

HARLEQUIN®

Страс

63

ПОЛЕТЪТ НА ЯСТРЕБА

Анет БРОДРИК

НАШЕТО
ЯНУАРИ
ПРЕДЛОЖЕНИЕ

АНЕТ БРОДРИК ПОЛЕТЪТ НА ЯСТРЕБА

Превод: Людмила Верих

chitanka.info

Когато Пейдж Уинстън идва на себе си след самолетна катастрофа в Аризонската пустиня, тя установява, че целият ѝ предишен живот е бяло петно. Мъжът, грижил се за нея, докато е била в безсъзнание, твърди, че е пилотирал самолета и че е неин съпруг. Трудният път обратно към цивилизацията се превръща в прекрасен меден месец за тях. Пейдж се чувства чудесно в нежните прегръдки на Хок Камерън, обаче таи смътни подозрения, че никога не се е омъжвала...

ПЪРВА ГЛАВА

Хок чакаше.

Но ако търпението можеше да се счита за добродетел, той определено не я притежаваше. Не го биваше да запълва престоите, наложени му от чуждата несериозност. Така беше и днес. Погледна часовника си. Защо се бавеше доктор Уинстън? Преди около час му поръчаха чартърен полет.

Хок стоеше облегат на бара в тесния офис на авиокомпания „Хорайзън“. Нямаше честта да познава този доктор. Знаеше само, че му се налага спешно да лети до Флегстаф по някакви семейни дела. В момента Хок беше единственият свободен пилот. Готвеше се да излезе в отпуск, но заради полета трябваше да отложи с няколко часа плановете си.

Е, не му беше за първи път. Всъщност, имаше ли изобщо случай нещо да е станало така, както той си го бе планирал?

Без колебание беше помогнал на приятеля си Рик да отвори агенция за чартърни полети в Ел Пасо, но заради това се върна в Щатите цяла година по-рано от предвиденото. Авиокомпанията вече беше стабилна и Хок смяташе, че е време да се захване със своите планове. Никога не се задържаше дълго на едно и също място. Неспокойната му натура го подтикваше към непрекъснато движение.

Хок беше узрял за промяната, но сега имаше нужда от малко почивка. Осемнайсет месеца тежка, уморителна работа — това си казваше думата. Мечтаеше за мексиканските планини, за спокойствие и усамотение сред природата.

Ако любезният доктор се пораздвижеше, можеха да стигнат до Флегстаф за няколко часа. Щеше да се наспи и на заранта да се отправи със самолета на юг.

Хок забеляза, че отвън спира луксозен автомобил. От мястото на шофьора изскочи млада жена и дори не погледна към паркинга пред летището. Беше в розов летен костюм, който отиваше на дребната ѝ фигура, но за горещото тексаско слънце и такова облекло изглеждаше

прекалено. Обиколи бързо колата и отвори багажника. Когато се наведе, Хок не пропусна да огледа съблазнителното ѝ тяло. Имаше стройни крака. Безспорно беше хубава. Тя взе един малък сак, хлопна капака и тръгна към Хок. Токчетата ѝ леко потъваха в размекнатия асфалт. Скоро приближи съвсем и той трябваше да промени първоначалното си мнение. Тя не беше хубава — тя беше ослепително красива!

Опита се да си обясни, защо толкова я хареса. Може би причината се криеше в невисокия ѝ ръст и фините черти, които я правеха да изглежда така крехка, почти уязвима. Може би светлата кожа ѝ придаваше този вид на порцеланова статуетка. С такова лице като от слонова кост тя или идваше в Ел Пасо за пръв път, или никога не бе се излагала на слънце.

Под ярките лъчи в тъмнокестенявата ѝ коса играеха червеникави отблясъци. Беше вдигнала косата си високо, а покрай лицето ѝ се спускаха немирни къдрици. Какъв ли цвят имаха очите ѝ, учуди се Хок — не можеше да ги види зад слънчевите очила. Кожата ѝ светеше с матовата си белота и той предусещаше нейната мекота, сякаш току-що я беше погалил. Чак усети тръпка по дланта си.

Какво ми става, ядоса се Хок. И преди беше виждал хубави жени. Тя дори не бе неговият тип. Жените с такава външност обикновено са много разглезени. Това бе достатъчна причина, за да ги избягва. От жегата е, помисли си той.

Какво ли я водеше насам? Погледна към Рик, който получаваше по телефона информация за полетите. Да има нова приятелка и да не му каже досега! Ще му натрия носа, помисли си Хок, сигурно го е страх да не му я отнема.

И двамата знаеха, че такава нещо не може да се случи. Хок имаше определен стереотип в отношенията си с жените — никога не посягаше на момичета на приятели — това първо. Второ — продължителните авантюри го отегчаваха. Обикновено пръв напускаше любовниците си.

Отново обърна поглед към непознатата. Беше различна от онези, които бе срещал, но с какво точно не можеше да определи, а това го накара да се почувства нервен. Усети как нещо дълбоко в него се стяга, сякаш го предупреждаваше да се подготви за битка със себе си. Хок демонстративно обърна гръб към вратата и се облегна на плота. Стига

с тези порочни мисли за днес, рече си той. По дяволите, дано този доктор дойде по-скоро, нали имаше спешна работа!

Пейдж отвори тежката стъклена врата на агенцията и влезе в прохладното помещение. Свали слънчевите си очила, пусна ги в чантата си и спря за миг, докато очите ѝ свикнат след ярката светлина на юлското слънце. Колебливо огледа офиса.

Когато сестрата успя да ѝ уреди чартърен полет, беше толкова доволна, че не зададоха допълнителни въпроси.

По стените висяха големи карти, афиши и календари. За посетителите имаше поизтъркано бюро и два стола, а зад него върху друго бюро беше наблъскана най-различна канцеларска техника. В офиса имаше двама мъже. Единият стоеше подпрян на високия плот, а другият говореше по телефона.

Откога ли чака този на плота, зачуди се Пейдж. Погледна часовника си и решително тръгна към него, като се надяваше, че онзи на телефона ще вдигне очи. Вече трябваше да лети.

— Търсите ли някого?

Пейдж погледна мъжа. Отблизо видът му едва ли не ѝ се стори заплашителен. Висок поне метър и деветдесет с фигура, внушаваща сила и отлично здраве... Имаше широки рамене. Ризата — тип милитъри, със запретнати над лактите ръкави — подчертаваше мускулите на ръцете му. Гъстата черна коса падаше свободно над челото. Кожата на скулестото му лице беше леко мургава и напомняше за далечен индиански корен — нещо, което се срещаше често в югозападните райони. Порази я дълбокият му плътен глас, който отекна у нея с едва доловимо ехо. Не ѝ беше лесно да го погледне в очите. Мъжът съчетаваше суровост и странна нежност. Във всеки случай умееше да прикрива мислите и чувствата си.

Пейдж реши, че няма време за губене и може да му се довери:

— Всъщност, идвам за един чартърен полет — започна тя.

Той я погледна подозрително:

— Вашето име да не е...

— Пейдж Уинстън.

— Доктор Уинстън?! — В гласа му се прокрадна съмнение.

— Точно така — отвърна тя и погледна към мъжа на телефона.

— Имате ли представа кога ще свърши?

— Няма значение — отвърна смуглият. — Аз съм пилотът. На ваше разположение съм.

— Вие сте моят пилот?!

— Да. Доколкото знам, трябва да стигнете във Флегстаф, възможно най-бързо. — Лекото колебание в гласа му я накара да възвърне деловия си израз.

— Точно така! Баща ми замина на почивка, но ми съобщиха, че е получил сърдечна криза и се намира в местната болница. — Тя разсеяно прокара пръсти, оправяйки къдриците над челото си.

Той кимна, вдигна малкия сак и посочи една врата, която Пейдж не беше забелязала до този момент:

— Насам, моля!

Ослепителното слънце я блъсна право в лицето, сякаш някой отвори пред нея врата на металургична пещ. Дълго рови за очилата си и когато ги намери, видя, че нейният пилот вече приближаваше малкия самолет в края на пистата. Сърцето ѝ спря от ужас — нима щеше да лети с тази играчка? Огледа се нервно, но не откри никаква по-голяма машина. Пилотът се обърна и леко сбърчи чело. Той също носеше слънчеви очила, но с огледални стъкла и Пейдж видя само собствения си образ в тях — забързана, останала без дъх от страх и горещина...

Той протегна ръка и посочи малката врата при крилото на самолета.

Пейдж си даде сметка, че костюмът ѝ не е най-подходящото облекло за подобно пътуване, но въобще не беше мислила за това на тръгване. Просто хвърли почти на бегом няколкото неща в сака. Цялото ѝ същество бе обсебено от мисълта за баща ѝ. Тежък ли бе сърдечният удар? В какво състояние щеше да го завари, когато пристигне? Трябваше да го спасят. На всяка цена! Беше ѝ не просто баща, но и делови партньор и най-близък приятел. Не би могла да живее без него!

Пейдж пропъзля в кабината, оправи полата си и се намести на седалката до пилотското място. Огледа се наоколо, объркана от множеството уреди и бутони. Пред себе си видя малкия лост за управление, светещото табло и тайно се помоли никога да не ѝ се налага тя да се оправя с всичките тези приспособления.

Хок я последва в самолета, провери предпазния ѝ колан, седна на пилотското място и се зае с документите и картите за полета. Беше ги

прегледал, още преди тя да дойде, за да спести време, но въпреки това повторно провери всичко. Взе микрофона и се свърза с контролната кула, за да получи разрешение за излитане. След минути бяха във въздуха.

Пейдж гледаше как кафявата, изсушена от жегата, земя на Ел Пасо сякаш пропада все по-надолу под самолета и единствено връх Франклин продължава да изпълнява вековната си мисия, бдейки над простиращия се в нозете му град.

— Добре ли сте?

Пейдж потрепна нервно. Какво в този мъж я караше да реагира така?! Държеше се възпитано. По-скоро имаше нещо в тембъра на гласа му, нещо, което смътно ѝ напомняше за някого. Въпреки това беше сигурна, че никога не се е срещала с него.

Погледна го и кимна с глава:

— Добре съм... Кога ще пристигнем?

Той погледна уредите леко смръщен и ѝ се усмихна. На фона на бронзовия загар, зъбите му блеснаха с цялата си белота:

— Най-късно в седем. Ако няма усложнения, разбира се.

— Какви усложнения? — напрегнато попита тя.

— От север идва буря, която се надявам да избегнем. Може да се наложи да летим първо на запад, а после на север. Това означава удължаване на полета от съображения за безопасност.

Тя потръпна. Летенето никога не я притесняваше, но това самолетче я караше да губи самообладание.

— Доволна съм, че успях да намеря толкова бързо самолет — каза тя, давайки си сметка, че приказва безсмислици.

— Ако бяхте звъннали само час по-късно, нямаше да ме намерите.

— За друг полет ли се ангажирахте?

Той леко се усмихна.

— Не, госпожо, щях да съм заминал в отпуск.

Пейдж си помисли дали не е объркала плановете му и рече:

— Наистина съжалявам, че...

— Няма нищо. Смятам да преспя във Флегстаф и на сутринта да излетя за Мексико.

— Семейство ли имате в Мексико?

— Не. Един мой приятел има голямо имение с писта за кацане, която смятам да използвам. Мисля да поскитам из планините и да половя риба.

— Съвсем сам ли?

Той я погледна изненадано.

— Разбира се.

Тя не можеше да си представи някой да прекарва отпуската си съвсем сам и то на палатка. Девствената природа криеше за нея тайни и опасности и никога не беше изпитвала порив за съприкосновение с нейната първичност.

— Радвам се, че не обърквам плановете ви.

— Не се притеснявайте! Всичко е наред.

— Отдавна ли летите? — Нямахше намерение да проявява излишно любопитство, но въпросът ѝ се изплъзна някак от само себе си.

Той се усмихна отново. Сърцето ѝ ускори ритъм — усмивката му беше толкова чаровна, че сякаш рояк пеперуди запърхаха из тялото ѝ...

— От двайсет години.

— От двайсет години?! — погледна го смаяно Пейдж.

Не изглеждаше на повече от трийсет. Точно като нея.

— Летя от шестнайсетгодишен.

— Не сте ли започнали много рано?

— Сигурно, но останах сам на четиринайсет. Сприятелих се с един пилот и по цял ден се въртях около него. Накрая ме взе да работя в поддържането. После, за да се отърве от досадните ми въпроси, започна да ме учи...

Разказът му пораждаше у нея безброй въпроси. Защо бе избягал от къщи и какво бе станало със семейството му? Сети се, че дори не знае името му.

— Боя се, че съм в по-неизгодно положение. Вие знаете как се казвам, а аз — не.

— Хок.

— Хок, ли?

Тя се зачуди дали това не е прякор, но повече не попита. Загледа се навън през прозореца, като се опитваше да не мисли на каква височина летят.

— А вие, защо избрахте да станете лекар?

Плътният му глас прекъсна тревожните ѝ мисли. По един или друг повод беше отговаряла хиляди пъти на този въпрос.

— Всъщност, причините са няколко. Баща ми е педиатър. Дори не си спомням някога да съм искала да стана друго. Освен това много обичам децата. Нито за миг не съм съжалявала, че вървя по стъпките на баща си. Имаме клиника в Ел Пасо...

— От колко време сте лекар?

— От четири.

— Странно... Човек не би казал, че сте навършили пълнолетие.

— Навършила съм. И то доста отдавна.

Той се засмя, взе микрофона и помоли да му дадат последни данни за бурята. После внимателно се заслуша в гласа, който редеше неразбираеми за Пейдж метеорологични данни за промяната на ветровете и въздушни течения. Тя знаеше, че няма основание да се тревожи. Той явно си разбираше от работата. Искаше обаче да внуши същото на бунтуващия ѝ се стомах, както и на сърцето си.

— Пътувате ли често със самолет?

Въпросът му идваше точно навреме, за да я разсее.

— Не, не особено.

Той ѝ се усмихна окуражително.

— По-добре се отпуснете и затворете очи. Това помага.

Пейдж кимна с глава, осъзнавайки, че би било глупаво да отрича притесненията си. Фината ѝ носна кърпичка лежеше в скута измачкана и влажна. Това едва ли би могло да се приеме като оправдание за състоянието ѝ. Тя затвори очи и в съзнанието ѝ веднага изплува образът на баща ѝ. Притесненията ѝ нямаше да му помогнат, каза си тя и отвори очи. Обърна глава към Хок и се вгледа в профила му. Струваше ѝ се доста особен. Не беше срещала такъв мъж. Откакто сложи слушалките, той сякаш забрави за нея.

Бавно, почти неусетно Пейдж започна да се отпуска. Работата в клиниката беше доста напрегната, особено откакто баща ѝ замина. Тя се преуморяваше. Помоли се наум той по-бързо да оздравее. Надяваше се посланието ѝ да достигне до него. Щеше да бъде в клиниката само след няколко часа. Трябваше да издържи, за Бога! Дългите ѝ клепки премигнаха още веднъж и след миг сънят я надви.

След известно време Хок се сети за нея и я погледна. Наистина бе уморена, щом можеше да спи при този вятър. А вятърът все по-

силно блъскаше самолета. Подхвърляше го, сякаш бе играчка в ръцете на гигант.

Но Хок не се притесняваше нито от приближаващата буря, нито от трепкането на датчика за горивото. Цяла сутрин бе ремонтирал мотора и можеше да се закълне, че отстрани повредата. Какво, по дяволите, ѝ ставаше на тази стрелка?

Пейдж се събуди от внезапна гръмотевица, погледна през прозореца и изтръпна от ужас. Черни валма облаци ги заобикаляха от всички страни. Тя се обърна към Хок. Лицето му беше напрегнато.

— Изглежда бурята, за която споменавахте, ни настигна? — опита се Пейдж да прикрие страха си.

Без да я погледне, той кимна с глава:

— В този момент бурята е последната ни грижа.

— Какво искате да кажете?

— Трябва да приземя тази браква на първото възможно място. Налягането на горивото спада.

Тя погледна надолу, но освен бездна от черни облаци, не се виждаше нищо друго. Какво беше станало със слънцето?!

— Къде се намираме?

— Над Източна Аризона — съобщи той делово.

Пейдж си припомни географията. За щастие, там имаше пустиня, из която можеха да се видят само кактуси. Но дали това не се отнасяше само за областта Финикс?

Хок продължаваше да спуска самолета надолу, с надеждата, че ще излязат от облаците. Разчиташе на по-добра видимост, за да потърси място за кацане. И наистина — скоро тъмните валма започнаха да изтъняват. Под тях прозираха зелени петна. До тук добре. Той погледна отново стрелката за горивото. Налягането продължаваше да спада. Пейдж съзря земята и усети как сърцето ѝ подскочи. Планини, зелени планини... Дали ще намери достатъчно равно място, за да кацне? Тя отново впери поглед в мъжа, от когото зависеше животът ѝ. Беше свалил очилата си и ако изключим леко смръщените вежди, изглеждаше напълно невъзмутим. Дали индианците се учат на това, или им е дадено от Бога, помисли си Пейдж. Никак не се съмняваше, че страхът е изписан по лицето ѝ.

Късно беше да се пита дали му има доверие. В края на краищата, и неговият живот се намираше в опасност. Тя обаче не знаеше какво

умее той. Беше постъпила глупаво, като не се информира по-добре за него, преди да се качи на самолета.

Но нима имаше време за това! Сестрата от регистратурата на клиниката предложи и други начини за придвижване, но Пейдж реши, че именно чартърният полет е най-доброто решение. Тя отново погледна надолу и дълбоко съжали за това си решение. Приближаваха земята със застрашителна бързина. Въздъхна облекчено, едва когато Хок овладя тресящия се самолет. Прелитаха над върховете на огромни борове, с каквито бе осеяна местността. Пейдж не виждаше място, на което биха могли да се приземят.

Хок си мислеше същото, но не се поддаде на паниката. И друг път беше изпадал в затруднения. Опита се да си припомни аварийни кацания в Югоизточна Азия, в Централна и Южна Америка. Беше се приземявал на много малки терени. Тогава обаче самолетът му нямаше повреда.

Отново погледна стрелката за горивото. Като че ли стоеше на старото си място. Без съмнение имаше изтичане, но изглежда не беше толкова страшно. Ако успее да кацне нормално, може да отстрани повредата. Беше взел необходимите инструменти. Припомни си какво носи в багажника — къмпинг-оборудване, транзистор с УКВ и средни вълни, храна за пътуването до Мексико. Можеше да бъде и значително по-зле! Трябваше да приземи самолета — на всяка цена!

Ето го! Бог прояви милост! Пред погледа му се откри поляна, осеяна с хвойнови храсти. Отново погледна датчика за горивото. Налягането продължаваше да пада. Нямаше място за колебания, трябваше да рискува.

— Това е! Кацаме! — Отекна плътният му глас в малката кабина.

Дали не бе настъпил мигът да си припомни целия си живот? Мозъкът на Пейдж отказваше да мисли за друго, освен за баща ѝ. Дали още е жив? Как да се добере до него? Много ли ще се тревожи, ако тя не пристигне? Би дала всичко, за да узнае състоянието му!

Последната ѝ съзнателна мисъл беше колко много неща още искаше да направи...

ВТОРА ГЛАВА

Пейдж стенеше. По лицето ѝ се стичаше ледена пот. Тя направи опит да отмести глава, но спря, пронизана от остра болка. Дали така боли след препиване, хрумна ѝ внезапно.

Съзнанието ѝ се люшкаташе, в хаос от усещания, неподвластни на волята. Пулсациите, придружаващи болката, идваха от някаква необяснимо твърда материя, притискаща я откъм лявото ухо. Опита се да повдигне глава, но отново ѝ причерня.

След няколко минути или може би часове, Пейдж се чувстваше пленница на непознати жестоки гномове, високи, колкото джуджета. Едните стискаха главата ѝ, докато другите без отдих я блъскаха с миниатюрните си чукове.

Тя се опита да повдигне ръка, но завивката я притискаше. Добре поне, че не беше вързана! Ако освободи ръката си, ще може да се съпротивлява. С едно замахване ще ги разгони като мухи. Те обаче бяха хитри. И толкова дребни, че...

— Трябва да лежиш мирно, Пейдж! Ще се справиш. Опитай се да си починеш!

Къде беше чувала този глас? Дълбокият топъл тембър я успокояваше. Не, гласът на баща ѝ звучеше различно! Баща ѝ...

— Татко! — Тя се опита да седне. Къде ли е той? Трябваше му за нещо, но за какво?

— Всичко е наред, скъпа. Ще отидем при баща ти.

Гласът внушаваше сигурност. Но кой говореше? Една ръка се подпъхна под гърба ѝ и я повдигна. От това жестоките джуджета заудряха двойно по-силно.

— Моля ви, спрете! — едва промълви тя, без да е сигурна, че те разбират езика ѝ.

— Извинявай, но трябва да свалим тези мокри дрехи.

Искаше ѝ се да обясни, че думите ѝ не са отправени към непознатия, а към проклетите джуджета, заели се да демонстрират

върху беззащитния ѝ череп всичките си строителни умения. Това обаче изискваше невъзможни за нея усилия.

Усети върху челото си приятното докосване на студена мокра кърпа и въздъхна с облекчение. Изведнъж се почувства по-добре. Нечия ръка нежно разтриваше слепоочията ѝ.

— Имате леко сътресение на мозъка, доктор Уинстън, но не смятам, че е сериозно. Сигурно до сутринта ще бъдете здрава.

Надявам се, добави наум Хок.

Думите му звучаха толкова уверено, че Пейдж се отпусна и заспа в очакване на оздравяването. Джуджетата вероятно се бяха разбягали. Слава Богу! Тяхната жестокост бе нетърпима.

Пейдж се раздвижи в съня си. По-точно — направи опит да се раздвижи, но не се получи. Какво се беше случило? Тя отвори очи и си даде сметка, че е преминала отвъд границата на реалното.

Безпорядъкът беше пълен. Главата ѝ се опираше на нещо твърдо с цвят на светъл шоколад. Тялото ѝ лежеше удобно отпуснато. Стори ѝ се, че е в палатка, доколкото въобще можеше да вижда през мътната пелена на сумрака. Ден ли беше или нощ?

Опита да вдигне глава и с облекчение установи, че малките ѝ мъчители си бяха отишли. Чувстваше само лека тъпа болка. Възглавницата ѝ се раздвижи и тя разтревожено впери поглед в чифт черни загрижени очи, които я гледаха в упор.

Колко са красиви, помисли си тя с чувство на опиянение.

— Как си? — попита мъжът и гласът му болезнено отекна в нея.

Пейдж си даде сметка, че лежи на рамото му.

— Знаех си, че не трябва да посягам към чашката.

Не можа да разбере защо я погледна с недоумение.

Нямаше съмнение, че се намира в прегръдките на мъж. На мъж с големи черни очи. Ето на какво е способно подсъзнанието ми, рече си тя. Щом заспя, веднага мушва в кревата ми някой породист мъжкар. Много интересно!

Нищо не пречеше да му се наслаждава.

Ръката ѝ лежеше върху голите му гърди. Опита се да раздвижи пръсти. Усети топлината на кожата му. Прокара длан по гърдите му и се усмихна. Не е лошо, съвсем не е лошо, каза си тя.

Почувства и други желаниа, както си лежеше удобно в прегръдката му. Единият ѝ крак бе притиснат между неговите. Бедрата

им интимно се докосваха. Заля я вълна от срам. Не беше сънувала толкова ярък, изпълнен с подробности сън. Върху дланта си чувстваше умерените удари на сърцето му, а неговият дъх галеше челото ѝ.

Пейдж знаеше, че е достатъчно да се обърне и да погледне часовника, за да изчезне видението, но не можеше да издържи на изкушението да му се полюбува още някоя и друга минута.

Разсеяно отбеляза, че и двамата са по бельо. Беше ѝ топло. Завивката ги обвиваше плътно. Тя повдигна леко глава и видя, че са в спален чувал.

Откъде ли подсъзнанието ѝ извади спален чувал? Никога през живота си не бе живяла на палатка. За нея природата беше непознато измерение, което никога не би я помамило.

Тя, разбира се, нямаше власт над съня си. Не можеше да определя какво да има и какво да няма в него, но чак спален чувал?

Мъжът помръдна леко и мислите ѝ се върнаха пак при него. Нима дишането му се беше учестило? Не я ли притисна по-здраво до себе си? Сърцето му определено биеше по-силно.

В този момент Пейдж си даде сметка какво става и дръпна крака си. Хайде, време е да се събуждаш, рече си тя наум. Знаем докъде може да стигне такъв сън!

Тя се опита да стане, но мъжът и завивката ѝ пречеха. Премигна, опитвайки се да фокусира поглед върху будилника на шкафчето. Не откри будилник, нито шкафче. Седна след неимоверно усилие и главата ѝ се допря до брезентов плат.

Не, тя не сънуваше! Несъмнено беше будна. Пълно безумие!

Пейдж се опита да си спомни защо е тук и от това тъпото пулсиране в главата ѝ се усили. Докосна слепоочието си и откри голяма цицина.

Обзе я паника. Напрягна се да си спомни как се казва. Пейдж Уинстън. Възраст? Трийсет години. Професия? Лекар-педиатър. Адрес? Ладонна стрийт, 1328, Ел Пасо, Тексас.

Дотук добре. Спокойно, даде си кураж тя. Ударила си си главата и очевидно си замаяна. Медицинското образование си казваше своето и я караше да преценява нещата трезво. Сърцето обаче биеше лудо в гърдите и дишането ѝ се ускоряваше.

Следващата стъпка е да разбереш къде си — тя огледа тясното пространство, търсейки някакъв предмет или детайл, който да ѝ говори

нещо. Уви, нищо познато!

Обърна се бавно и се загледа в мъжа, който все така лежеше до нея. Сигурно беше, че никога в живота си не го е виждала.

— Познаваме ли се? — попита любезно тя, с плаха усмивка.

Хок премигна от изненада. След няколкото часа сън умът му бе ленив и неподготвен за неочаквания въпрос на неговата спътничка. Той се облегна на лакът и почувства болка в мускулите — там, където беше лежала главата ѝ през нощта.

— Не си ли спомняте?

— Не са ли ви казвали, че е невъзпитано да се отговаря на въпроса с въпрос! — възмути се тя.

Огледа лицето му. Не, не познаваше този мъж. Трябваше да разбере как са се озовали заедно.

Тя потърка удареното място, спомняйки си за непрекъснатата болка от последната нощ. Дали така боли след преливане? Ако — да, то решението ѝ никога да не препива е правилно!

Хок я гледаше угрижено. Сътресението можеше да се окаже по-тежко, отколкото си представяше. Той подхвана брадичката ѝ с показалец и я накара да завърти глава, така че очите им да се срещнат. Да, определено бяха замъглени. Най-вече дясното. В това нямаше нищо чудно, тъй като се намираще точно под голямата цицина.

Сега накъде? Още снощи след кацането беше направил всичко за нея. Намери ѝ временно убежище, за да може да разтовари самолета, опъна палатката, постла я с дунапреновия матрак... Безпокойството за нея сякаш наелектризираше действията му. Никога нямаше да забрави собственото си облекчение и радост, когато тя се свести за няколко минути.

— Спомняте ли си нещо от снощи?

В очите ѝ прочете единствено объркване.

— Не помните ли, че самолетът кацна?

Какъв самолет? Той говореше за някакъв самолет, за кацане...

Пейдж си припомни как в новини по телевизията бе виждала голям реактивен самолет, който се разбива в края на пистата и избухва в пламъци и дим. Кога беше гледала този материал?

Тя потърка замислено чело.

— Мисля, че не си спомням — отвърна най-сетне тя.

Ами сега какво, чудеше се Хок. Струваше ли си да подсилва страховете ѝ, като признае, че макар да са се приземили успешно, самолетът не е в състояние да излети отново.

— Няма значение — отдръпна се в ограниченото пространство той. — Трябва да потърся сухи дърва, за да запаля огън. Нали мога да те оставя за няколко минути?

Напрегнатият му поглед я объркваше. Какво ставаше с мозъка ѝ? Мислите ѝ се въртяха в порочен кръг. Не можеше да разбере защо е тук, вместо в собственото си легло, в собствената си къща. Защо не се събужда от звъна на будилника? Нима не е време да се приготвя за клиниката?

Хок не можеше да се овладее. Главата ѝ върху рамото му, срамежливо придърпаната завивка над гърдите, оголеният копrienено мек гръб пред погледа му — всичко това му идваше твърде много. Той нежно я притегли към себе си.

— Всичко ще се оправи, скъпа, моля те, не се тревожи! Няма да позволя да ти се случи нищо лошо! — Устните му плахо докоснаха нейните.

Целувката му беше успокояваща и тя се отпусна в ръцете му, почувствала утехата и радостта, че някой се грижи за нея.

Навярно сънуваше. Друго обяснение не можеше да има. Може би беше сън в съня? Но в сънищата ѝ не се беше появявал мъж като него. Целувката му я остави без дъх.

Хок леко се отдръпна, изненадан от действията си. Имаше намерение само да я успокои. Не очакваше такава реакция.

Още веднъж се наведе и я целуна, забравяйки кои са и къде са. Устните ѝ леко се разтвориха, несъзнателно подканвайки го към близост. Техният вкус беше сладък, дъхът ѝ — топъл и предразполагащ. Хок загуби чувство за реалност.

Какво става с мен, чудеше се Пейдж. Така не се беше чувствала никога. Никой мъж не беше обсебвал съзнанието ѝ до такава степен. Кой беше той?

Пейдж се отблъсна от него, вглеждайки се в лицето му. Не можеше да открие нито една позната черта: гъста черна коса над високото чело, широки скули, мургава кожа, големи черни очи, които я омагьосваха... Но какво правеха заедно в спалния чувал?

Не можеха да бъдат съвсем непознати! Изглежда ударът беше лош, отколкото ѝ се струваше. Ами ако нещата са сериозни? Дали не беше получила частична амнезия?

Пейдж затвори очи и се опита да се изключи от заобикалящата я действителност. Отпусни се! Спокойно! Всичко ще се оправи! Само без паника! Не паникьосвай и него! Няма защо да знае колко неща си забравила. Бъди сигурна, че скоро ще си ги спомниш!

— Претърпели сме самолетна катастрофа, така ли?

На устните му се появи усмивка:

— Не съвсем. Просто трябваше да извърша принудително кацане.

— О! — Тя продължи да го гледа. Беше толкова близо, че виждаше в очите му собственото си отражение. Поне научи нещо за него. Той е пилотът.

— Сега къде сме?

Мъжът помръдна едва-едва.

— Някъде в Източна Аризона.

Аризона?! Какво, за Бога, търсим в Аризона? Всичко това бяха глупости. И все пак, каква част от живота си беше забравила?

Пейдж потърка чело. Усети болезнени пулсации. Опита се да преглътне, но гърлото ѝ бе сухо като след дълга жажда.

— Може ли чаша вода?

Хок я погледна. Като лекар тя не можеше да не знае, че на пациенти с мозъчно сътресение не се дават течности. Това бе основно медицинско правило. Но тя в момента не бе лекар, даде си сметка той. Не очаквай, че сама ще си сложи диагнозата и ще започне да се лекува!

Бавно прокара пръсти и приглади косата ѝ.

— Боя се, че не мога да ти дам нищо за пиене Пейдж.

Тя го погледна отчаяно.

— Струва ми се, че имаш мозъчно сътресение. Не бива да пиеш!

Разбира се, помисли тя. Много добре го знам. Лекувала съм деца и с леко, и с тежко сътресение, но нямах представа, че човек се чувства така ужасно.

Трябва да я измъкна от тук, рече си Хок. Не знаеше какво си е въобразявал, докато я целуваше толкова страстно. Само ако можеше да не изглежда толкова отчаяна и уязвима... Чувстваше се обладан от желанието да я защитава, да се грижи за нея. Ако не си дадеше сметка

какво прави, тя май щеше да има нужда от някой, който да я брани от самия него. Отметна завивката и посегна към джинсите си.

Не можеше да се изправи — палатката беше твърде малка. Напъха се в панталоните и изпъзля през отвора. Навън дъждът не беше спрял.

Чудесно! Само това им липсваше! Той бавно се изправи. Гъсти облаци забулваха цялото небе. Нямаше да може да изпрати нито дума за местонахождението си.

Вчера се беше отклонил от маршрута, за да избегне бурята. На никой и през ум нямаше да му мине да ги търси тук. На опитите му да се свърже по радиото не беше отвърнал никой. Трябваше да потърси помощ, но как и откъде?

Дъждът валеше монотонно. Едва ли можеше да се разчита да намери сухи дърва.

Докато измъкваше клони оттук-оттам, мислено търсеше някакво решение. Двамата с докторката извадиха късмет поне в едно — разполагаха с храна и оборудване. Можеха да издържат някоя и друга седмица. Обърна поглед назад към палатката, сгъшена на едно хълмче, точно над поляната. Отдалеч човек би казал, че той и привлекателната му спътница са тук на излет и то от няколко дни вече.

Не виждаше как ще успеят да стигнат скоро до баща ѝ. Даде си сметка, че Пейдж тази сутрин дори не беше споменавала за него. Възможно ли е да не си спомня причината за полета им към Флегстаф? Дали въобще помни накъде бяха тръгнали?

През годините Хок беше виждал повече контузии на главата, отколкото му се искаше, и знаеше, че последствията могат да бъдат непредвидими. Пейдж изглеждаше като човек напълно изгубил ориентация. Без съмнение страдеше от някаква степен на загуба на паметта. В това отношение той не можеше да ѝ помогне особено. Знаеше много малко за нея.

Оглеждайки поляната, Хок малко се окуражи. Поне беше намерил прилично място и беше опънал палатката на хълм, за да избегне наводнение. Не можеха да я забележат от въздуха между храстите и дърветата, но самолетът се виждаше добре отгоре.

При тази мисъл той потрепери. Повредата беше сериозна. След такова принудително кацане обаче, да си тръгнеш жив и здрав, без да те влачат на носилка си струваше да се полее!

Вярно, на Пейдж не ѝ се размина съвсем без нищо. Спомни си как изглеждаше снощи: косата, червеникавокафява на цвят, се беше разпиляла по раменете нежните черти, както и светлата кожа, подчертаваха уязвимостта и. Той отново почувства онзи ужас, когато я откри в безсъзнание. Затова пък колко бе красива, когато отвори тъмносините си очи!

Хок реши да прецени нещата трезво. Тя го привличаше. И то от момента, в който я видя. Как иначе би обяснил неудържимото си желание да я целуне? Изглеждаше отчаяна и прекрасна! Цяла нощ я държа в ръцете си, молейки Бога да се оправи. Трябваше да не дава свобода на чувствата си, да се грижи за нея и да направи всичко възможно, за да се измъкнат. Погледна небето. Не можеше да се надява на помощ в скоро време. Единственият им избор беше да чакат, докато Пейдж възстанови силите си и тогава да търсят някакъв изход. Нищо чудно да се наложи сами да се измъкват от планината.

Той също имаше нужда от почивка. Безспорно пряка опасност за живота им нямаше, поне докато Пейдж продължаваше да дава признаци на подобрение.

Огънят най-сетне припламна и Хок въздъхна облекчено. Ще трябва да внимава да не изгасне, след като толкова трудно го беше запалил. Изправи се и отиде до кашона с провизиите. Можеше да направи поне кафе.

Чу зад себе си шум и се обърна, точно когато Пейдж бавно изпълзя от палатката. Беше в летния костюм от предния ден. Изправи се и се огледа отчаяно. Но се олюля и Хок се втурна към нея.

— Пейдж, скъпа, не трябва да ставаш! — подхвана я той и ѝ помогна да влезе обратно в палатката.

Тя послушно седна на спалния чувал.

— Трябва да лежиш, за да ти мине главата. Само настилка ти липсва! — Хок се наведе и бързо започна да я съблича. — Виж, дрехите ти са съвсем мокри!

Би трябвало да я остави гола до кръста, но знаеше, че тя ще се почувства неловко. Настани я в спалния чувал и каза:

— Моля те, не ставай повече днес!

Тя кимна и го погледна доверчиво като дете. Той взе кърпата, която ѝ бе слагал на челото миналата нощ, намокри я и обвини слепоочията ѝ.

— Как се казваш?

Тъмносините ѝ очи продължаваха да го следят. Той усети как сърцето му подскочи в гърдите: забравила е дори името му. Това бе лош признак. Не изглеждаше разстроена, а само объркана. Даваше си сметка обаче, че тя не бива да бъде тревожена. В момента за нея може би беше по-добре, че не помни много неща. Щом не се сеца за баща си, няма защо да я разстройва. Погали я нежно по бузата и каза:

— Името ми е Хок.

— Хок ли?

— Точно така.

— Хок значи сокол, нали? Винаги съм се питала къде живеят соколите. Сега вече знам. — Гласът ѝ беше загубил приятния си тембър и звучеше като на малко момиче. — Соколите живеят във високите планини, далече от земната суета. — Тя притвори очи и добави. — Сега и аз съм сокол, слава Богу!

Той остана при нея почти през целия ден, като излизаше за малко само за да опита, за кой ли път, радиото в самолета и да си приготви нещо за ядене. Внимаваше да не заспи задълго и се ослушваше за всеки звук, който би означавал, че някой ги търси.

Часовете минаваха бавно, между огъня, самолета и палатката. Привечер дъждът спря и той се надяваше, че ще дойде помощ, но до вечерта нищо не се случи.

ТРЕТА ГЛАВА

Пейдж сънуваше, че се издига в небето, после лети надолу, над планини, долини и бълбукащи потоци. Понякога беше сама, понякога един красив сокол летеше до нея. Сокол с блестящи черни очи.

Беше ѝ топло. Пейдж се опитваше да отчетне завивката, но тя не помръдваше. Едва отвори очи, но в тъмнината нищо не се виждаше.

Къде съм, чудеше се тя. През съзнанието ѝ прелитаха като видения — мъж, огън, дъжд над дърветата, палатка.

Точно така! Тя беше в палатка. Отново се опита да се раздвижи и усети, че гърбът ѝ е облегал на нещо топло и дишащо — мъж. Лежеше в прегръдките му. Не помнеше с някого да е била в подобна интимна близост. Тогава какво правеше там?

Болеше я глава, но далеч не толкова, колкото в началото. Тя прокара длан по челото си и напипа голяма цицина на слепоочието. Ударила се е, но как, кога? Едрата ръка на непознатия я бе прегърнала през кръста. Това е спален чувал, спомни си тя. Аз съм на палатка с някакъв мъж. Как каза, че му било името?

Не можа да се сети. Докато се концентрираше, защото трябваше да си спомни на всяка цена, неусетно заспа.

Когато отново отвори очи, през процепа на палатката нахлуваше слънчева, светлина. Беше сама. Надигна се на лакът, погледна навън — наистина грееше слънце. Видя мъж, клекнал пред огъня, и усети мирис на кафе. Какъв аромат само! Успя да седне — ужасната пулсираща болка в главата бе изчезнала.

Кой беше мъжът, проявил грижи към нея? Спомняше си как влизаше в палатката, галеше я по косата, слагаше мокри кърпи на челото ѝ, говореше нещо... Всичко плуваше в мъгла. Сега трябваше да приеме факта, че не сънува. Намираше се сама на излет с някакъв мъж, когото не познава, но спят един до друг. Защо? Тя намираше само едно обяснение — че е омъжена за него. Пейдж се опита да си спомни нещо от сватбата, но усилието ѝ предизвика само болка. Ако беше малко по-

добре, щеше да се справи с объркването си. Той спомена за самолет. За нищо такова не се сещаше!

Възможно ли е да е омъжена? Последните две нощи прекараха толкова интимно един до друг, че иначе не би могло и да бъде. Ако му признае, че е изгубила паметта си, той навярно ще ѝ помогне да попълнят белите петна...

Пейдж се протегна, доволна, че има някаква цел. Безспорно амнезията ѝ е временна. Погледна отново мъжа до огъня. Добре ще е да си спомни името му.

В палатката беше задушно. Пейдж се измъкна от постелята, потърси дрехите си, но откри само една раница. Вътре имаше мъжки дрехи. Пейдж порови и си избра някаква риза — ярка и карирана. Беше ѝ доста голяма, но вършеше работа. Нави първо единия ръкав, после другия и колебливо пристъпи навън.

— Къде са ми дрехите?

Хок се обърна и зяпна от почуда. Пейдж стоеше пред палатката, облечена с негова риза. Краищата ѝ стигаха почти до коленете, а през страничната извивка се виждаха дългите ѝ стройни крака, които биха накарали всяка танцьорка от Лас Вегас да се пръсне от завист. С мъка откъсна очи. Всъщност нямаше кой знае каква нужда да се уверява в качествата на онова, което бе държал последните две нощи в прегръдките си.

Тя се чувстваше доста по-добре. Трябваше да даде израз на радостта си от този факт. Да, но беше си глътнал езика. Отиде до саковете с дрехи и провизии, подредени до близкото дърво, взе малкия ѝ сак и се върна обратно.

— Ето, заповядай!

В негово присъствие Пейдж чувстваше неудобство. Пое сака, кимна за благодарност и изчезна обратно в палатката. Наведена над отворения сак, тя разгледа съдържанието му съвсем объркано. Вътре имаше няколко чифта бельо, един панталон, поли и блузи. Най-отгоре се мъдреха чифт ниски обувки. Друго в багажа ѝ нямаше.

Пейдж надникна навън, за да пита къде са останалите дрехи, но се сети, че не знае името на съпруга си. Ситуация абсурдна, смешна и с всяка минута — все по-идиотска.

— А къде са останалите ми неща? — попита тя, когато го видя да се обръща към нея.

Хок приближи и каза:

— Ти носеше само един сак, Пейдж.

Тя кимна, решена да не се разстройва излишно. Погледна към огъня и рече:

— Кафето мирише чудесно. Предполагам, че сме на излет или нещо подобно... Във всеки случай умирам от глад.

Той повдигна брадичката ѝ и я погледна в очите. Тази сутрин бяха много по-ясни. Нямахте да е зле да хапне.

— Ще ти наля кафе, докато се обличаш ще стане и закуската.

Когато Пейдж излезе от палатката, Хок се усмихна окуражително. Тъмносините панталони и розовата блуза с дълъг ръкав изглеждаха по-подходящи за пейзажа, който ги заобикаляше. Във всеки случай повече от летния ѝ костюм. С ниските обувки щеше да ѝ бъде доста по-удобно.

Пейдж му се усмихна нерешително, Хок приближи и ѝ протегна ръка като на срамежливо дете. Тя отметна коса и се остави да ѝ кавалерства. Отидоха при огъня. Хок бе доволен, че дъждът спря, макар още да беше мокро. Той метна парче брезент върху един голям камък и подкани Пейдж да седне.

Тя беше по-слаба отколкото предполагаше. От малкото усилие, което направи, ѝ се зави свят. Това не я притесняваше. Може би малко сън, след като се нахрани ще ѝ дойде добре.

Хок наля кафето мълчаливо, чудейки се дали да попита как се чувства тя и какво си спомня. Пейдж пие чашата и отпи. Какво невероятно, почти божествено усещане беше глътката кафе. Вдигна очи и погледите им се срещнаха. Нямахте смисъл да се измъчва. Не можеше да си спомни нищо за него. По-добре да си признае, преди отношенията им да са се усложнили.

— Трябва да ти призная, че имам един проблем. — Тя наведе глава и се загледа в чашата си. — Боя се, че ударът е изтрил от паметта ми някои важни неща.

Наложи си да го погледне след тези думи. Топлината в очите му я окуражи.

— Не знам името ти, нито пък си спомням каквато и да било подробност от нашата сватба...

— Сватба?!

Тя кимна, решена да бъде откровена докрай.

— Не знам дори какво съм направила с брачната си халка.

Хок я погледна безмълвен. Откъде, по дяволите, и хрумна, че са женени?!

Спомни си как бяха споделяли спалния чувал цели две нощи. Беше го направил, защото нямаше друг изход. Първата нощ тя се намираше в шок и трябваше да я сгрее, а това можеше да стане единствено чрез топлината на собственото му тяло. Но втората нощ? Защо не ѝ обясниш, че не сте женени, но е трябвало да спите в един спален чувал, просто защото няма втори. И ще го правите поне, докато ви открият и спасят, упрекуваше се той.

— Хок — каза най-сетне след дълга пауза.

Тя го погледна неразбиращо.

— Името ми е Хок.

— Хок ли? Това какво е? Малко име, фамилия или прякор?

Думите ѝ го изненадаха. Рядко му задаваха толкова въпроси. Просто на другите им беше все едно. Ако тя смяташе, че са женени, не беше за чудене, че пита.

— Майка ми ме кръстила Блек Хок — обясни той, — но после съм взел фамилията на баща си. По документи съм Хок Камерън, но ми викат само Хок.

Тя замълча, опитвайки се да осмисли чутото.

— Блек Хок е необичайно име.

— Така е — съгласи се той, — но не и за майка ми, която е потомка на апахите.

— А баща ти?

— Той не го е и чувал. Според майка ми, не обичал да се застоява на едно място. Изчезнал, няколко месеца, преди да се родя.

Хок говореше за тези неща съвсем спокойно. Тя седеше и се опитваше да си представи майка му. Нищо не излизаше.

Хок Камерън. Госпожа Хок Камерън. Пейдж Камерън. Пейдж Уинстън Камерън... Защо не ѝ звучеше познато?

Пейдж усети, че се напруга прекалено, а това ѝ се отразява зле. Спомни си съня с гномовете, които изпробваха строителните си умения върху главата ѝ.

— Само да не започнат отново!

— Какво има?

— Главата ми. Като че ли ме удрят с чукове.

Хок бързо скочи:

— Защо не отидеш да си легнеш? Аз ще се опитам да ти намеря нещо по-леко за ядене. Още не си се оправила напълно.

Пейдж разтри с длан челото си.

— Да, сигурно ще е добре да си почина.

Той я придружи до палатката и ѝ помогна да се съблече. Само когато докосна с ръка косата ѝ и нежно прибра един кичур зад ухото ѝ, тя почувства необяснимо притеснение.

— Ние сме женени, нали?

Той се вгледа в тревожните ѝ очи. Тя има нужда от почивка, а не от неприятни вълнения — това сега беше най-важното. Хок я целуна нежно по челото, изправи се и я зави до брадичката. После внезапно отговори:

— Да, Пейдж! Ние сме женени, а сега се опитай да си починеш!

Тя затвори очи. Хок излезе и се залови с храната.

Голям умник си, рече си той, няма що! Да видим по-нататък какво ще правиш.

Минаха няколко часа, но той все още не беше измислил нищо. Пропълзя в палатката, за да я нагледа. Направи му впечатление, че не откъсва поглед от него.

— Тук е доста тясно, нали?

— Да. Когато купих палатката, нямах намерение да яделя с никого.

— Отдавна ли я имаш?

— Откакто се помня — засмя се той.

— Аз никога не съм ходила на палатка. Сигурно знаеш.

— Не, но не е трудно да се досетя. — Той взе ръката ѝ в своята и попита: — Гладна ли си?

Пейдж не знаеше как да се държи с него. Не можеше да свикне. Кожата ѝ настръхваше при всеки допир. Топлият му поглед силно я привличаше, пораждаше желание да го прегърне.

— Да. Малко — усмихна се тя.

— Ще ти донеса нещо за хапване. Ти само се отпусни и почивай. Аз ще се върна, ей сега.

Хок бързо напусна палатката.

Какво прави тази жена с мен, объркано се питаше той. Очите ѝ не можеха да се изличат от съзнанието му. Бяха толкова изразителни и

живи, изпълнени с болка, отчаяние и срамежливост. И как не! Откъде би могла да си спомни сватбата им, след като такава никога не е имало? Веднага щом се пооправи, той ще ѝ каже истината. Ако не ги открият близките няколко дни, ще обсъдят как да се спасяват сами. Когато поукрепне, по-леко ще понесе вестта за баща си. През това време не виждаше нищо лошо да поддържа версията, че са на екскурзия сред природата. Щом мисълта, че са женени, я кара да се чувства по-добре, защо да я лишава от нея. Просто той не бива да забравя реалното положение. Искаше му се Пейдж да остане с добри впечатления от него. Тя несъмнено щеше да разбере причината за невинните му лъжи.

Пейдж спеше, когато Хок донесе храната. Реши да изчака, докато се събуди и се изтегна до нея. Имаше възможност да я разгледа на спокойствие. Не можеше да разбере с какво тази жена събужда инстинкта му да я закриля. Не приличаше на никоя от неговите познати. Ясният ѝ мелодичен глас събуждаше неочаквани усещания и пронизваше цялото му същество.

Каква ирония, да си мисли, че сме женени. Едва ли двама души можеха да бъдат по-различни. Тя беше образована и очевидно преуспяваше в професията си. Неговите познания бяха трупани постепенно през нелекия му житейски път, който му бе отредила съдбата. Много часове бе прекарал в четене на книги, разбира се само онези, които сам бе преценил, че си заслужават. Даваше си сметка, че не е от изисканите мъже, с които навярно Пейдж беше свикнала.

— Защо се мръщиш? — стресна го въпросът ѝ.

— Бях се замислил.

На устните ѝ изгря усмивка.

— Сигурно мислите ти съвсем не са били непорочни?

Той също се усмихна.

— Има нещо такова. Боя се, че яденето ти вече изстина, но предпочетох да не те будя.

Тя се обърна на една страна.

— Чувствам се като човек, който проспива живота си. Не ставам за компания.

— Аз не се оплаквам! — Той едва се сдържа да не се наведе и да я целуне. — Ей сега ще притопля храната.

Когато се върна, тя беше седнала и сресваше косата си. Той ѝ подаде чиния и постави до нея димяща чаша чай. Излезе отново и донесе още едни прибори. Храниха се, без да разговарят. Хок със задоволство констатира, че Пейдж има апетит. Дори цветът на лицето ѝ беше по-добър. Най-лошото като че ли бе отминало.

— Хок, ще ми помогнеш ли да попълня някои от белите петна в паметта си?

— Сигурна ли си, че си готова за това? Нямаме бърза работа.

Тя въздъхна.

— Така е. Просто в момента се чувствам глупаво.

— Според мен, това е обяснимо. Сигурно всеки би се чувствал така. — Хок събра чиниите и ги сложи близо до отвора на палатката.

— Защо не си починеш? Сигурен съм, че с времето ще си припомниш всичко. Не бъди припряна!

— Благодаря ти, че така добре се грижиш за мен, Хок.

Той погледна през рамо и се усмихна.

— Удоволствието е мое!

От усмивката му сърцето ѝ затуптя по-силно.

— Опитай се да си представиш, че си на заслужен отдых. Отпусни се и се радвай на живота! — каза той, взе съдовете и излезе.

Разбира се, имаше право. Нищо не можеше да се направи — паметта ѝ или ще се възвърне, или не. Пейдж продължаваше да се пита все пак от колко време са женени. Намираще го много привлекателен и от някои негови погледи заключаваше, че и той я харесва.

Тя се усмихна доволна от себе си. За двама женени, такива отношения... Съвсем не е зле! Да ми се ненадяваш какъв вкус съм проявила при избора на съпруг!

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Няколко часа по-късно Хок сърдито се измъкна от самолета. Нищо! Провали се с радиото, опита портативния транзисторен приемник с батериите, но единственото, което успя да улови, бяха неясни сигнали. Скочи от крилото и огледа планината наоколо. Сред този пейзаж не беше за учудване, че ефирът мълчи. Отиде към предната част на самолета и заглежда удареното място. Блъснал се е в скрит зад храстите камък. Лявата част на колесника беше на парчета и самолетът лежеше със забит в земята нос. Лявото крило и перката се намираха в окаяно състояние. Нямаше съмнение, че Пейдж е наранила главата си вследствие на удара. Добре, че нямаше пробив по резервоарите. Щяха да изгорят като факли. Бяха извадили късмет. Къмпинговото оборудване остана невредимо. Благодарение на него, принудителният им престой изглеждаше поносим и Пейдж се чувстваше по-добре.

Мислите му неминуемо се връщаха към нея. Няколко пъти ходи да я наглежда. Спеше спокойно, леко усмихната, красива и очарователна! Той бързо разбра, че тя не е от онзи, до болка познат тип глезени красавици. Даже имаше чувството, че не си дава ясно сметка за външния си вид. Как толкова години не е разбрала въздействието си върху мъжете?!

Нямаше желание да ѝ припомня какво се беше случило с баща ѝ. Нито да ѝ обяснява, че в момента не могат да стигнат до него. Оставаше надеждата тя да възвърне паметта си.

Отиде при палатката. Едва сега чу ромоленето на ручей. Знаеше, че малките ручей се сливат с по-големи и заедно с тях достигат реките. Ако проследят лъкатушещия им път, непременно ще стигнат до населено място, а това означава телефони и помощ. Не беше ясно обаче колко дълго ще се придвижват. А и да предприемеш такъв риск, докато Пейдж не се е възстановила, изглеждаше неразумно.

Трябваше да я нагледа отново, да реши какво ще ядат и да уредят реда на спането в палатката. Чувстваше, че тялото му инстинктивно се

съпротивлява на това намерение. Сега, когато тя е по-добре, не можеше да продължава да спи в едно легло с нея. Можеше да се задоволи с допълнителното одеяло. На тази височина обаче нощите не са от най-топлите, пък и майка му явно не бе възпитала истински джентълмен... И какво излизаше?!

— Хок?

Той вдигна глава и я видя до гаснещия огън с карираната риза. Сресаните ѝ коси падаха на вълни по раменете. Така млада и беззащитна, тя предизвикваше у него желание да я прегърне, да бъде нейна опора и подкрепа. Испита силен порив да я обича с цялата си страст. За Хок тази страст бе обяснима, но не и желанието да я покровителства. Тръгна към нея, опитвайки се да се овладее.

— Добре ли си? — докосна я леко по бузата той.

— Много по-добре! — усмихна се тя. — Благодаря! — После повдигна плахо очи и го попита: — Хок, да си виждал шнолите ми за коса? Няма нито една.

— Можеш да я сплетеш на плитка — засмя се той. Събра косите ѝ с ръце, погали ги и рече: — Ако искаш, мога да ти помогна?

Тя кимна и застана неподвижно, докато той сплиташе плитката. Щом свърши, завърза края ѝ и отстъпи крачка назад. Тя се обърна, за да му благодари, но очите му изразяваха такъв възторг, че думите ѝ замряха неизречени. Устните му бяха изненадващо меки. Пейдж почувства как вълнението му се предава и на нея. Ръцете му обгърнаха раменете ѝ. В душата ѝ се събудиха неизпитвани досега чувства. Устните му ставаха все по-настойчиви и тя се отпусна в ръцете му.

Това не ѝ беше неприятно. Откри, че иска целувката да продължи, а топлото му силно тяло да се притиска до нейното. Обви ръце около шията му и се прилепи към него. Паметта ѝ може би беше изтрила спомена, но тялото откликваше с готовност и жар. С устните си Хок сякаш изучаваше лицето ѝ. Запаметяваше черта по черта очите, нежните скули, красивата издължена шия. Коленете ѝ повече не можеха да я държат. Устните му се изпълниха с още по-силна жажда. Ръката му се плъзна по гърба ѝ, притискайки я нежно.

Тя усети възбуда на тялото му и разбра какво очаква. Сърцето ѝ сякаш замря.

Не! Още не! Не го помня. Нужно ми е време. Не съм готова.

Скри лице във врата му.

— Хок, моля те, трябва да поговорим!

Тихият ѝ глас го накара да отрезнее. Изненадан от собствената си безпомощност да се контролира, той изведнъж свали ръце и отстъпи назад.

— Извинявай! — леко изхриптя.

Тя го погледна и очите ѝ придобиха леко виолетов цвят.

— Ти не си виновен, Хок. Грешката е моя. Съжалявам, че пътешествието ни се провали заради мен! — Пейдж се опита да се пошегува: — Сигурно е идиотско да чакаш с нетърпение отпуската си и изведнъж да се окаже, че жена ти не те познава.

— Недей!

— Знам, че е временно, но нали разбираш, още се чувствам някак странно. Просто не съм готова...

— Не ми обяснявай, Пейдж! Съжалявам, че толкова се увлякох. Нямах причина да се чувстваш виновна.

Очите му блестяха и тя се изкуши да погали с длан бузата му.

— Хубаво би било да се престорим на току-що запознали се.

Дъхът му спря от думите ѝ. Изглеждаше така прелъстителна и достъпна. Можеше ли това да се приеме като предложение? Докато чакаха помощ от въздуха трябваше да правят нещо, а Хок не биваше да забравя, че няма право да я докосва. Можеше да се справи със ситуацията. Длъжен беше да се справи. Той отстъпи на крачка от Пейдж и се засмя.

— Чудесна идея! Хайде да приготвим нещо за ядене, преди да се стъмни и после всеки да разкаже за себе си. — Той замълча нерешително. — Или ти вече си припомни миналото?

Тя се усмихна озадачена.

— Странно! Помня коя съм и каква съм. Не помня кой си ти.

Хок порови из хранителните запаси и извади един пакет. Пейдж седна наблизо и мълчаливо започна да го наблюдава.

— Ясно е, че живеем в палатка, но не разбирам защо? — наруши най-сетне мълчанието тя. — Сънувала ли съм или ти спомена нещо за самолет?

Той вдигна очи от огъня.

— Ние бяхме в самолет, който аз трябваше да приземя по време на буря. — Той посочи към поляната. — Не се вижда оттук, но ще те заведе утре, ако искаш. Може да си припомниш нещо.

— За къде летяхме?

По дяволите, боях се, че ще зададеш точно този въпрос, идеше му да изкрещи. Мълчанието му продължи дълго. Най-сетне я погледна и каза:

— Бях намислил да те заведа на пътешествие, но не точно тук.

Тя се засмя.

— Ясно. Значи ти пилотираше самолета. Това хоби ли ти е?

— Не, така си изкарвам хляба.

— Нали разбираш, трудно ми е да си представя, че си ми съпруг.

— Тя се смути и впери очи в огъня. — Най-сетне събра смелост и попита: — Отдавна ли сме женени?

Хок поклати глава.

— Според мен не е възможно, ако сме женени отдавна така да изчезнеш от паметта ми.

Тя оглеждаше здравето силно тяло на седящия пред нея мъж. С пестеливи движения той приготвяше вечерята.

— Ще трябва да върна много от думите си назад. Все повтарях, че никога няма да се омъжа.

Той я погледна изненадано и Пейдж се изчерви. Доста абсурдно беше да изречеш подобна реплика пред собствения си съпруг. Трябваше да се изясни.

— Като дете наблюдавах как живее майка ми. Баща ми беше лекар и рядко я извеждаше някъде. Дори за обяд и вечеря невинаги се прибираще. В края на краищата тя започна да води свой собствен живот! Те се обичаха, но професията на един истински лекар просто изключва нормален семеен живот... — Тя замълча за миг. — Всичко това вече съм ти го казвала, когато си ми правил предложение, нали?

Приседнала на камъка, Пейдж приличаше на малко момиче. Хок се изправи, приближи и я целуна по носа:

— Не, никога не сме обсъждали, защо не искаш да се омъжваш!

— Значи съм постъпила нечестно, щом не съм ти го казала?

Оглеждайки мъжа пред себе си, тя си даваше сметка защо е постъпила така. Сигурно се е бояла да не го обезкуражи. В него имаше нещо първично, което по невероятен начин ѝ въздействаше. Понякога имаше чувството, че го е познавала винаги, че винаги е бил част от живота ѝ.

В един миг осъзна, че седи на камъка и притаила дъх, копнее за неговата целувка. Искаше ръцете му да я прегръщат, да чувства силното му тяло до своето. Сетивата се опитваха да победят разума, да го убедят, че познава този мъж и го обича, щом се е омъжила за него.

Хок постави ръце на кръста ѝ. Устните му бяха на сантиметри.

— Готова ли си за вечеря? — попита нежно той.

Видимото ѝ разочарование от думите му при други обстоятелства сигурно би разсмяло Хок. Видя всичко, но от това не му стана по-леко. Напротив. Един от двамата трябваше да владее положението. Хок не можеше да ѝ прехвърли отговорността за недоразуменията в техните отношения. Можеше единствено да задържа нещата.

Докато се хранеха, наблюдаваха как слънчевата светлина се плъзна по скалистите източни хребети над поляната и бавно се стопи. Настъпи вечерта. Хок се замисли какво ще им донесе утрото. Спасителните самолети трябваше да ги открият още днес, но тъй като това не се случи, налагаше се да търсят изход сами.

— Базата ти в Ел Пасо ли е?

Въпросът на Пейдж го изтръгна от мислите му.

— Да.

— От колко време живееш там?

— Малко повече от година.

— Казваш, че си пилот. Собствена авиокомпания ли имаш?

— Не. Един мой приятел създаде агенция за чартърни полети и аз му помагам, докато работата потръгне.

— Звучи интригуващо.

— На мен ми харесва.

— Имам чувството, че с тези професии нямаме възможност да прекарваме много време заедно. — Тя огледа спокойния пейзаж и продължи: — Затова решихме да предприемем това пътуване. За да бъдем по-дълго заедно, нали?

Хок не искаше повече да я лъже, но не знаеше какво да направи. Пейдж бързо се адаптираше към промените и загубата на паметта си. Той разбираше нуждата ѝ да получи отговор на въпросите си и се чувстваше още по-нелепо.

— Знаем, че се притесняваш, Пейдж. Искаш да си припомниш всичко, но не бъди припряна! Когато се почувстваш по-добре, на много

от въпросите ще си отговориш сама.

Той стана и събра чиниите.

— Защо не се опиташ да поспиш, Пейдж? Ще ти се отрази добре.

Тя знаеше, че Хок е прав. Чувстваше се още много слаба и се уморяваше от най-малкото напрежение. Въпреки това, изпитваше изненадващо силно желание да научи повече за този човек. Омъжвайки се за него, тя бе пристъпила най-твърдата си клетва. Значи беше необикновен човек.

— Благодаря ти, Хок!

Той откъсна поглед от огъня и попита:

— За какво?

— За грижите ти към мен. За търпението ти.

Той бавно се изправи. Стояха един срещу друг, а отблясъците на огъня играеха по лицата им.

— За теб е лесно да се грижи човек.

Тя изпита непреодолимо желание да се хвърли в прегръдките му, но се въздържа. Беше решила да се държи дистанцирано.

— Сигурна съм, че утре ще се чувствам по-адекватна.

— Съгласен съм, но ти е нужен повече сън. — Той погледна към поляната. — Ще опитам пак радиото. Кой знае, този път може да ми провърви.

Хок направи няколко крачки и спря. Когато се обърна, лицето му изглеждаше угрижено.

— Не се тревожи, няма да те притеснявам, Пейдж! Имам още едно одеяло и мисля, че мога да преспя отвън, до огъня.

Тя се опита да надникне в очите му.

— Не искаш ли да спиш при мен?

— Не е там въпросът. Ти трябва да си почиваш.

— Аз спях много хубаво до теб последните две нощи, Хок. Защо реши, че тази нощ ще ми пречиш?

— Ами ти не ме познаваш и...

— Аз не те помня, Хок. Това е различно. Ти ясно ми каза, че не смяташ да прибързваме. Повярвай ми, оценявам това, но не виждам причина да спиш на студа, нали така?

Добър въпрос! Можеше ли да продължи да се бори с нейната привлекателност и своите желания? Хок прокара разсеяно ръка през

косите си. Какво да ѝ каже?

— Ако някой трябва да спи с одеялото навън, това съм аз. Какво налага да страдаш ти, след като моята глава не е в ред?

Стояха и се гледаха един друг. Двама души със силни воли, които обстоятелствата бяха подложили на изпитание.

Хок въздъхна:

— Добре, Пейдж, щом искаш ще спим заедно.

Тя почувства прилив на нежност, която се опита да скрие зад едно формално кимване:

— Да, точно това искам.

Изгледа го как тръгва и се изгубва в тъмнината. Танцуващата светлина на фенерчето му ѝ помагаше да го следи надолу по хълма.

Пейдж потрепери, давайки си сметка, че е съвсем сама. Тръгна бързо към палатката по пътеката, осветявана от огъня. Мислите ѝ се връщаха към мъжа, който току-що бе потънал в мрака на планинската нощ.

Аз го обичам, каза си тя. Иначе не бих се омъжила за него.

Пейдж откри в раницата една фланелка на Хок и реши да я използва вместо нощница. Приседна, събу обувките си и започна да се приготвя за лягане.

Не беше трудно да го обичаш. Започна мислено да изрежда: спокоен нрав, умение да се оправя сред природата, внимателно отношение към нея... Представи си силното му тяло, неговият глас, който я караше да се чувства така, сякаш някой я гали с меко крило. Но най-вече мислеше за онова невероятно усещане, което изпитва всеки път в прегръдките му.

Когато се мушна в спалния чувал, Пейдж се надяваше на следващата сутрин да си спомни всичко от техния общ живот.

Хок от все сърце се надяваше на същото. По пътя към самолета той приклепна до потока и потоци ръка в бълбукащата ледена вода. Опита се да не мисли за нощта, която им предстоеше.

Днес той направи всичко възможно. Дори се изненада от себе си. Пейдж предизвикваше у него толкова силни емоции, че той не знаеше как да се справи с тях. Единственото му желание беше да не я разочарова. Защо? Какво значение, по дяволите, имаше това?

В палатката беше тихо. Хок се вмъкна вътре. Екипировката му за къмпинг вършеше отлична работа, но за първи път си помисли, че би

било по-добре, ако се беше снабдил с два спални чувала и палатка за двама. Запали фенерчето, внимавайки да не насочи лъча към лицето на Пейдж. Тя спеше дълбоко. Имаше нужда от почивка, точно както и той. Хок въздъхна. Миналите две нощи никак не бяха леки.

Забеляза, че е търсила нещо в багажа му. Не, че имаше някакво значение, но се зачуди. Дали не е искала да научи повече за него? Погледна дрехите си, плътно наблъскани в сака. Те не можеха да ѝ подсказват нищо.

Седна и започна да се съблича. Внимателно повдигна края на спалния чувал и се усмихна. Беше с негова фланелка. Без съмнение го е направила от срамежливост. Помисли си дали подозира колко е привлекателна така, с нежно очертани форми под меката материя.

Загаси фенерчето, пое няколко пъти въздух и легна в чувала до нея. Двамата се събираха само ако тя се прилепеше до него, с глава на рамото му. Внимателно повдигна главата ѝ. Тя се намести, като че ли цял живот бяха спали така. Хок въздъхна. Очертаваше се поредната дълга нощ. Опита да се концентрира, да мисли за утрешния ден или за каквото му дойде наум, само не и за топлото, примамливо тяло, спящо доверчиво до неговото. Тя промърмори:

— Лека нощ, скъпи!

Сърцето му тежко затуптя. Дава ли си изобщо сметка как го нарича? Какво ли щеше да бъде, ако тази жена наистина го обичаше?

Тя не каза нищо повече и Хок разбра, че е заспала. Но дори в съня си тя не преставаше да усеща присъствието му. Точно както и той нейното. Ръката му бавно се плъзна по рамото ѝ, после надолу — докато се спря на кръста. Тя беше толкова нежна, толкова крехка и толкова беззащитна... Той я притисна към себе си и решително затвори очи.

ПЕТА ГЛАВА

На сутринта ярка слънчева светлина огряваше поляната. В тревата светеха ситни капчици роса. Край потока пасеше млада сърна и се заслушваше често-често. Изостреният ѝ слух долавяше единствено присъствието на местните обитатели — голяма заешка фамилия, двойка шумни катерички и един работлив бобър, които вече сновяха по своите си дела. Пъстропера сврака се караше на някаква птица, а присмехулник час по час огласяше простора с подигравателния си кикот.

За три дни животинките бяха започнали да привикват с необикновеното крилато същество, легнало като пиян ловджия на единия си хълбок на поляната.

Хок стоеше близо до палатката и оглеждаше околния пейзаж. Мястото беше наистина красиво — с нищо не отстъпваше на онова в Мексико, където се беше накарал да ходи. Даже имаше допълнение — красива жена, спяща в палатката.

Той разтри схванатия си врат — принудителната близост с Пейдж не му се отразяваше добре. Заклетото ергенство съвсем не беше плюс. Особено, когато непрекъснато ти се напомня от присъствието на една привлекателна и умна жена. Никой от познатите му не би повярвал, че се е държал така през тези два дни. Самият той не го вярваше.

Ще трябва да стои настрана от нея. Ще се занимава с риболов. Ще прави малки пътешествия, за да огледа местността. При обикновени обстоятелства, това би било отличен отдих. Той вдигна ръце и се протегна, опитвайки се да раздвижи изтръпналия си гръб. За съжаление, обстоятелствата съвсем не бяха обикновени!

Хок закрачи надолу по хълма. Можеше да започне да търси път, по който да се измъкнат, веднага щом състоянието на Пейдж позволи това. Оглеждайки високите скали, той реши, че трябва да се изкачи и да се ориентира. Можеше да забележи нещо — някакъв признак на

човешко присъствие. В такъв случай, щеше да остави Пейдж и да отиде за помощ.

След като премисли всичко, Хок се почувства по-уверен в себе си.

Някой ден ще си спомням и ще се смея, рече си той. Ще го опиша — моя пробен брак!

Пейдж потърси с ръце Хок, но като не го намери, отвори очи и седна. Беше сама. Бавно се отпусна назад в постелята.

Съвсем смътно си спомняше как той си легна снощи. В един момент се беше събудила и видя, че лежи на гърдите му, с лице, сгушено до врата му. Усмихна се на този спомен.

Колко нови усещания ѝ се събраха последните няколко дни! Никога не беше спала на открито. Не беше яла храна приготвена на огън, не се беше мила с вода от истински планински поток. Изненада се от мисълта, че всичко това ѝ харесва. Може би от травмата на главата, гледната ѝ точка се бе променила. Не помнеше някога да се е чувствала така безгрижна, така изгаряща от желание да прави нещо извън професията си.

Пейдж се сети и за баща си. Дано отсъствието ѝ не му донесе извънредни грижи! Макар че той сам ѝ предлагаше да излезе в отпуск. Винаги е казал, че редовните почивки са добро средство за отмора.

Нещо не ѝ даваше мира, но какво? Отнасяше се за баща ѝ. Мислеше да ходи във Флегстаф на риболов. Беше ли заминал? Пейдж напрегнато потърка чело. Болката я дебнеше. Щом започваше да мисли за баща си, тя веднага се появяваше. Странно!

Тя затвори очи и се опита да се отпусне. Не бързай! Всеки ден си по-добре от предишния. Мисли за нещо успокояващо и приятно!

Дълго се мъчи, но най-сетне намери приятна тема — Хок! Името му прилягаше. Сякаш бе част от природата. Намираще го изключително привлекателен. Сигурно би се откроявал във всяка компания. Силата, която притежаваше, беше толкова естествена за самия него, че дори не му правеше впечатление. Движеше се с грацията на пантера. Изтърканите джинси и ризи подчертаваха силната му фигура, но той не обръщаше ни най-малко внимание на вида си. Не обръщаше особено внимание и на Пейдж. Държеше се с нея като с позната, а не като със съпруга.

Пейдж въздъхна. Споменът за прекараната до него нощ я накара да се почувства по-добре. Хок можеше да се държи хладно през деня, но през нощта я притискаше нежно до себе си, сякаш бе най-ценното нещо, което притежаваше. Възможно ли е да са се карали? Може би пътешествието е имало за цел да ги сближи? Познавайки себе си, Пейдж беше сигурна, че проблемът е предизвикан от вечната ѝ вгълбеност в любимата професия. Хубаво би било да си спомни! Защото, ако е така, тя трябва да положи повече усилия, за да изглади недоразуменията.

Беше будна — значи трябваше вече да става. Отхвърли завивката, взе панталоните и се намръщи. Денем беше твърде топло за тях. Порови в сака си и измъкна една пола. С малко изобретателност можеше да направи от полата шорти, удобни за горещия ден. Намери в чантата си шевния несесер, седна с кръстосани крака и започна да шие. Най-трудно ѝ беше с малките ножички, но в последна сметка успя да среже плата.

След около час тя излезе от палатката. Новите къси панталони разкриваха почти целите ѝ бедра. Беше с тънка изумруденозелена блуза, с краища, вързани на кръста.

Жалко, че Хок не е тук, помисли си тя с усмивка, щях да му кажа, че аз съм Джейн, а той е Тарзан.

Слънцето вече беше високо в небето, но Хок никакъв не се виждаше. Дали да го чака, или да си направи закуската сама? Тръгна към потока, за да се измие. Какво не би дала за една топла вана, или поне душ! На живота сред природата му липсваха някои придобивки, твърде необходими за нея. Усети, че върху ѝ надвисва сянка и едва не ѝ прилоша. Изненадано вдигна очи. Хок стоеше и ѝ закриваше слънцето. Беше гол до кръста, с изтъркани мокасини на краката. Гръдният му кош изглеждаше още по-широк и мускулест. Пръстите ѝ потръпнаха, сякаш си спомниха докосването до него. Кожата му лъщеше и за миг тя помисли, че е потен. Когато се изправи обаче, видя, че е мокър. От косата му на тънки струйки се процеждаше вода, стичаше се по гърба и раменете му.

Устата ѝ пресъхна и трябваше да преглътне, за да проговори:
— Какво става? Да не си паднал в потока?

Хок смаяно разглеждаше новите ѝ одежди, давайки си сметка, че волята му е поставена на изпитание. Косата ѝ отново беше сплетена на

плитка. Тънката блузка едва прикриваше прелестните гърди. Шортите подчертаваха още по-силно изящните крака.

Какво каза току-що?! Хок тръсна глава и я изпръска. Тя се дръпна със смях.

— С удоволствие бих взела душ, Хок, но не такъв!

Очите ѝ сияеха. Кожата ѝ светеше. Усмивката ѝ накара сърцето му да затупти по-силно. Чувствата му към нея сякаш изригнаха. В този момент той разбра, че е влюбен.

Хок никога не беше изпитвал такова чувство. Нито пък нещо близко до него. Нямаше представа какво се прави в подобни случаи. Току-що беше осъзнал, че изпитва любов към смеещата се пред него жена. И тази любов бавно го побърква.

— Наистина ли искаш да вземеш душ?

Слънцето светеше в очите ѝ. Тя не виждаше ясно лицето му, но гласът му звучеше напрегнато.

— Ами, да! С удоволствие бих се изкъпала.

Той погледна кърпата, сапуна и гъбата, които беше взела от неговата раница.

— Наблизо има малък водопад. Там можеш да вземеш душ и да се изкъпеш. Сега ли ще отидеш или след закуска? Тогава водата ще е малко по-топла.

Тя огледа поляната и почувства, че все повече се привързва към този пейзаж. Защо досега се бе лишавала от радостта да се докосне до природата? При това от днес в нея се включваше и взимането на душ. Улови ръката му и каза:

— Нека да хапнем! Ще ти покажа какво съм научила.

Пейдж хукна със смях, държейки Хок за ръката. Когато стигнаха огъня, тя демонстративно разчисти място за него и го настани, за да може да я гледа как ще приготви закуската.

— Как е главата ти? — попита той, загледан в ситните лунички върху нежния ѝ нос.

Само белегът от удара загрозяваше деликатното съвършенство на нейната кожа.

— Отлично! — отвърна Пейдж. — Наистина!

— Спомни ли си още нещо?

Тя наведе глава, после го погледна с тъжни очи:

— Не. Съжалявам.

- Няма за какво да се извиняваш. Ти не си виновна.
- Може и да е така, но все пак... нашата ваканция...
- Знаеш ли, Пейдж, искам да поговорим за това!
- Добре, аз също искам да поговорим.

Тя се наведе над огъня и се зае със закуската, повтаряйки движенията му.

- Съгласен съм. Какво искаше да кажеш?

Сега, когато цялото му внимание се насочи към нея тя се почувства несигурна. Беше обмисляла как ще започне, но нещата в момента изглеждаха различни Хок стоеше насреща ѝ полугол и я гледаше напрегнато.

— Някои неща в отношенията ни ме притесняват — Тя замълча нерешително. Той също мълчеше — Ти спомена, че сме женени отскоро. Доколкото разбирам, ти си много независима личност...

Погледна го и с изненада забеляза на устните му лека усмивка:

- Това е самата истина.

Тя кимна:

- Аз също. При това съм доста упорита и дебелоглава.

Той не реагира. Техните караници, сигурно са били по-ужасни, отколкото си представяше.

— Опитвам се да ти кажа... Имам чувството, че между нас нещо не е наред. Във война ли сме били?

— Не, Пейдж, нещата съвсем не стоят така. — Добре. Сега е моментът да ѝ каже истината, колкото и да е мъчителна за нея. С хладна пресметливост Хок подбра думите си. — Видях те, когато дойде в авиобюрото, за да наемеш самолет.

Тя го погледна с изненада.

- Защо ми е трябвало такова нещо? Аз не обичам да летя.

— Каза, че искаш да отидеш във Флегстаф, за да се видиш с баща си.

Той не сваляше поглед от нея, очаквайки реакцията ѝ.

Внезапна болка в главата я прониза. Пейдж потърка чело. Баща ѝ... Флегстаф... Беше решил да прекара отпуската си там. Дали е заминал вече? Сигурно. Иначе защо ще отива при него? По каква причина?

— Щом баща ми се намира във Флегстаф, не разбирам защо е трябвало и аз да ходя. Кой ще остане в клиниката? — Тя отчаяно

поклати глава. — Няма логика. Никаква логика!

Забеляза, че Хок я гледа все така напрегнато.

— Хок, от колко време се познаваме?

Отговори ѝ със спокоен, твърд глас:

— Ами, отскоро, Пейдж.

Тя го погледна с ужас и объркване. Хок я изчака сама да направи изводите си. Само че тя не ги направи.

— Не ти вярвам! Аз да се помъкна с някого, когото едва познавам?!

Думите му бяха предизвикали едва ли не шок у нея. Той изглеждаше в състояние близко до нейното. Не знаеше как да се измъкне. Какво, по дяволите, трябваше да ѝ каже?

Тя приклекна до огъня и механично започна да разбърква закуската.

— Сигурно съм била ужасно преуморена или под страхотен натиск — промълви сякаш на себе си тя. — Годиците на непрекъснато натоварване са ми дошли в повече.

Погледна към него.

— По улицата ли крещях, когато ме срещна за първи път, Хок?

Той започна да се смее, после поклати глава.

— Ще бъдеш ли откровен с мен? Ще ми отговориш ли направо, ако те попитам нещо? — пристъпи към него тя.

Най-сетне! Идва финалът и нещата приключват, помисли си Хок. Време беше!

Тя впери поглед в него, стараяйки се да не пропусне и най-малкото трепване върху лицето му.

— Аз ли те помолих да се ожениш за мен?

Напрегнатото очакване, което се излъчваше от нея, го накара да поклати отрицателно глава.

— Слава Богу! — рече тя и го прегърна с облекчение.

Кулинарните занимания бяха напълно забравени. След миг Хок се намери по гръб, а Пейдж, подпряна на гърдите му с лакти, го гледаше.

— О, Хок, толкова ме изплаши! Никога не съм ходила по срещи. Не съм поддържала трайни връзки. Нямала съм нито време, нито желание за флиртове и сантиментални изживявания и... В един момент си помислих, че връзката ни е по моя инициатива.

Тя се вгледа в тъмните му очи и видя там своето отражение.

— Радвам се, че си бил достатъчно смахнат, за да направиш предложение на жена, която почти не познаваш! И че аз съм била също толкова смахната, за да го приема!

Устните ѝ потърсиха неговите. Ръцете ѝ нежно се плъзнаха по гърдите му. Хок я прегърна. Някъде далеч в съзнанието му биеха тревожни камбани, но той беше пленник... Пленник на инстинкти, много по-стари от съзнанието.

Привлече я към себе си. Тялото ѝ се притисна към неговото. Гърдите ѝ го докоснаха. Ръката му бавно се прокрадна под блузата и спря върху тях. Усети как тя потръпна като стрела, достигнала своята цел. Забраните, които Хок си беше наложил, започнаха да се топят като сняг. Пейдж се чувстваше в прегръдката му толкова щастлива — сякаш Бог я бе сътворил само за този миг.

Замириса на изгоряло. Хок се претърколи към огъня и скочи. Закуската им се превръщаше във въглен. Той свали съда.

— Урок номер едно, млада госпожо! Готвачът никога не напуска кухнята, докато яденето е на огъня!

Пейдж лежеше без дъх и го наблюдаваше. Хок извади ново пликче с овесени ядки и се залови с приготвянето на закуската. През това време тя реши да осмисли онова, което бе научила. Доктор Пейдж Уинстън, заклетата стара мома от педиатричната клиника на Ел Пасо, беше стигнала дотам, че едва запознала се с някакъв мъж, го беше последвала, без много да му мисли. Интересно, дали баща ѝ знаеше за това? От колко време точно са женени? Възможно ли е да са на сватбено пътешествие? Хок трябваше да отговори и на още въпроси, но не в момента. Нуждаеше се от време за размисъл. Всяка нова подробност я изкарваше от релси. Пейдж се съмняваше, че може да понесе последиците.

Сигурно Хок се е смутил не по-малко и от мен. Затова отначало ми се видя толкова странен, мислеше Пейдж. Ами ако все още не сме се любили? При тази мисъл всички нейни сетива потръпнаха.

За миг спря разсъжденията си, за да се полюбува на играта на слънчевите лъчи върху гърба му.

Само от мен зависи да се променят нещата! Той ми даде да разбера, че няма дори с пръст да ме докосне...

Тя се усмихна. Неговата готовност да я чака, докато възвърне паметта си, заслужаваше уважение. Как би могла да му покаже, че вече е готова? За няколко съвместни дни беше натрупала достатъчно спомени.

Пейдж вярваше на интуицията си — каквито и да бяха причините за женитбата ѝ, не биваше да съжалява.

Хок се обърна и видя очите ѝ. Те излъчваха топлина и нежност. Разбра, че тя все още го смята за неин съпруг. Ситуацията ставаше взривоопасна. И за двамата щеше да е най-добре да ѝ каже за баща ѝ. Както и цялата истина за тях. После ще я помоли да му прости. Но нека първо да закусят.

ШЕСТА ГЛАВА

Нищо не ѝ каза. Вместо това Пейдж го убеди, че се чувства добре и ще дойде с него на огледа, за който се готвеше от сутринта.

— Да си обуя ли дълги панталони? — попита тя, сочейки голите си крака.

— Не те ли е страх, че ще изгориш? — отвърна Хок, като се стараеше да задържи погледа си на лицето ѝ.

— По-добре да изгоря, отколкото да получа топлинен удар — отвърна Пейдж с усмивка. — Освен това, можем да потърсим сянка.

Когато Пейдж се усмихнеше, целомъдрените намерения на Хок се разбиваха на пух и прах.

— Няма да напускаме района на поляната, така че не се безпокой!

Пейдж огледа пейзажа и попита:

— Колко е голяма полялата?

Хок хвърли едно око на огъня и поежа към потока.

— Струва ми се, че е дълга около километър и половин широка. В тази посока местността се стеснява в каньон.

— Ти чак дотам ли си ходил?

— Да. Освен това, изкачих хребета, за да потърся следи от цивилизация. Уви, нямаме късмет!

Те пресякоха потока и Пейдж приближи самолета. Огледа го замислено. Не ѝ изглеждаше познат. Опита се да си представи вътрешността, но нищо не се получи. Летенето не беше между любимите ѝ занимания. Каква ирония, да се омъжи за пилот! Пейдж бе очарована от гледката. Видя ѝ се спокойна и девствена. Двамата с Хок бяха единствените човешки същества тук. Изведнъж ѝ хрумна нещо:

— В самолета сигурно има радио, опита ли да се свържеш?

Хок кимна.

— Правя опити всеки ден, но нищо не се получава.

— Смяташ ли, че ще ни открият?

— Започвам да се съмнявам. Досега трябваше да са ни открили.

— Какво ще правим тогава?

— Ще трябва сами да се спасяваме.

— Кога ще тръгнем?

Той вдигна поглед към небето, като че ли очакваше знамение.

— Не знам. Ако бях сам, щях да тръгна още днес. Струва ми се, че ти не си готова все още за път.

— Защо смяташ така?

— Защото още не си превъзмогнала контузията.

Той погледна към обувките ѝ.

— Освен това нямаш подходящи дрехи и обувки. Пътешествието няма да е леко. Никак дори.

— Значи седим и чакаме?

— Да, поне известно време.

— Аз нямам нищо против. Такава ваканция наистина ми харесва. Но се чувствам виновна, че изоставих клиниката. Трябваше да уредя нещата преди заминаването! Сега е късно.

Хок мълчеше. Не знаеше какво да прави с продължаващата амнезия на Пейдж. Докато мисли, че са женени, ще приема катастрофата като малко отклонение от първоначалните им планове и ще бъде спокойна. Тревогите биха я съсипали. Ако научи, че баща ѝ е получил сърдечен удар, ще бъде ужасен шок за нея. Личеше, че е силно привързана към него. Кой знае какво можеше да ѝ хрумне? Колко ли време ще трябва докато се доберат донякъде? Тя би могла да върви по цял ден. Но ако трябва да вървят няколко дни, дори седмица? Не му се поемаше такъв риск.

— Искаш ли да ти покажа водопада?

Хок я изчака да го настигне и добави:

— Готова ли си вече да вземеш душ?

— Дали съм готова? Хайде!

Те се върнаха до палатката да вземат кърпи, сапун, шампоана на Пейдж и отново поеха надолу по хълма. Хок водеше, а Пейдж вървеше след него и се радваше на пейзажа. Край потока в тревата се беше образувала пътека. За Пейдж стана ясно, че Хок много пъти е минавал оттам. Пътеката криволичеше покрай водата, заобикаляше камъни и дървета, но се връщаше и неотменно следваше течението.

Тя чу шума на водопада, преди да го е видяла. Скална издатина го скриваше от погледите им. Хок подаде ръка на Пейдж и ѝ помогна

да премине през камънака. Спряха пред ослепителна гледка.

— Колко е красиво! — възкликна тя.

Под водопада се беше образувал неголям вир. Слънцето хвърляше отблясъци през падащите струи и разпиляваше милиарди кристали. Пейдж нямаше търпение да се потопи в прохладните чисти води. Погледна колебливо към Хок. Не можеше да се изкъпе в негово присъствие. Той ѝ се усмихна.

— Аз ще отида малко нагоре. Ти остани и се изкъпи. Ще се върна след около половин час.

Бог да те благослови за съобразителността, помисли си тя. Кимна с глава и пое към водата. Хок тръгна нагоре, към възвишението, от което падаха кристалночистите струи.

Брегът на потока беше осеян с различни по големина камъни. Пейдж си избра един, на който можеше да се седи. Събу обувките си и огледа угрижено драскотините по тях. После свали шортите и блузката, сгъна ги прилежно и ги сложи върху камъка. Огледа се, съблече бельото си и пристъпи към водата.

От лятното слънце тя се бе постоплила — ставаше за къпане. Пейдж внимателно отиде към водопада. Тръпнеше от желание да усети освежителните пръски върху тялото си. Дъното изчезна и тя с вик се гмурна в дълбокото. Там бе студено и тялото ѝ потрепери. Когато почувства струите на водопада върху себе си, потърси дъно и стъпи. Водата стигаше до раменете ѝ. Косата ѝ вече бе мокра. Пейдж се върна на брега, взе шампоана и се зае да я измие. Никога по-рано не беше изпитвала такова усещане за чистота. Ръцете ѝ бавно, с удоволствие разстилаха сапунената пяна по тялото ѝ. След като привикна към хладната прегръдка на водата, къпането ѝ се струваше много ободряващо.

Целият комфорт на цивилизацията да върви по дяволите, каза си тя.

Сети се, че Хок скоро ще се върне и заплува към дълбокото. Чувстваше се превъзходно. Помисли си дали да не помоли Хок да я вземе със себе си при разузнаването. Доплува до брега и излезе при дрехите си. Отново се огледа, взе хавлията и започна бързо да се трие. След няколко минути беше напълно облечена Хок още го нямаше и Пейдж се изтегна на една скала с лице към слънцето. Затвори очи и се заслуша в звуците на планината. Цвъртенето на птиците в клоните на

дърветата, нежното шумолене на листата, полюлявани от игривия вятър, ѝ действаха приспивно.

Хок я наблюдаваше от една висока скала недалеч от водопада. Беше ѝ дал достатъчно време да се изкъпе и облече. Поне така си мислеше. Но когато погледна от върха, Пейдж току-що излизаше от водата. Той се стъписа. Бе я разсъбличал в тъмнината на нощта с едничката мисъл — да се погрижи за нея, да я стопли. Сега, окъпана от ярката слънчева светлина, с мокри коси, падащи върху красивия гръб, тя просто го порази.

Пейдж вече лежеше върху скалата, облечена, със затворени очи, когато Хок си даде сметка, че е надничал като някакъв перверзен тип. Дотам ли я докара, помисли си той, изпълнен с отвращение към себе си. Добре, че тя не го забеляза. Тръсна глава, за да се освободи от неприятните мисли, и тръгна надолу по стръмния скат.

Пейдж усети върху себе си сянка и отвори очи. Не, това не бе облак, а Хок. Тя се усмихна сънena и щастлива, протегна се и каза:

— Беше великолепно, Хок. Благодаря ти, че ме доведе!

— Няма защо! — отвърна той. — Можем ли вече да се връщаме?

Тя седна на камъка.

— Успях да си почина, докато те чаках. Имаш ли нещо против, ако повървим по протежение на каньона?

Как би могъл да ѝ откаже, когато го гледаше така? Тъкмо ще изпробва някои от методите си за самоизтезание! Той протегна ръка.

— Ще спрем, ако ми кажеш, когато започнеш да се уморяваш.

— Обещавам! — Тя му подаде едната си ръка, а другата ритуално постави на сърцето си като за клетва.

Пейдж беше във възторг от безкрайното разнообразие растения и птици, които Хок ѝ показваше. Той знаеше имената им, знаеше предназначението на всяка билка. Сред природата се чувстваше у дома си. Пейдж дори му завидя.

Щом вече си омъжена за него, това ще бъде и твоя среда, каза си тя и въздъхна доволна.

Изкачването се оказа по-уморително, отколкото Пейдж очакваше. Докато стигнат върха над поляната, усети, че в главата ѝ се връщат проклетите гномове.

Хок забеляза, че лицето ѝ преbledнява и изруга:

— По дяволите! Знаех си, че не трябва да идваш чак дотук. Главата пак те заболя, нали?

— Малко — призна тя. — Но ще се оправя, ако поседна за минутка.

Тя се отпусна на един камък и се опита да се утеша с гледката. Хок седна до нея и я взе в прегръдките си.

— Съжалявам, скъпа!

Пейдж отпусна глава на гърдите му. Пулсът му учести ритъм.

— Ти не си виновен, Хок!

— Аз отговарям за теб. Не свърших добре работата си.

— Ти чудесно се грижиш за мен! Как бих оцеляла иначе сама тук?!

— Точно там е въпросът. Не трябваше въобще да се стига до това положение!

Тя вдигна глава и го погледна вторачено.

— Значи не си възнамерявал да ме водиш на излет, така ли?

— Не. Не съм.

Ако не друго, това обясняваше защо дрехите ѝ не бяха подходящи за планината.

— Значи ме водеше във Флегстаф, за да ме оставиш при баща ми, така ли?

— Да.

Какво се беше случило между тях за няколко кратки дни, че тя трябваше да отиде при баща си, а той — сам в отпуск?

Тя знае почти цялата истина вече, каза си Хок. Нека си мисли, че сме се скарали, поне докато стигнем при баща ѝ.

— Мислиш ли, че можем да тръгнем обратно? По нанадолницето винаги е по-лесно.

Тя искаше само да си легне, но първо трябваше да стигнат лагера. Изправи се и се олюля. Без да каже нито дума, Хок я вдигна на ръце. Тя се вкопчи във врата му, отпусна глава на гърдите му и затвори очи. Чувстваше се уморена, много уморена.

Хок премерваше всяка своя стъпка. Намери по-обиколна пътека, която не беше толкова стръмна. Усети как Пейдж се отпусна в ръцете му и разбра, че е заспала. Притисна я още по-здраво. Приличаше на

дете, което отнасят в кревата. Хок почувства как сърцето му се изпълва с любов и нежност.

Нима би могъл да съжалява за времето, прекарано с нея, за възможността да я опознае? Погледна я отново. Все още имаше тъмни кръгове под очите. Защо ѝ беше позволил да тръгне с него?

Защото се разтапяш от един неин поглед, упрекна се той.

Върнаха се в лагера чак привечер. Пейдж още спеше. Хок внимателно я сложи върху постелята и се върна при огъня, за да приготви вечеря. Все още имаха достатъчно провизии. Можеха да изкарат повече от седмица. Само че Хок не знаеше как ще издържи на чара ѝ толкова дълго. Цялото тяло го болеше, но само част от тази болка можеше да приеме като мускулна треска от носенето на Пейдж.

Беше се стъмнило, когато тя дойде при огъня.

— Извини ме, че така те изоставих!

Хок се засмя:

— Няма нищо! По-добре ли си сега?

Пейдж кимна.

— Не разбирам, защо на моменти болката толкова се усилва. Опитам ли се да се съсредоточа, главата така ме заболява, че просто ще се пръсне.

Той ѝ подаде чиния и чаша горещо кафе.

— Отговорът е ясен, докторе. Не мисли! Не се съсредоточавай! Всичко ще си дойде с времето.

— Много ти е лесно да даваш съвети. Ти нямаш празнини в паметта си.

— Мъча се да ти внуша, че с притеснения не си помагаш, а си вредиш.

Тя замълча, мислейки върху думите му. Както винаги, беше прав. Хранеха се мълчаливо, загледани в танцуващите пламъци.

— Правилни ли сме поне веднъж в живота си любов? — внезапно попита Пейдж, нарушавайки тишината.

Хок точно беше отпил от кафето. Едва не се задави. Трябваше му почти минута, за да се съвземе.

— Откъде, по дяволите, ти хрумна този въпрос?

— Мислих върху всяка твоя дума. Не искаш да ми припомниш сватбата ни, сякаш я считаш за грешка. Каза, че се познаваме отскоро.

Значи сме женени отскоро и по някаква причина ти е неприятно да говориш за това.

Хок се изправи.

— Точно така. Не ми е приятно. Нахрани ли се?

Пейдж погледна чинията си.

— Да!

Той я взе от скута ѝ и ѝ доля кафе. Приседна до нея и улови нежно ръката ѝ:

— Пейдж, моля те, не мисли за нашия брак! Забрави го! Сега той не е важен. Просто няма значение. Важното е да си починеш, да престанеш да се напругаш с разни въпроси и да се оправиш. Боя се, че ни чака голямо изпитание. Трябва да се измъкнем оттук, а за това ти е нужна издръжливост. — Той обърна ръката ѝ с дланта нагоре и бавно прокара показалеца си по линията на живота. — Много те харесвам и ти обещавам, че няма да позволя да ти се случи нищо лошо. Бих искал да ми имаш пълно доверие.

— Имам ти доверие. Просто не разбирам, какво се е объркало помежду ни?

— Нищо. Този отговор задоволява ли те?

— Ами щом нямам друг избор...

— Бъди сигурна, че така е най-добре.

Хок стана и ѝ подаде ръка.

— Сега искам да си легнеш и да се опиташ хубаво да поспиш.

Погледът на Пейдж се спря на лицето му. Изглеждаше угрижен, почти измъчен. Искаше ѝ се да го прегърне и да му каже, че каквито и да са проблемите им, те ще ги превъзмогнат.

— Добре, Хок! Както кажеш.

Тя се повдигна на пръсти и нежно го целуна.

— Лека нощ, скъпи!

Той я проследи как изчезва в палатката, взе чашата с кафе и за първи път, откакто се бяха приземили на тази поляна, му се прииска нещо по-силно за пиене.

Остана пред огъня още няколко часа. Може би не можеше да устои на любовта си към Пейдж.

СЕДМА ГЛАВА

— Когато напуснах Средния Изток, заминах за Югоизточна Азия за около три години — каза Хок, като подреждаше рибарските си принадлежности.

Двамата с Пейдж се намираха на брега на голям вир до един от безбройните криволици на потока. Облегнат на лакът, Хок вадеше тежести и блесни и внимателно ги разпределяше в клетките на рибарската кутия. Пейдж лежеше по гръб на няколко крачки встрани. Тя се наслаждаваше на тихото жужене на дивите пчели и безчетните мушици под сянката на трепетликата. Беше ѝ приятно, че Хок ѝ разказва живота си.

— Бил ли си някога в армията?

Той поклати глава:

— Не. Работех за армията, но като цивилен.

Пейдж гледаше как сенките на листата играят по лицето и тялото на Хок. Той беше без риза и в очите ѝ се прокрадна неосъзнат копнеж.

— Никога ли не си имал дом, Хок?

Той се загледа в далечината, сякаш пресявайки спомените си.

— Роден съм в един резерват, недалеч от Дълси в Ню Мексико. До четиринайсетгодишен живях с майка си. Бяха хубави времена. — Той тръсна глава и продължи: — Една зима майка ми се разболя от пневмония и умря. — Стисна юмрук. Нищо друго не издавате чувствата му. — Не можех да си обясня нейната смърт. Мисля, че ѝ беше все едно дали ще живее, или не. Смяташе, че ме е отгледала и не се нуждае повече от нея, нито от грижите ѝ. Грешеше, но аз не знаех как да ѝ го кажа...

— Тогава ти замина ѝ реши, че не ти е нужен вече никой.

Той я погледна с изненада.

— Защо говориш така?

— Защото съм виждала как реагират децата, когато си загубили някой близък. Страхуват се да се сближат с когото и да било — нещо като превантивна мярка срещу нови разочарования и загуби. Не е

лесно да понесеш смъртта на майка си, възрастта всъщност няма значение. Бях на осемнайсет, когато майка ми почина от рак!

— Но си имала баща си.

Тя се усмихна с тъга.

— Да. Той беше до мен и аз винаги ще му бъда благодарна за това. С негова помощ успях да преодоля мъката, да стъпя на краката си. — Пейдж замълча, а после добави: — Иска ми се да мисля, че и аз съм му помогнала с нещо.

Тя вдигна поглед към Хок:

— Познаваш ли баща ми?

Хок поклати отрицателно глава.

— Мисля, че ще ти хареса! — Очите ѝ блеснаха. — Сигурна съм, че и той ще те хареса. Докторът си мечтаеше да си намеря съпруг точно като теб.

Пейдж направи иронична физиономия и се подпря на лакът. Хок приключи с рибарската кутия и я сложи зад гърба си. Пейдж беше само на няколко сантиметра от него. Долавяше лекия ѝ парфюм. Уханието му се усилваше от лятната жегга. Той пое дълбоко дъх, опитвайки се да се абстрахира от това.

— Какво искаш да кажеш?

— Трябва да знаеш, че от малка исках да стана лекар. Бях толкова целеустремена, че не позволявах нищо да ме разсейва, дори и момчетата. — И тя прокара показалец по носа му.

— Никога не си ходила на срещи?

— Ходех на училищните забави, но не се ангажирах. Исках по-бързо да порасна и да навляза в живота...

— И изглежда си успяла.

— Ако питаш баща ми, направо съм преуспяла. Казва, че не умея да се радвам на живота. — Тя се загледа към поляната. — Започвам да разбирам какво има предвид.

Щастливата ѝ усмивка напомни на Хок колко тежки задължения лежат върху плещите му. Той отмести поглед и се замисли. Дали щеше да издържи, ако предприемат един голям преход?

Последните няколко дни прекараха много спокойно. Пейдж не страдаше от главоболие, а силите ѝ бавно се възвръщаха.

— Пейдж?

— Да.

— Мислиш ли, че ще имаш сили да тръгнем?

Тя го погледна изненадано.

— Мисля, че да. Започна ли да ти омръзва?

Той се разсмя.

— Не, няма такова нещо!

На лицето ѝ се разля усмивка и Хок почувства, че сърцето му се разнежва:

— Много се радвам! И на мен не ми е омръзнало.

— Искам да кажа... Едва ли някой ще ни открие. Затова по-добре да се спасяваме сами.

Тя се протегна, изпъна ръка над главата си и я постави на рамото му. Започна закачливо да чертае с пръст кръгчета по кожата му.

— Не съжаляваш ли, че трябва да споделяш с друг собствената си палатка?

Хок усети напрежение от допира ѝ. Господи, колко му се искаше тя да си спомни истината!

Наистина ли го искаш, нашепваше вътрешният му глас, не са ли тези няколко дни най-прекрасните в твоя живот?

Той приседна и каза:

— Не, не съжалявам!

Пейдж се усмихна.

— Много се радвам — сложи глава на рамото му тя. — За следващия ти отпуск ще си взема по-подходящи дрехи.

— Пейдж...

— Хок...

Двамата започнаха едновременно.

— Какво искаше да ми кажеш?

— Нищо важно. Помислих си дали не искаш да отидем и да поплуваме?

— Да поплуваме?

— Ами, да. Днес е много топло. Ти знаеш къде е водопадът. Вирът е дълбок и става за плуване. Можем да поплуваме... Ако искаш...

Ако иска!

Пейдж се изправи.

— Хайде! Да опитаме, може да ти хареса! — Лекият ѝ звънлив смях накара Хок да запокити оръжията си и да се предаде в плен на

очарователното ѝ настроение.

Искаше тази жена да бъде щастлива. Беше готов да посвети целия си живот на нейното щастие. Но не знаеше как да го направи...

Тя го улови за ръката и го поведе към водопада. В тишината на топлия ден шумът на водата беше истинска благодат за ухото. Пейдж събу обувките си още с пристигането. Хок не искаше да плува, но докато се опита да възрази, тя съблече блузата и шортите си. Оскъдното облекло, по което остана, не скриваше почти нищо от тялото ѝ. Когато видя изненадата му, лицето ѝ поруменя.

— Не зная защо, но се срамувам от теб. Нали в края на краищата сме женени?! — каза тя и предизвикателно съблече всичко.

През последните дни ръцете и краката ѝ бяха започнали да придобиват тен, който още повече подчертаваше белотата на останалата част от тялото. Хок гледаше занемял. Тя улови погледа му, изчерви се още по-силно и побърза да влезе във водата.

Колко дръзка можеш да бъдеш, помисли си тя, той се държи като истински джентълмен, съобразява се със състоянието ти, а ти се правиш на отчаяна прелъстителка!

Но тя искаше да му покаже, че загубата на паметта не бива да бъде пречка пред тяхната любов. Пуританското му въздържание вече не беше необходимо. Не знаеше как да му го каже обаче се надяваше, че му го е показала.

Чу плисък на вода зад гърба си и разбра, че е Хок. Не ѝ стигаше смелост да се обърне. Доплува до мястото, където бяха оставили сапуна и шампоана и се залови да разплита косата си. После я поля с шампоан, направи обилна пяна и доплува под струята, за да я изплакне.

Хок седеше на няколко крачки и я наблюдаваше с нежност. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Водата стигаше до хълбоците му. И той като нея бе оставил дрехите си на големия камък до потока. Слънчеви отражения се гонеха по раменете и гърдите му. Пейдж не беше виждала по-красив мъж през живота си. Тялото му беше едро, добре развито. Лицето му излъчваше толкова любов. Любов към нея!

Разбира се, че ме обича! Точно както и аз, мислеше Пейдж. Това го е накарало да се ожени за мен.

Тя тръгна към него, без да сваля поглед от очите му. Тънката мъгла на желанието постепенно се спускаше над тях. Водата стигаше

до гърдите ѝ и те сякаш плуваха към него. Тя спря едва когато се докоснаха до неговите.

— Знаеш ли какво си мисля? — попита със сподавен глас.

Беше му нужно истинско усилие, за да остане неподвижен. Цялото му тяло тръпнеше и тя не можеше да не почувства това.

— Не знам — едва чуто промълви той.

— Не се интересувах от никого и не търсех сериозна връзка, защото чаках теб. Чувствах, че някъде съществуващ и ще те позная, когато те видя.

Тя обгърна с ръце врата му, притискайки се към него.

— Толкова съм щастлива, че те дочаках.

Преградите рухнаха. Ръцете на Хок обгърнаха тялото ѝ, притиснаха я силно към себе си. Устните им се сляха.

— О, Пейдж! Толкова те обичам! — прошепна той, едва поемайки си дъх.

Пейдж чуваше шеметните удари на сърцето си.

— И аз те обичам, Хок! Струва ми се, че съм те обичала през целия си живот.

От близкото дърво изписука птица. През листака се прокрадна лек вятър. Устните на Хок отново намериха нейните. Беше безсмислено да се съпротивлява. Светът оставаше на светлинни години зад тях. Те се намираха в някакъв свой рай, само двамата! И бяха много, много влюбени.

Той усещаше под ръката си нейния пулс. Сърцето му се мяташе като пленена птица в мрежата на птицелова. Повече не можеше да устоява. След няколко будни ноци, прекарани до нея — след дългите часове на желание и преодоляване на желанието — съпротивата му бе окончателно сломена.

Пейдж усети ръцете му върху тялото си. Те бавно се плъзнаха към бедрата. Никой не я беше докосвал така. Никой не беше събуждал в нея толкова силни усещания. Единствено неговите ръце можеха да я накарат да се почувства така обичана и желана.

Хок осъзна, че все още са в малкия вир. Грабна я на ръце и понесе към брега. Нежно я положи върху тревата. Ръката му докосна корема ѝ и бавно се спусна надолу — тя беше толкова красива, деликатна и нежна. Не биваше да бърза. Наведе се над нея. Косата му

леко допря рамото ѝ. Устните му целунаха меката вдлъбнатина между гърдите ѝ, после върховете им.

Пейдж се почувства някак безплътна. Грижите отлитаха все подалеч. Оставаха усещанията — пръстите, които я галеха, устните — парещи тялото, аромата на кожата му, от който ѝ се завиваше свят.

Опита се да повтаря неговите движения. Цяла седмица ѝ бе предавал уменията да живее сред природата, настъпваше време за нов урок. Урокът на любовта!

Погали го по гърдите. Ръката ѝ заслиза надолу до корема и понадолу, там, където предизвикателствата на страстта тръпнеха да ги докосне.

— Обичай ме, Хок!

Очите му изразяваха желание и любов.

— Обичам те! — промълви той.

Отдаването на Пейдж напомняше разцъфването на нежен розов цвят. Тя бе очаквала този мъж години. Колко ужасно би било, ако се бяха разминали! Сега обаче той беше неин.

Хок внимателно я покри с тялото си, стараяйки се да не ѝ причини болка. Устните му отново потърсиха нейните. Целуна я и леко се отдръпна, за да вижда лицето ѝ. Тя повдигна клепачи, сякаш се събуждаше от дълбок сладостен сън.

Хок почувства как нечия невидима ръка стиска сърцето му. Как би могъл да прави любов с нея, когато тя мисли, че са женени? Как би могъл да се възползва от чувствата ѝ, без да ѝ е казал истината?

Той улови в длани лицето ѝ и леко го разтърси:

— Пейдж, скъпа, чуй!

Усмивката ѝ беше ослепителна:

— Слушам те. Смяташ да ми кажеш, че досега не си имал жена ли?

Той едва не се задави.

— Не, не точно това.

— И аз така си мислех. При трийсет и шест годишните девствеността е голяма рядкост.

Как можеше да се шегува! Нещата бяха толкова сериозни! Та тя изобщо няма представа какво имаше да ѝ казва!

— Колко такива трийсет и шест годишни девствени познаваш?
— попита той и отново се изкуши да я целуне.

Телата им си подхождаха, сякаш бяха създадени едно за друго. Само едно докосване беше нужно, за да проникне в нея. Тя също го целуна и каза:

— О, няколко дузини!

— Това е добре. Скъпа, ти се чувстваш отлично и аз те желая...

— Но се боиш, че ще ми причиниш болка, нали? Не се тревожи! Щом го искам, не бива да се страхуваш!

— Пейдж, имам да ти казвам нещо важно. Не можем да правим любов, преди да го чуеш!

Сериозният му тон я накара да се вслуша в думите му. Той я гледаше изпитателно. От страстта не беше останала и следа.

— Пейдж, в деня на катастрофата ти ме нае да те закарам до Флегстаф, защото беше разбрала, че баща ти е болен. Няколко часа покъсно самолетът претърпя аварийно кацане.

Усети как тялото ѝ изтръпна. Отдръпна се от нея, без да отделя поглед от лицето ѝ. Искаше му се да може да я защити, да премълчи, да се отрече от думите си, но вече беше късно.

Някъде дълбоко в себе си Пейдж усети болката. Объркани чувства нападаха мозъка ѝ от всички посоки. Хок твърдеше, че не се познават, че той самият не е нищо повече от един случайно нает пилот. Твърдеше, че...

Пейдж скочи и трескаво затърси дрехите си. Облече се набързо, като избягваше да погледне към чисто голия мъж, лежащ там, където го бе оставила.

— Значи цялата тази сцена е един пълен фарс... Значи не само не сме женени, но дори не се познаваме?!

— Това не е вярно, Пейдж! Може да не сме се познавали, но вече няколко дни сме заедно! Научихме много един за друг. Казах ти за себе си толкова, колкото не съм казвал на никого!

Тя най-сетне си наложи да го погледне, но бързо отвърна глава. Той не си беше направил труда да се прикрие.

— Имаш ли нещо против да се облечеш? — рече тя с леден глас.

Хок почувства, че сърцето му спира. Тя приемаше нещата толкова сериозно, колкото беше очаквал. На какво друго всъщност би могъл да се надява?

— Пейдж, смятам, че трябва да поговорим!

— За какво? За това, че се държах като глупачка. Няма смисъл! Всичко ми е напълно ясно. Една нещастна стара мома намира мъжа на своите мечти и си въобразява, че е омъжена за него. По този начин всичките ѝ фантазии могат да минат. Сигурна съм, че хич не ти е било лесно да не ми се изсмееш в лицето.

— Не съм ти се надсмивал, Пейдж. Аз просто се влюбих в теб...

— Стига! Край на комедията!... Единственото, което ме интересува, е да разбере, защо трябваше да летя при баща си? Каза, че бил болен... Баща ми никога не е боледувал.

Хок вече беше облечен и пригладжаше косата си с ръце. Приблужи към нея, но тя се дръпна назад.

— Ти ми каза, че баща ти е получил сърдечен удар. Бързаше да стигнеш при него, колкото се може по-бързо.

Пейдж усети, че ѝ премалява. Седна върху големия камък. Това беше ново за нея. Шокът беше толкова силен, колкото първия път, когато го чу.

— Сърдечен удар...

— Да.

— И ти ме държиш през цялото това време тук, вместо да съм във Флегстаф?! — Гласът ѝ трепереше от гняв.

— Както виждаш, не разполагам с летящо килимче!

— Защо не тръгнахме пеша?

— Трябваше да се възстановиш. Не бях сигурен, че имаш сили за такъв труден преход. — Той отпусна ръце. — Надявах се, че ще ни открият.

Отчаяна, Пейдж огледа спокойния пейзаж.

— Ти си индианец, защо не сигнализира с дим.

— Много интересно...

— Не те забавлявам. Мисля как да се измъкнем оттук.

— Ти как мислиш, какво правя през цялото време?

— Опитваш се да ме прелъстиш.

Гледаха се гневно, с обида и отчаяние. Техният рай беше изчезнал, заедно с мечтите за съвместно бъдеще. Хок дълго не свали поглед от лицето ѝ.

— Ако исках да те прелъстя, Пейдж, нямаше да водим този разговор. Вече щях да съм правил любов с теб. — По устните му пробяга горчива ирония. — Ти нямаше да имаш нищо против, нали?

И той изчезна нагоре по брега на потока, в посока към лагера.

ОСМА ГЛАВА

Пейдж не помнеше как се е добрала до лагера. Просто в един момент осъзна, че е пред палатката. Бяха прекарали няколко ноци прегърнати. Чудеше се защо не бе спал с нея толкова време. Вече знаеше.

Болката се надигаше постепенно, докато я превзе изцяло. Чувстваше я по цялото си тяло и трепереше като от треска.

Намирам се в шок, баща ми е болен, бракът ми е халюцинация, трескаво мислеше тя.

В живота ѝ нямаше никакъв Хок. Нямаше и нямаше да има! Той беше само мираж малко по-дълъг от останалите.

Хок не спа с теб, а би могъл да го направи. И ти и той знаете отлично това. Тя едва не се разплака. Как да го погледна отново в очите? Как да се преструвам, че нищо не се е променило, че всичко си е постарому? Не мога да се срещна с него! Просто не мога!

Пейдж огледа поляната. Помнеше всичко научено от Хок през тази седмица. Беше ѝ показал в каква посока смята да търсят спасение — надолу по потока. Но тя тогава не бързаше. Не знаеше нищо за баща си.

Скъпи, татко, само не умирай! Толкова си ми нужен! Сега повече от всякога, шепнеше тя. Решителността ѝ нарастваше. Трябваше да стигне до баща си. Да се махне от Хок... Изправи се и погледна надолу към потока. Не знаеше къде се е дянал той — и не я интересуваше. Погледна към палатката. Не можеше да си представи, че ще остане в нея дори една нощ.

Веднъж взела решение, Пейдж облече най-дебелите си дрехи и набързо отдели малко провизии. После сгъна всичко необходимо в едно одеяло, направи го на малък денк и го върза на гърба си с въжетото на Хок. Така ръцете ѝ оставаха свободни.

Погледна слънцето, за да определи часа. Беше рано следобед. До вечерта оставаха няколко часа. Може би щеше да стигне донякъде, преди да се е смрачило! Важното беше да избяга от Хок.

Няколко часа по-късно Пейдж се питаше дали не е направила грешка. Беше гладна и уморена. Теренът и ставаше все по-неравен. Задухата беше непоносима. Потокът се спускаше през почти отвесни скалисти местности. Тя не можеше повече да го следва и трябваше да се бори с гъстата растителност, надявайки се все пак да не го загуби напълно, тъй като беше единственият ѝ ориентир.

Добре, че поне успя да сплете косата си. Имаше чувството, че към нея се протягат безбройните ръце на някакъв гигант, решил да я оскубе.

Над планините неусетно бе започнал да се спуска сумрак. Пейдж се подхлъзна и дълго се търкаля по едно надолнище. Спря се чак в подножието. За щастие, потокът беше близо и вече се бе превърнал в буйна река. Пейдж не можеше да прецени дали е контузена сериозно, или не.

С усилие се надигна и седна. Дрехите я бяха спасили от охлузване, но така се бяха изпокъсали, че за нищо не ставаха. Опипа внимателно глезените си. Като че ли им нямаше нищо — слава Богу! Огледа се и видя, че се намира на някакво хълмче над реката. Мястото ставаше за нощуване. Не беше далеч от водата, но се намираще все пак встрани. Тъкмо нямаше да я безпокоят горските обитатели, дошли на водопой. Хок ѝ беше разправил за някои от животните в този край. Повечето от тях знаеше единствено от разходките като дете в зоопарка. Не държеше на лични срещи. Щом ѝ предстоеше да прекара нощта тук, трябваше да събере дърва за огрев. И тя решително се зае с тази работа. Насъбра доста сухи клони. Нямаше с какво да ги сече, но носеше кибрит. Хок я беше научил да използва за подпалки суха дървесна кора. На много неща я беше научил!

Седна върху пети и се замисли. От тежкото физическо натоварване през последните няколко часа гневът ѝ беше намалял. Нарочно го попита дали са женени и Хок бе отвърнал „Да“. Беше я излъгал.

Защо? Какво печелеше от лъжата си? Ако беше спал с нея, всичко щеше да е ясно. Тя тръсна глава. Логиката се губеше.

Пейдж запали огъня, извади провизиите и се зарадва, че си бе взела един малък съд. Наля вода и се зае да приготвя вечерята си.

Никога не се беше чувствала толкова гладна и самотна.

Даде си сметка, че не знае какво представлява самотата. Животът ѝ беше изпълнен с безброй задължения. Едва открадваше време да прочете някоя книга. Приемаше самотата си като нещо нормално.

Ами ако се е загубила? Ако никога не стигне до хора през тази пустош? Какво я накара да реши, че може да се справи сама, щом дори Хок се колебаеше да тръгне?

Каква глупачка! Гордостта и наранените ѝ чувства я хвърлиха в тази авантюра. Беше тръгнала нанякъде, изгаряйки след себе си мостовите. За връщане обратно на поляната не можеше да става и дума. Умората я смазваше. За първи път от няколко дни главата ѝ отново пулсираше. Лошо е, когато човек надцени възможностите си!

Хок беше прав. Здравето ѝ не бе възстановено напълно. Изборът обаче беше направен.

Хок знаеше, че трябва да се върне в лагера и да се срещне с Пейдж, макар да не изгаряше от желание. Бързото катерене по хребета му се отрази добре. Помогна му да избистри нещата и да си обясни странното спокойствие, което предизвикваше тя в душата му.

До нейната поява той не си бе давал сметка колко изолирано живее. След смъртта на майка си нямаше близък човек. За никого не трябваше да се грижи. С никого не трябваше да се съобразява. Докато съдбата не го срещна с Пейдж...

Тя, разбира се, беше разстроена. Цял следобед той мисли как би се чувствал на нейно място. Сигурно щеше да побеснее от лъжата. Досега и през ум не му беше минавало колко я е засегнал. Погълнат от собствените си чувства, не беше помислял за нейните. Макар да знаеше, че именно тя е човекът, когото не би искал да нарани за нищо на света.

Цял следобед мисли какво да ѝ каже. Искаше му се тя да преглътне обидата, да ѝ обясни просто и ясно защо я е оставил да мисли, че са женени. Торможеше го и друг проблем. Те нямаха общо бъдеще! Беше си позволил да живее в свят, създаден от лъжовната представа на Пейдж за тяхната връзка. Не биваше да го допуска! Тя имаше собствен живот. Нали сама разказа за многото ангажименти, които има като лекар. Заради тях не искаше да се омъжва. Той също не

възнамеряваше да се жени — като баща си. Носеше това в гена си. Неспокойният му дух не търпеше заседаване на едно място.

Какво щеше да стане по-нататък? Какво щеше да каже на Пейдж? Обичам те, но в моя живот няма място за теб, така че по-добре да не сме женени.

Късно следобед, угрижен и замислен, Хок се върна в лагера, с намерението да говори с Пейдж и то колкото се може по-откровено. Нея я нямаше.

Бързо разбра какво е станало, дори несъзнателно я похвали за нещата, които бе съобщила да вземе със себе си. Чак тогава осмисли постъпката ѝ. Почувства се огорчен и предаден. Тя беше тръгнала да се измъква сама!

— Пейдж! — Викът му проехтя над поляната, разпръсвайки птиците в клоните на дърветата.

Тя, разбира се, не можеше да го чуе. Опита се да определи преди колко време е тръгнала. Бяха минали няколко часа. Погледна слънцето. Трябваше да я открие. Нарочно бе премълчал много от опасностите, които ги дебнеха отвсякъде. Струваше му се излишно да я плаши. Но като си дадеше сметка какво може да ѝ се случи, настръхна. Не всички животни в планината горяха от дружелюбност. Пумите, както и другите кръвожадни бозайници, можеха да нападнат човек.

Хок събра лагера с методична последователност. Опакова палатката и спалния чувал, направи малки денкове и ги подреди върху самара. Сети се за самолета. Запита се ще го открие ли някога някой, но в момента не му беше до това. Имаше по-спешни грижи.

Пое надолу по следите на Пейдж с най-бързото темпо, на което беше способен.

Чу се да ругае на глас — първият звук от няколко километра. По следите личеше, че е уморена. Разбира се, че е уморена! Нямаше път, местността беше неравна, трудно проходима...

Смрачаваше се, а Хок още не я беше настигнал. Разумът изискваше да изчака до сутринта и тогава да продължи. Следата подсказваше, че тя се движи, колкото се може по-близо до потока. Запомнила е какво ѝ е казал! Може би не е забравила и че я обича. Това също ѝ беше казал. Наведе се и дълго пи вода, мислейки какво да предприеме. Тя не беше далеч. Оставаше ѝ преднина от около час.

Но вървенето по такъв терен в тъмното носеше сериозни рискове от падане и нараняване.

Не мога да стоя и да чакам, каза си той. Извади от раницата фенерче и продължи по склона. Предстоеше му дълга нощ.

Хок загуби представа за времето. Напредваше бавно. Трябваше дълго да търси следата. Ускори ход, чак когато изгря пълната луна. Сребрилата ѝ светлина разкъса непрогледния мрак и окъпа нощния пейзаж. Налагаше се обаче да внимава да не стъпи в някоя дупка, която би взел за сянка.

Спря се на билото на един склон и съзря огъня, който беше запалила. Чак сега осъзна колко се е страхувал за нея. Успокои се, едва когато зърна дребния ѝ силует край огъня. Нищо лошо не ѝ се беше случило.

Той бавно заслиза надолу, опипвайки всяка стъпка. Стигна до мястото, от което тя бе паднала. По камъните и храстите ясно личеше, че се е търкаляла. Обхвана го тревога, но си даде сметка, че не може да ѝ се е случило нищо лошо, щом е успяла да стъкми огън. Тя бе подбрала мястото за нощувка много добре. Заслужаваше похвала.

Пейдж ту задрямваше, ту се будеше. Беше наклала голям огън, не само за да се топли, но и като предпазна мярка. Хок ѝ беше споменавал, че дивите животни се боят от нея повече отколкото тя от тях.

Лежеше и си спомняше колко безгрижно спеше до Хок. Май вече чувстваше липсата му. Накърнената гордост и пристъпите на самосъжаление не можеха да ѝ го заместят. Какво ли прави сега, питаше се тя. Представяше си го до огъня, загледан в изгряващата луна. Сигурно е почувствал облекчение след тръгването ѝ?

Пейдж седеше и премисляше всичко, което се беше случило помежду им. Държа се като досадна съпруга, влюбена в красивия си мъж. Неговият подход към нея беше отлично премислен: сдържаност, джентълменство... Правеше всичко, за да не я предизвиква и да не накърни чувствата ѝ. Беше казал, че я обича. Не, не личеше това да е дежурната му фраза пред всяка фуста! От думите му ставаше ясно, че до себе си е допускал малко хора. Беше внимателен. Учеше я как да се справя сред природата, как да четете следите, как да лови риба... Въпреки цялото ѝ невежество, проявяваше търпеливост. Дали ще го види някога пак?

— Пейдж?

Тя скочи. Сънуваше ли? Хок стоеше от другата страна на огъня. Вижда ли го наистина или си го измисля? Затвори очи. Когато погледна отново, той вече пристъпваше към нея.

— Хок! — Обидите от деня бяха забравени. Пейдж имаше единствена мисъл — мисълта, че е влюбена в Хок, както никога досега. Лъжата, с която си беше послужил пред нея, вече нямаше значение. Важното е, че бе тръгнал след нея и я бе намерил. Пейдж се хвърли в обятията му.

„Колко добре се чувства в прегръдката ми!“

„Толкова съм щастлива, че е тук!“

„Не бях сигурен, че отново ще я видя!“

„Боях се, че повече няма да се срещнем.“

„Господи, колко много обичам тази жена!“

„Как бих могла да скрия любовта си към този мъж?“

— Добре ли си? — попита Хок с пресъхнало гърло. Главата ѝ лежеше на гърдите му, но това не ѝ попречи да кимне утвърдително.

— Отлично, щом си при мен.

Той се усмихна:

— Просто трябваше да ми кажеш, че старото ни място ти е дотегнало. Щяхме да тръгнем заедно.

Тя се засмя.

— Не ти казах, защото копнеех за самотно пътешествие!

Чак сега можа да свали тежката раница от гърба си.

— Донесох ти спалния чувал. Все ми се струва, че в него ще ти е по-удобно.

— Не е студено. Огънят е силен.

— Справила си се отлично. Заслужаваш похвала.

Тя се опита да види какво изразяват очите му на проблясващата светлина на огъня:

— Наистина ли?

Той кимна.

— Повече отколкото можеш да си представиш!

— Радвам се. Наистина.

Мислите им се преплитаха и ги връщаха назад към едно друго място и друго време, когато тяхната любов и нуждата да я изразят, за малко щяха да се осъществят.

Хок прекъсна напрегнатото мълчание.

— Ще опъна палатката и ще си легнеш в спалния чувал, а аз ще спя до огъня — каза той и се залови за работа. — Можем да тръгнем призори. Искан ми се да вярвам, че скоро ще стигнем до някое цивилизовано кътче.

Деловият тон не можеше да прикрие вълнението му.

Пейдж също се включи да помага и новият лагер стана готов за минути.

— Ял ли си?

— Малко. Само сухар и консерва... Нямах време за спиране.

— Ще хапнеш ли нещо сега?

Думите им целяха да скрият смущението, което изпитваха.

— Не — отвърна той. — Ще издържа до сутринта. Имам нужда от сън.

Хок седна и се зае да развързва връзките на кецовете си.

Пейдж го гледаше плахо. Какво очакваше от него? Каквото и да очакваше, трябваше да бъде назовано от самата нея. Именно от нея! Хок не беше от мъжете, готови да се възползват от всяка ситуация, нищо, че само преди часове отпрати към него какви ли не обвинения!

Какво искаше всъщност? Промъкна се в палатката. Спалният чувал бе отметнат и я очакваше. Съблече блузата и панталона. Отпусна се върху мекото легло. След твърдата земя, върху която бе лежала, спалният чувал беше истинско удоволствие. Хок лежеше откън. Тя се изправи. Дали вече не е заспал? Повдигна края на палатката. Той лежеше по гръб върху одеялото, с ръце под главата и гледаше огъня. Забеляза я и попита:

— Всичко наред ли е?

Тя се усмихна. Твърде често й задаваше този въпрос. Всичко ли беше наред, наистина? Тя не можеше да отговори. Знаеше само, че го обича и иска да бъде с него.

— Защо не дойдеш в палатката?

— Не ме изкушавай! — усмихна се многозначително Хок. — Тази вечер волята ми лесно може да бъде сломена.

Тя се опита да преглътне буцата в гърлото си.

— Каня те да дойдеш при мен в спалния чувал, Хок, и изобщо не ме интересува как стоят нещата с волята ти!

Той я погледна с изненада. Предложението ѝ беше недвусмислено.

Изправи се бавно, като истински сомнамбул, внимателно събра одеялото си и я последва. Пейдж се дръпна от отвора, за да му направи място. Единствената светлина в палатката бяха играещите по платнището отражения на огъня.

Пейдж легна в спалния чувал и се спотаи. Известно време Хок остана неподвижен. После бавно започна да сваля дрехите си. Тя чуваше шума от събличането и сърцето ѝ ускоряваше своя ритъм. Усети как ръката му посяга към завивката, как я повдига. Чу как дъхът му спира. Тялото му леко се плъзна до нейното.

Спалният чувал се оказа необикновено тесен. Досега тя спеше върху рамото му. Зае обичайното си положение — тялото ѝ плътно се притисна до неговото. Никога не бяха усещали толкова силно привличане помежду си. Той се опита да овладее дишането си. Припомни си колко неприятности му беше създала. Направи усилие да забрави, че тя се намира в прегръдките му. Скоро обаче всичко отиде по дяволите.

— Хок — прошепна тя.

— Да.

— Научи ме как да те обичам!

Сърцето му подскочи под дланта ѝ. Пейдж повдигна глава. Устните ѝ бавно се насочиха към неговите. Хок я привлече към себе си и започна да я целува. Цял живот беше чакал този миг. Най-сетне тя се намираще в неговите обятия! Да се съпротивлява беше безсмислено. Не можеше да се бори срещу нещо, което желаеха и двамата.

През онзи следобед, в подножието на водопада, Пейдж научи много за любовта. Откри своята чувственост. Искаше да го направи щастлив, да изрази любовта си по всички възможни начини.

В полумрака на палатката Пейдж беше само сянка, но споменът от онзи следобед беше жив в представата на Хок. Устните ѝ се впираха все по-страстно в неговите и той почувства как по челото му избиват ситни капчици пот. Не искаше да прибързва, но дълго потисканата възбуда взимаше своето.

Ръцете ѝ се обвиха около врата му, приканвайки го. Хок плъзна длан по извивката на ханша ѝ. Устните му поеха нейните. Тази жена беше негова! Чувстваше го със сърцето си. Тя го очакваше. Желаше

го. Телата им се сляха и се превърнаха в едно обладано от нежност и страст цяло.

Пейдж тръпнеше от силата на своите усещания. Вече му принадлежа, помисли си тя. Беше част от него и нейната същност не роптаеше против това. Владееше я изгарящо желание, което той утоляваше, люлеейки я в прегръдките си. Прегръщаше го все по-силно, следвайки ритъма му. Изпитваше необяснима радост от физическото съприкосновение с човека, когото чувстваше толкова близък духовно. Мускулите на гърба му пулсираха под нейните пръсти. Ръцете му галеха извивките на тялото ѝ, докосваха гърдите ѝ. Устните се плъзгаха по лицето ѝ, сякаш искаха да изследват и най-малката трапчинка, да запамятят и най-нежната линия.

Тялото ѝ преливаше, сякаш безброй топли гейзери търсеха пролука. После замря и едно непознато усещане я накара да се извиси до лунното небе сред милиардите звезди.

Хок я остави без дъх, свърши и тялото му се претърколи до нейното. Гърдите му поеха дълбоко въздух, сякаш слизаше от гребена на океанска вълна Пейдж се разсмя.

— Защо се смееш? Сърцето ми ще се пръсне, а ти се смееш!

Тя го погали по лицето.

— Просто си помислих върху каква пламенна възглавница съм спала цяла седмица, без дори да подозирам.

С дланта си усети как по устните му пробягва усмивка. Той се надигна, седна и придърпа раницата си.

— Какво правиш?

— Търся кърпа. Имам чувството, че излизам от сауна.

— Искаш да кажеш, че ти действам като сауна?

— Не, разбира се. — Той се отпусна до нея и я прегърна. — Надявам се, не ти причиних болка?

— Поне не усетих.

Тя се наведе над него, за да види лицето му, но тъмнината ѝ пречеше.

— Хок, винаги ли е толкова хубаво?

— Нямам представа. За пръв път се чувствам така.

— Защото, ако наистина е толкова хубаво, трябва да съжалявам за пропуснатите години.

— Знаеш ли? На мен също ми се случва за първи път — въздъхна той.

— Какво?!

— За първи път правя любов с жена, в която съм влюбен. Боя се, че това е заболяване, от което не искам да бъда лекуван.

Щастливо усмихната, Пейдж отпусна глава на рамото му.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Пейдж сънуваше сън, изпълнен със светлина, ярки цветове и щастие. С Хок се намираха на сватбено пътешествие. Защо пък сватбено пътешествие? Тя отвори очи и сънят ѝ продължи наяве.

Сгушена на гърдите му, главата ѝ се издигаше и спускаше в синхрон с дишането му. Телата им плътно се притискаха. Отвън слънчевите лъчи вече нагряваха брезента на палатката.

Хок я прегърна силно. Всичко изглеждаше познато и това я правеше уверена. За разлика от другите нощи обаче бяха голи и щастливи. И Пейдж имаше чувството, че Хок я закриля по-различно от друг път — както се закриля нещо, което ти принадлежи напълно.

Вдигна очи към лицето му. Изглеждаше уморен. Всъщност, никога не го беше виждала как спи. Винаги, когато се събудеше, той вече бе на крака. Сега имаше нещо различно и особено в отношенията им — той беше неин!

Гъстите му вежди почти се сключваха на челото, кожата му леко блестеше. Тъмните мигли и широките скули му придаваха горд и независим вид. Прокара показалец по брадичката му, проследявайки волевата линия чак до ухото. Той рязко обърна глава и нежно захвапа пръста ѝ. Тя изписка.

— Така ли се отнасяш с уморения индиански водач? — измърмори дрезгаво той.

Тя се надвеси над него, гледайки го подозрително.

Очите му бяха затворени.

— Аз ли съм виновна, че не си си доспал?

Той прокара ръка зад гърба ѝ, нежно я придърпа, приближавайки лицето ѝ до своето.

— Скъпа, щом и това не си спомняш, проблемите ти с паметта са наистина сериозни. Устните му бавно се докоснаха до нейните, слагайки точка на разговора.

Тя, разбира се, не беше забравила. Всяко докосване на Хок бе оставило в нея дълбоки, трайни следи. Дори най-малкото кътче на

тялото ѝ носеше печата на нежността на устните му. Как би могла да забрави! Той я беше обичал така, че ѝ бе създал усещането, че може да прекара целия си живот в ръцете му, без да изпита и капчица отегчение.

— Не трябва ли да тръгваме? — прошепна тя, поемайки си дъх след неговата целувка.

— Трябваше. Още преди няколко часа... — призна той виновно.

Пейдж направи опит да стане, но той я държеше като в клетка — една съвсем доброволна затворничка, неопитна в любовта, но с точна преценка за силата на собственото си въздействие върху него. Той несъмнено продължаваше да я желае. Пейдж въздъхна примирително и Хок я придърпа върху себе си.

— Това ли се нарича поглед от върха? — усмихна се тя.

— Може би. Ти какво мислиш?

— Мисля, че започвам да се пристрастявам.

Езикът му докосна нежната ямичка на шията ѝ. Устните му се плъзнаха по меката кожа и достигнаха нейните. Тя потръпна от страст и той без усилие проникна в нея.

Загубиха представа за времето, потънали в радостта да се преоткрият отново. Хок я изпълваше с нови усещания, които тя приемаше нежно, после бавно и чувствено препращаше към него, налагайки своя ритъм. Чувстваше се сигурна и зряла. Изглежда постепенно емоционалната спирала на тяхната взаимност уверено и водеше към върха, от който се хвърляха в дълбините на страстта, постигаха предел и едва тогава бавно се връщаха към земята...

Изтощена, Пейдж се отпусна неподвижно върху гърдите на Хок.

— Трябва да отплуваме, скъпа!

— Аз мислех, че вече сме отплували — отвърна тя, обръщайки се към него.

Усмивката му озари малкото пространство на палатката.

— Искам да кажа, че трябва да поемаме надолу.

— О! — отпусна се Пейдж и се сети за баща си. Почти цяла седмица бяха с Хок. Значи е получил удар преди седем дни. Седем дни! Ако е жив, вече е извън критичната фаза. Дали беше издържал?

Измъкна се с грациозно движение и седна. Той престорено въздъхна, но тя не му обърна внимание. Не забелязваше, че е гола —

отметна края на палатката и излезе навън. Новият ден беше настъпил отдавна.

Пейдж погледна рамото си и забеляза дълга драскотина — белег от вчерашната ѝ експедиция. Приблужи рекичката, наведе се и изми раната и лицето си.

В този миг две ръце я сграбчиха около талията и я бутнаха във водата, без да разхлабват прегръдката. Полетяха безброй мокри пръски. Пейдж изпищя не толкова от страх, колкото от студенината. Изправи се и видя, че водата стига до кръста ѝ. На него му беше до шията, защото седеше.

— Какво грубиянство?!

— Наистина... — Разкажанието му не прозвуча убедително.

— Можех да се удавя.

— Да, но само в мое отсъствие!

Заразителната му усмивка успя да я обезоръжи напълно. Плисна две шепи вода в лицето му. Последва истинска битка. Такава глъчка и шум този кът на природата едва ли някога беше чувал.

Пейдж не си спомняше от дете да се е държала така. Прекратиха играта, едва след като Хок я принуди да признае, че е по-добър в плуването и пръскането. После Пейдж се къпа дълго.

Когато излезе, за да изсуши косата си на слънце, Хок вече поднасяше закуската. Сама се учудваше на нехайството, което проявява — то съвсем не беше характерно за нея. Навлече една негова риза и взе да се храни, без да обръща внимание на погледите му. А беше полугола.

— Никога не съм предполагал, че ще ревнувам жена и то не от какво да е, а от своята собствена дреха! — каза той, след като допи кафето.

После се изправи, вперил поглед в Пейдж.

— Кажете, господине — подкани го тя с тон на лекар, — често ли изпитвате такъв неутолим сексуален глад?

Хок се наведе, вдигна празните чинии и отвърна:

— Само откакто съм с вас, доктор Уинстън.

— В такъв случай, лечението е ясно. — Тя се изправи и тръгна към палатката.

— Така ли? — Погледът му проследи грациозно отдалечаващата се фигура.

Когато стигна палатката, тя спря и го погледна през рамо.

— Разбира се! Отстранете причината и заболяването ще изчезне!

После се вмъкна вътре. Той прибра измитите съдове.

— Не е ли прекалено драстично подобно решение?

След няколко минути тя излезе, облечена целомъдрено в окъсаните си дрехи.

— Може и да е драстично, но резултатът е сигурен!

Заеха се мълчаливо да прибират палатката. Хок проговори, едва след като натъпка всичко в раницата:

— Предпочитам някое по-безрезултатно лечение.

После нагласи самара върху гърба си и пое по течението на реката, а Пейдж го последва. Тя се възхищаваше на широките му рамене, на лекотата, с която носи почти трийсет килограмовия багаж.

— Е, ще трябва малко да се експериментира, да се изпитат различни концепции, докато се улучи най-подходящото лечение.

Без да се обръща, той отвърна:

— Както кажете, докторе. Знам, че съм в добри ръце, така че имате картбланш да експериментирате, колкото ви сърце иска.

Сърцето ми иска само да си до мен, помисли си Пейдж, но реши да премълчи.

Хок наложи по-бърз темп. Съумяваше да подбере най-лекия маршрут и благодарение на това изминаха доста километри. На най-тежките места обикновено ѝ подаваше ръка. Пейдж се вълнуваше като дете, когато уловеше в погледа му задоволство от някоя нейна постъпка.

Следобед, като че ли късметът им изневери. Реката изчезна под земята в широк пещерен процеп.

Хок застана с ръце на хълбоците и огледа неравния пейзаж. Намираха се в нещо като каньон и от него не се виждаше изход.

— Защо не преспим тук? Мястото е хубаво. Ще ядем и ще си починем.

Пейдж се строполи доволна. През последните няколко часа тялото ѝ изнемогваше от голямото натоварване, но тя не искаше да моли за почивка. Тръгнаха по нейно настояване и сега не желаше да признае, че ѝ идва нанякорно.

Мястото изглеждаше подходящо и Хок неслучайно го подбра — имаше сянка, а водата изглеждаше кристалночиста. Пейдж клекна до

реката и пи от шепите си, след това дълго плиска лицето си. Тази сутрин ли се пръскаха в реката? Сякаш бяха минали години!

Струваше ѝ се, че открай време са заедно. Животът ѝ преди Хок представляваше смътен спомен. Не искаше да мисли какво ще стане, когато се върнат към делничните си задължения. За нея съществуваше едно-единствено нещо — тук и сега! Това беше достатъчно. При това напълно!

Хок и подаде парче сухар и сушено месо. В другата си ръка държеше чаша студена вода.

— Благодаря ти! — прошепна тя, сядайки по турски малко встрани.

Хок я погледна малко озадачено. Дали не беше прекалил? Тя говореше така, като че ли бяха далечни познати. Като че ли не знаеха нищо един за друг, като че ли ѝ беше безразличен...

Още когато го забеляза след принудителното кацане, тя се държеше топло с него. Сега имаше чувството, че помежду им бавно се издига стена. Той недоумяваше защо го прави — себе си ли искаше да защити или него? Седна, отхапа от филията и впери поглед в далечината.

Може би се опитваше да го предпази от нещо. Тя привикна към новите им отношения. Това, че не са женени, вече не я смущаваше. Беше му се отдала изцяло, без задръжки. Какво излизаше? Че най-сетне е намерила мъж, който възбужда желание у нея. Но него, него как възприема? Беше жена с професия, а той вълк-единак, без ангажименти.

Хок се нахрани, легна на земята и затвори очи. Не искаше да се измъчва излишно. Нямаше какво да ѝ предложи. И двамата го знаеха. Отрано се беше научил да взима от живота онова, което му предлага, без да си задава въпроси. Това беше добра философия за оцеляване. Най-важното е да не искаш неосъществими неща!

Пейдж гледаше лежащия на тревата Хок и му завиждаше за уменията да заспива моментално, да се събужда бодър, да се разсънва светкавично и винаги да владее чувствата си. Той беше събудил у нея неподозирани чувства. Не можеше да се справи с тях чрез разума си. Бяха като непослушни деца, които излизат от контрол при най-малкото предизвикателство. Колкото и да разсъждаваше, те вървяха по своя път, без да мислят за последствията.

Единственото, което трябваше да я занимава, беше как да стигне във Флегстаф. Доскоро нейният баща и професията ѝ изчерпваха целия ѝ живот. Можеше само да се моли той да е добре.

Започна да изброява наум: сравнително млад е, винаги се е грижил за себе си, ценял е здравето си... Вярваше, че Бог не го е изоставил. Искаше ѝ се да ѝ дари поне още няколко години с него.

За първи път Пейдж си даде сметка, че бе приемала баща си като неотменима даденост. Макар че обичаше майка си, начинът ѝ на мислене се приближаваше до този на баща ѝ. Разбираше и оценяваше нейната болка — ужасно е да бъдеш в периферията на живота на собствения си съпруг! Тя самата би имала същата съдба, ако не беше професионалното родство между нея и баща ѝ.

Аз не седях и не мечтаех, а преследвах целта си, помисли си тя. Поривът да се самоанализира я изненада. Не беше характерен за нея.

— Трябва да тръгваме, Пейдж! — Плътният глас на Хок я извади от дълбокия ненавременен унес. Беше затворила очите си само за миг.

Хок стоеше над нея с протегнатата ръка. Тя я улови, изправи се и попадна направо в прегръдката му. Той потърси устните ѝ. Бавно и дълго се целуваха.

Проклет да е! Решението ѝ да се държи настрана от него се изпари и тя почувства, че тялото ѝ потръпва от неговата близост. Не е честно! Тя го целуна на свой ред със същата страст. Най-сетне той се откъсна от нея и ѝ каза:

— Искам да се измъкнем от тази местност, преди да се мръкне. Трябва да намерим къде реката излиза на повърхността.

Тръгнаха отново — Хок отпред, а тя след него. Какво ли щеше да стане, ако ѝ се бе паднал друг пилот? Не мисли, рече си тя, просто поблагодари на Бога!

Имаше основание да си напомня това, докато неравните километри бавно се низеха под краката им. Реката я нямаше. Катереха се по хълмове и слизаха по тях. Пейдж се чудеше как Хок избира пътя, защото тя не беше наясно с посоките. Умората бавно я надвиваше.

Здрачът се спускаше, когато Хок най-сетне спря.

— Ще нощуваме тук — рече той.

Пейдж се огледа уморено. Мястото не се различаваше от много други, през които бяха минали, но тя не попита нищо. Помогна на Хок

да опъне палатката, да постели спалния чувал, да събере дърва и да приготви нещо за ядене.

И двамата бяха много уморени за приказки. След вечерята не се заседяха край огъня. Съблякоха се, мушнаха се в спалния чувал и веднага заспаха.

Вън вече просветляваше, но слънцето още не се беше вдигнало, когато Хок нежно побутна Пейдж. Тя измърмори, обръщайки се на другата страна.

— Трябва да вдигаме платната, скъпа! — прошепна той.

Гласът му сякаш я измъкна от царството на сънищата. Пейдж седна неохотно, раздвижвайки скованите си от болка стави. Винаги беше смятала, че физически е добре, но тази малка експедиция я убеждаваше в обратното.

Като гледаше мъчителното ѝ раздвижване, Хок чувстваше, че сърцето му се свива. Беше изненадан от нейната издръжливост, както и от упоритостта ѝ. Сега обаче нямаха време за губене. Липсваше им реката, а хранителните запаси чувствително намаляваха. Днес трябваше да се доберат до хора. Пейдж се обличаше бавно, сякаш насила, и се кълнеше наум, че само да стигнат, ще изгори тези парцали. Бяха ѝ втръснали до болка, точно толкова, колкото да тича в темпото на този мъж-робот, който нито се уморяваше, нито огладняваше, нито ожадняваше... Тя го погледна и замръзна. Влюбеният му поглед предизвика сълзи в очите ѝ.

Пейдж обви врата му с ръце.

— О, Хок, толкова те обичам! Съжалявам, че съм като камък на врата ти!

Той я притисна в пламенна прегръдка.

— И аз те обичам! Ти се справяш отлично, Пейдж. Днес трябва да се измъкнем.

Тя се отдръпна изненадано.

— Наистина ли?

Той само кимна с глава, защото не желаше да прави категорични изявления. Тя отново го прегърна.

— Ще бъде страхотно, нали? Представяш ли си как ще се чувстваме след топла баня, нещо вкусно за ядене и чисто, удобно легло.

— Но, мадам, вие хвърлихте голяма сума за това сафари из планините на Източна Аризона. Мислех, че искате да получите всичко, за което сте платили? — каза той с интонацията на английски гид.

— Прав сте, млади човече! Така е наистина. Само че в рекламната ви брошура не се споменава нищо за спортната програма. Иначе щях да се позамисля.

Той се почеса по главата:

— Значи трябва да актуализираме брошурата! Така ли?

— На всяка цена! Но не очаквайте особено голям наплив.

Хок се изправи в цял ръст:

— Но, мадам, ние държим само на елитната си клиентела. Надявам се, че сте разбрали това.

Тя огледа изпокъсаните им дрехи — целите в прах и тръни, овехтялото къмпинг оборудване и се засмя.

— Радвам се да го чуя. Искам само най-доброто! Смятам, че съм достатъчно ясна. — Тя обърна поглед към него и добави: — Доволна съм, че го получавам!

Той не можеше да ѝ устои в такова настроение! Не се и опита. Прегърна я и я целува дълго и страстно.

Разхлаби ръцете си след няколко минути, въздъхна силно, остави я да седне на земята и рече:

— Все пак трябва да вървим!

— Знам — отвърна тя.

— Бих се любил с теб цял ден, вярваш ми, нали?

— Да! И съм щастлива! — прошепна тя, мислейки за чудото, което ги бе събрало и породило еднакво силни чувства един към друг.

Хок решително се отдръпна и излезе от палатката. Пейдж прибра набързо извадените от раницата неща, нави дунапрена и чувала. Вече умееше да се справя почти като Хок. Само че почти...

Хубаво е, че поне за някои неща се намират хора, които ги бива повече, рече си тя. После лениво изпълзя от палатката, готова да се хвърли в неизвестността на новия ден.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Към обяд реката се появи отново, но беше много по-различна от преди. Бучеше разпенена и страховита, сякаш всички подземни стихии я бяха възседнали.

Хок намери сравнително тихо заливче, където водата беше плитка и позатоплена от слънцето. Предложи да се изкъпят. Пейдж не си беше давала сметка какъв лукс всъщност е водата. Усецането, че си отново чист, не можеше да се сравни с нищо. С разпуснати коси тя се наслаждаваше на хладната вода.

Невероятно, колко различен изглежда човек, когато е чист и добре нахранен, рече си Пейдж и потърси с поглед Хок. Когато го видя обаче, всичко, което възнамеряваше да му каже, се изпари от главата ѝ. Той стоеше под една скална издатина и се къпеше на силната струя.

Пейдж онемя, сякаш го виждаше за първи път. Господи, каква естествена мъжка красота! Бронзовият загар на кожата му блестеше от слънцето и водата. Погледът ѝ прокара незрима пътека по цялото му прекрасно тяло.

Пейдж отметна мокрите коси от лицето си и заплува към него. Силни струи вода се блъскаха в гърдите ѝ, но тя не спираше.

Хок не я виждаше, загледан сякаш в изливащите се отгоре му потоци. Пейдж преодоля дълбокото. Той не можеше да я е чул. Бе усетил нейното присъствие. Обърна се, точно когато тя приближи към него.

В погледа ѝ прочете онова, което разгаряше в самия него огъня, запален, може би още в първия миг, когато я видя.

Без да пророни нито дума, той я грабна на ръце и излезе от водата. Взе одеялото, постла го и я положи върху него. Все така безмълвно, Хок протегна ръце към нея. Нямаха нужда от думи. Не се нуждаеха от ласки. Тя се хвърли в ръцете му. Нежната експлозия на желанията избухна в миг.

Бяха готови един за друг. Принадлежаха си и сексуалният акт бе само потвърждение на тази любов. Поривът помежду им бе силен,

изпълнен с взаимност и страст. Ръцете ѝ се сключваха на гърба му, нозете ѝ го обгръщаха...

— Ти си моя, моя, моя... — повтаряше той наум, в ритъма на собствените си движения, а тялото ѝ отвърщаше така, сякаш чува неговите думи.

Пейдж отново бе в магическите висини на любовната чувственост. Не чуваше нищо, освен забързаното му дишане. Когато най-сетне се отпусна в ръцете ѝ, останал без дъх, заедно с първата глътка въздух, която пое, в главата на Пейдж се появи мисълта, че всяка нейна клетка изчезва и се слива с неговите!

Харесваше ѝ да усеща върху себе си тежестта на неговото тяло. Този път той бе загубил контрол над себе си. Не бе успял да прикрие вълнението си.

Лежаха с преплетени тела, изгубили реална представа за света. Хок седна до нея, обвил коленете с ръце.

— Съжалявам!

Пейдж също се изправи.

— За какво?

— За това, че бях груб.

— На мен пък ми хареса! — усмихна се тя.

Той вдигна очи и допря чело до нейното:

— Пейдж, ти не преставах да ме изненадваш! Никога не казваш онова, което очаквам. Какво ще правя с теб?

Опита се думите ѝ да прозвучат безгрижно:

— Може би трябва да ме обичаш?

Очите му наистина блестяха с любов.

— А това ще бъде ли достатъчно?

Тя го погледна, чувствайки как неговото колебание я обзема.

— Надявам се.

По-късно следобед трябваше да пресекат реката, но нямаше брод. Хок се чудеше какво да измисли. Можеха да останат на същия бряг с надеждата да стигнат до населено място, но пътят щеше да бъде много по-труден. Вече забелязваха първите следи на цивилизацията. На един отсрещен хълм Хок съзря високо издигната антена. Време беше да изоставят досегашния си водач — реката. Но първо трябваше да я пресекат.

Хок внимателно планираше всяка стъпка. Първо спряха, за да се нахранят. После направи малък сал за багажа. Свалиха горните дрехи, за да не им тежат, като се намокрят. Слава Богу, палатката и чувалът бяха в непромокаеми торби.

Грижите, които положи за преминаването на реката, щяха да свършат работа, ако не беше една малка подробност, която сякаш се подигра с цялата му подготовка. Те се разсмяха:

— Даваш ли си сметка, че ако салът се изгуби, ние никога няма да можем да се покажем пред хората? — Пейдж беше по шорти и блузка, Хок — само по слипове.

— Моментът не е подходящ за разпити, но трябва да знам как си с плуването? — усмихна се той загрижено.

— Не съм печелила олимпиади, но се държа над водата.

Той погледна бързо течащата вода.

— Нито нагоре, нито надолу има по-подходящо място.

Някакъв клон, влачен от течението, за миг изчезна от погледите им, погълнат от водите.

— Реката е придошла от дъждовете. Иначе през юли би трябвало да е спокойна и ленива.

— Сигурно са забравили да й покажат календара!

— Какво да се прави — прие шегата Хок и навлезе във водата.

Той привлече малкия сал и й даде знак да го последва.

— Не бива да плувам до теб, за да не ти преча. Ако всичко е наред, ще стигнем ей там! — извика той, като сочеше отсрещния бряг, стотина метра по-надолу. — Когато те поеме течението, старай се да плуваш все направо!

Той видя как тялото й се плъзна във водата.

Ще има да разправям на внуците си, рече си тя.

Хок я пусна пред себе си, като я държеше под око. Салът се намираше от другата му страна, малко в гръб, за да може да бъде насочван. Внезапно кипящата вода изхвърли огромен дънер. Хок не можа да го избегне. Чудовището вдигна сала със сплетените си коренища, а стволът му се стовари върху Хок с все сила и го повлече надолу.

Пейдж се стараеше с всички сили да се задържи над водата. Чу удара и изви глава. За миг зърна обръщането на сала и изчезването на Хок под водата.

— Хок! — изкрещя тя, колкото ѝ глас държи.

Устата ѝ се напълни с вода. Тя я изплю и се опита да задържи глава над водата, плувайки с всички сили след въртящия се дънер. Кипящата вода я заливаше и тя изостана.

Трябваше да намери Хок. Не може да му се е случило нищо! Затвори очи, ужасена от мисълта, какво би станало, ако го е сполетяла беда. Не, това е невъзможно! Той е преминавал през огън и вода! Ще оцелее.

Първоначално реши, че кракът ѝ се е закачил за нещо. Беше дъното. С последни сили Пейдж се измъкна от бушуващата стихия, стигна брега и се строполи по очи. Лежеше и дишаше тежко, молейки се да намери сили, за да стане. Хок се нуждаеше от помощ.

Когато отвори очи, разбра, че е минало доста време. Слънцето отиваше на заниз. Разтреперана, тя се изправи на крака и се огледа наоколо. Хребетът с антената никъде не се виждаше. Не знаеше накъде да гледа. Единственото, в което не се съмняваше, беше, че е от тази страна на брега.

Реката течеше все така буйна, а от Хок нямаше и следа. Усети парене и погледна краката си. Бяха издрани.

Хок можеше да бъде намерен само надолу по течението. Трябваше да го търси. Каквото и да ѝ струваше това!

Пейдж се потътри с огромни усилия. Почувства отчаяние, сякаш беше сама в цялата вселена.

Когато забеляза сала да се клатушка невъзмутимо в една плитчина до брега, тя не издържа и се разплака. Изтегли го от водата и извади мокрите дрехи да съхнат. Дори не знаеше защо плаче.

Няма да ти позволя да ме изоставиш, дяволите да те вземат, изстена мислено Пейдж, нито мен, нито проклетите ни вещи!

Слънцето залязваше, оцветявайки небето в розово, когато Пейдж видя във водата странни очертания. Не можеше да се затича, защото самарът я притискаше безмилостно и тя трябваше постоянно да балансира.

Хок лежеше проснат върху един огромен камък на сред реката. Течението беше блъснало дънера в скалата и преобръщайки го, бе

освободило Хок от безмилостната си хватка. Но той бе загубил съзнание.

Силите му бяха стигнали само колкото да изпълзи нагоре.

Пейдж свали багажа. Изглеждаше смъртно блед, но дишаше. Едната страна на лицето му беше цялата в кръв, сякаш го е премазало стадо бизони. И все пак — жив!

Само да можеше да се добере до него!

Страхът даваше сили на изтощеното й тяло.

Когато стигна до Хок, той не беше помръдвал. Щяха да имат нужда от огън, но сега не й беше до това. Първо трябваше да го измъкне. Добре, че камъкът беше голям и цялото му тяло се намираще извън водата.

Нагази в реката. Студената вода я преряза. Забута сала навътре. Отсам скалата течението не беше много буйно. Дълбоките места бяха малко.

— Хок? — Тя стигна до него, държейки с все сила сала. — Хок, моля те, отговори!

Тя намокри ръка и го погали по лицето. Той простена.

— Трябва да те измъкнем оттук, Хок. Ще ми помогнеш ли?

Той потрепна с клепачи, после замря. Нямаше време за губене. Внимателно го избута към водата и подложи сала. Ако съумееше да ги удържи над водата, щяха да се справят.

Пейдж не помнеше как стигнаха брега, нито как го извади от водата. За нея това беше кошмар. Не можеше да повярва, че е успяла, че го е направила. Претърколи Хок върху одеялото и го издърпа до огъня, който бързо успя да запали. Отново уменията на Хок си бяха казали думата — кибритът се беше запазил сух благодарение на непромокаемата торбичка.

Сега първата й задача бе да прегледа раните му. На светлината на огъня огледа изподраната и подута страна на лицето. Кръвотечението бе спряло. По цялото продължение от подмишницата до бедрото имаше дълбоки одрасквания.

Пулсът — все така силен и равен, бе добър знак. Челото изглеждаше смръщено, навярно поради състоянието, в което се намираще.

В това пътешествие здрава глава не остана, рече си Пейдж. Дали ще си спомни коя съм, като се събуди?

Трябваше да го стопли. Нагръна на огъня одеялото и го зави.

Когато Хок отвори очи, тя за малко да се разплаче от облекчение. Овладея се, погали го по бузата и запита:

— Как се чувстваш?

Той я загледа с очи, замъглени от болката. После погледът му се избистри и прошепна:

— Не знам. Сякаш съм участвал в кръчмарско сбиване. — Докосна одрасканата си страна и премигна.

— Право да ти кажа — опита се тя да бъде спокойна, — точно такъв вид имаш. Страната боли ли те?

Хок се опита да си поеме дъх и застина от болка.

— Адски! Какво точно се случи?

— А ти какво помниш?

В очите му светна игриво пламъче — бяха сменили ролите си.

— Помня, че плувах в реката и нещо ме цапардоса. Какво беше то?

— Един дънер. Заплетете те в коренищата и те завлече надолу.

Хок лежеше и я гледаше в очите.

— Можел съм да се удавя.

— Да, точно така.

— Как ме намери?

Тя се усмихна малко пресилено:

— Върху един камък наскре реката.

Той се намръщи.

— Това го помня, напругах се да се задържа, за да не ме отнесе реката.

— Справил си се отлично. Когато те открих, дори беше изпълзъл малко нагоре.

Той я погледна недоверчиво.

— Намерила си ме наскре реката?

— Да.

— Как, за Бога, успя да ме измъкнеш?

— Със сала. Заслужаваш похвала — майсторски си го направил. Цял ден водата го мята, а не е мръднал.

Тя сложи ръка на челото му. Беше доста топло.

Пейдж се изправи и израпортува:

— Мисля, че е време да разпъна палатката. Имам честта да съобщя, че спалният чувал е сух, благодарение на непромокаемата торба. След това пътешествие можеш да напишеш похвала на производителя.

Хок се опита да се усмихне, но болката не му позволяваше. Пейдж подви одеялото, загръщайки го и се залови за работа. След няколко минути той вече спеше.

Не беше лесно да опъне палатката сама, но се справи. После внесе сгрятия от огъня спален чувал.

Върна се при Хок и го събуди.

Той се повдигна, огледа наоколо, сякаш да разбере къде се намира. Добра се до палатката с помощта на Пейдж и послушно изпи горещия бульон, който тя му предложи.

Ясно беше, че изпитва силни болки. Едва ли можеха да продължат без чужда помощ.

От страх да не му причини болка, Пейдж легна до него, увита само в одеялото. Не се беше чувствала толкова безпомощна.

През нощта на няколко пъти се буди, за да го нагледа. Той гореше в треска. Мяташе се неспокойно, но спеше. Тя се стараше да го завива. Боеше се да не настине.

Разсъни се призори от нечии гласове, но в първия момент помисли, че сънува. Говореха помежду си на непознат език. Тя бързо скочи, отметна края на палатката и изпълзя навън. Видя двама мъже, които я гледаха, сякаш беше паднала от Марс. Тя не се чувстваше по-различно. Мъжете носеха джинси и карирани ризи, но косите им бяха дълги и завързани на опашки. Широкополи шапки засенчваха мургавите им лица. Израженията им бяха каменни.

— Знаете ли, че тук е резерват, госпожо? — попита единият.

Пейдж избухна в почти истеричен смях.

— Наистина ли? Може би ви се струва, че сме на къмпинг, но не е така. Кацнахме принудително някъде там горе — посочи тя планинския хребет зад гърба си.

Те я погледнаха недоверчиво.

— Моят приятел се нарани, докато прекосяхме реката. Възможно ли е да намерим лекар?

Не и се искаше да обяснява, че самата тя е лекар.

Единият от мъжете влезе в палатката. Когато се появи отново, каза нещо на другия. Той кимна с глава и изчезна в гората.

— Къде отиде? — попита тя разтревожена. Толкова ли не ги интересуваше, че Хок е ранен.

— Ще докара кола — отвърна мъжът. — Много е далеч да го носим на ръце. Той е апах, нали?

— Да, предполагам — с изненада отвърна тя. — Защо питате? Мъжът се усмихна и лицето му стана дружелюбно.

— Знаете ли, че сте в резервата на апахите?

Тя поклати глава.

— Не го познавам. Тукашен ли е?

— Каза, че родът му е от Дълси, Ню Мексико.

— Аха! — кимна мъжът, доволен от отговора.

— Колко време ще трябва на приятеля ти, за да се върне тук?

— Не повече от час.

Пейдж отиде при провизиите и извади кафеника.

— Ще направя кафе. После ще дам вода на Хок.

— Хок ли се казва мъжът в палатката?

— Да.

— Такива имена вече не се срещат. Аз се казвам Джон Антъни, а приятелят ми — Роджър Томас.

Пейдж се чувстваше като Алиса в страната на чудесата.

Бяха успели! Измъкнаха се от дивата пустош! Добраха се до цивилизация! Тя погледна клекналия до огъня мъж. Да, именно до цивилизация!

О, Хок, помисли си Пейдж, да можеше да се радваш заедно с мен! Оцеляхме благодарение на теб!

Пейдж седна в леглото и с облекчение видя, че Хок спокойно спи. Техните спасители ги бяха настанили в един фургон. Вече знаеше, че се намират на ден път от най-близкия град. С пристигането Хок бе настанен да легне, а Пейдж му направи компрес с мокри кърпи, за да смъкне температурата.

Треската беше отшумяла. Пейдж се опасяваше от пневмония, но се надяваше, че най-лошото е зад гърба им. След два дни бодърстване край леглото му се чувстваше напълно изтощена. Реши, че може да го остави за малко и пое по тесния коридор към кухнята. Млада жена разбъркваше нещо в голяма тенджерка и храната изпускаше апетитни

ухания. Когато Пейдж се появи на вратата, тя ѝ се усмихна доброжелателно:

— Здравсти! Съжалявам, че не бях тук, когато сте пристигнали с мъжа ти. Името ми е Алисия. Дъщеря съм на Джон Антъни.

Истинско въплъщение на младостта, помисли си Пейдж. Тесните избелели джинси подчертаваха стройните крака на момичето, обути в кожени ботуши до коленете. Червената блуза стоеше великолепно на мургавата и кожа. Късата коса обгръщаше лице с големи черни очи. Истинска деветнайсетгодишна красавица.

— Не ми е съпруг. Аз се казвам Пейдж Уинстън, с Хок Камерън летяхме за Флегстаф миналата седмица, но се наложи да направим аварийно кацане.

— О! — Очите на Алисия светнаха от изненада. — Идвах да се запознаем, но ти спеше на стола. Хок изглежда така, сякаш се е бил с някого.

— Би се. С един дънер. Чудя се, какво ли би казала ако видеше проклетото коренище? — пошегува се.

Двете се засмяха. Очите на девойката заблестяха.

— Той е много красив, нали? — попита свенливо тя.

Нещо жегна Пейдж.

— Да, така е.

— Отдавна ли го познаваш?

— Не. Откакто претърпяхме злополуката.

— Значи не знаеш дали е женен?

— Мисля, че не е...

Усмивката на Алисия стана още по-лъчезарна.

— Ако мога да ти бъда полезна, само ме повикай!

— Добре. Баща ти ми каза, че нямате телефон. От къде бих могла да се обадя?

Алисия се замисли за миг и рече:

— Най-близкият телефон е на трийсет километра отук. Трябват няколко часа, за да се стигне дотам. Баща ми с удоволствие ще те закара. Сигурна съм.

Пейдж седна до малката кухненска маса. Мозъкът ѝ работеше бавно, като ненавит часовник.

Алисия ѝ подаде една купичка от димящото ястие.

— Хапни малко, после вземи един хубав душ и легни да се напиш! — Тя седна срещу Пейдж и я загледа угрижено. — Изглеждаш доста изтощена. Ако Хок има нужда от нещо, мога да се погрижа. — Алисия приятелски потупа Пейдж по ръката и продължи: — Можеш да спиш в моята стая, ако искаш.

Пейдж усети как в очите ѝ напират сълзи и разбра, че наистина е преуморена.

— Благодаря ти, Алисия! Ти и баща ти сте страхотни!

Усмивката на момичето озари кухнята.

— Ние се радваме, че ни гостувате. Жалко, че нямаме телефон. Семействата ви сигурно биха искали да чуют някаква вест за вас. Имали сте страхотен късмет.

— Добре, че беше Хок. Без него нямаше да се справя.

— Изглежда страхотен, нали?

— Да — промълви Пейдж. — Страхотен е.

На следващата сутрин Хок с изненада видя, че до леглото му седи млада индианка.

— Добро утро! — плахо рече тя.

— Къде съм? — простена той.

Въпросът не беше оригинален, но доста неща му се губеха — реката, салът, спътницата... — Къде е Пейдж?

— Спи, снощи стоя при теб много до късно. Казах ѝ, че ще поема дежурството, ако иска да си легне.

Почувства се по-спокоен, като разбра, че Пейдж е наблизо.

— Тук живеем с баща ми — обясни момичето. — Аз съм Алисия Антъни. Баща ми и един негов приятел ви открили с доктор Уинстън преди два дни до реката и ви докарали тук.

Тя се усмихна съчувствено.

— Доктор Уинстън каза, че имате температура.

Трябваша му няколко минути, за да осмисли информацията. От преди двата дни имаше мъгляви спомени затопли, грижовни ръце и нежен женски глад. Пейдж! Беше дошъл нейният ред.

Усети някакво стягане на челото и леко го докосна. Над дясното си око имаше голяма цицина.

— Сигурно нещо много здраво ме е цапардосало, за да ми излезе? — Той погледна девойката, която не откъсваше очи от него. — Главата ми е доста дебела.

— Доктор Уинстън много се притесняваше — каза тя. — Имал си голям късмет, че тя е лекар.

— Знаеш ли, това не ми беше идвало наум? Но ти си права — усмихна се накриво Хок с подутото си лице.

Алисия го гледаше захласната. После се изчерви и започна да говори, за да прикрие смущението си:

— Доктор Уинстън питаше как може да се стигне до Флегстаф. Изглежда бърза да отиде там.

Беше забравил за баща ѝ. Трябваше да вървят незабавно.

— Тя каза, че вие сте неин пилот и че не иска да тръгне, преди да е сигурна, че ще се оправите.

Неин пилот? Не искала да тръгва? Той се вгледа в момичето. Естествено. Връщаме се към предишните си роли. Тя е доктор Уинстън, а аз — пилотът ѝ.

Хок се опита да седне, но в гърдите го преряза остра болка.

— Хок, ти не бива въобще да мърдаш! Доктор Уинстън каза, че имаш спукани ребра. — Малката се наведе и оправи възглавницата му. — Стой мирно, а аз ще ти донеса нещо за ядене. Бас държа, че умираш от глад.

Хок вдигна поглед към пламтящите ѝ, изпълнени с възхищение очи. Преодоля болката в гърдите и главата си при мисълта, че връзката им с Пейдж приключва. Това беше вчера. Трябваше да се живее с днешния ден.

— Идеята ти е чудесна! — усмихна се той на девойката.

Истинската болка остави за по-късно. С нея щеше да се справя, както винаги — сам.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Смехът на Алисия, лек и звънлив, витаеше в съня на Пейдж, дразнеше сетивата ѝ и сякаш ѝ се надсмиваше.

Снощи, когато най-сетне си позволи да легне заспа дълбок и здрав сън. Температурата на Хок беше спаднала. Удаде и се да превърже ребрата му и да почисти раните по лицето и главата. Щеше да се оправи.

Беше го оставила да спи, но от звуците в съседната стая личеше, че той не само е буден, но се радва и на компания. Чу ниското боботене на гласа му и доволния смях на Алисия.

Пейдж се опита да не обръща внимание на болката, която я прониза. Все пак Хок не беше нейна собственост. Не помнеше някога да ѝ се е вричал. Така ли е наистина, запита се тя.

Порови се из дрехите си и се спря на пола и блуза. За жалост бяха поизмачкани, но тя ги провеси в банята с надеждата, че докато се къпе, ще се изправят на парата.

Молил ли те е да поемаш някакъв ангажимент? Въобщо, искал ли е нещо от теб? Вътрешният ѝ глас продължаваше да не ѝ дава покой. Припомни си времето прекарано с него, всичките им разговори, любовните им преживявания. Беше ѝ казал, че с никоя не се е чувствал както с нея. Това малко ли е?

Никога досега Пейдж не беше предполагала колко уязвима е всъщност. За първи път бъдещето я плашеше.

Окъпа се и се облече. После внимателно прибра косата си отзад с шнола. Почувства се пак предишната Пейдж и тръгна към Хок по тесния коридор.

Той седеше и пиеше кафе. Таблата с чиниите върху масата подсказваше, че апетитът му се е възвърнал.

Алисия седеше до леглото, но скочи при влизането на Пейдж.

— Пациентът ти тази сутрин е много по-добре, доктор Уинстън — съобщи девойката с бодър глас.

Пейдж се усмихна на Хок.

— Радвам се да го чуя! Много се радвам.

Той обаче не й отвърна с усмивка. Нещо повече.

— Не очаквах, че си още тук, доктор Уинстън. Мислех, че вече си тръгнала за Флегстаф.

Доктор Уинстън? Пейдж погледна озадачената Алисия. Значи се преструва, придава си важност, помисли тя. Защо ли го прави?

Пейдж приближи леглото и сложи ръка върху челото му.

— Как си с температурата тази сутрин?

Той се дръпна и гласът му прозвуча почти грубо:

— Всичко ми е наред, като изключим драскотините!

— И няколкото счупени ребра — добави Пейдж.

— Това не се знае!

— Така е. Но симптомите са налице.

Той вдигна рамене.

— Възможно е. Но ще зараснат.

— Защото си много як, нали? — усмихна се тя.

Той я изгледа с каменно лице.

— Як съм, да!

Стаята се изпълни с напрежение. Дори Алисия го усети, защото вдигна таблата и се запъти да излиза:

— Е, аз ще измия чиниите.

Спря се на вратата и хвърли на Хок една усмивка.

За пръв път, откакто Пейдж влезе в стаята напрежението изчезна от лицето на Хок и той се усмихна.

— За глупости и без друго нямам сили!

Тя се засмя. От това усмивката стана още по-широка.

— Защо не си заминала? — рече Хок, когато Алисия излезе.

— Не исках да те изоставя! — търпеливо отвърна тя.

Той се размърда нервно в леглото.

— Няма смисъл да стоиш тук. Бащата на Алисия ще те закара докъдето трябва. Все ще намериш нещо за Флегстаф.

— Ти няма ли да дойдеш?

Той отмести поглед от нея и се загледа навън.

— Може би. По-късно... Бързам. Трябва да видя дали не може да се направи нещо за самолета. Ще отнеме доста време.

Тя приседна до леглото и сложи ръка върху неговата. Почувства как потръпна.

— Какво има, Хок?

Той бавно обърна глава и безизразно каза:

— Нали постави диагнозата.

— Знаеш, че нямам това предвид.

Едно мускулче издайнически трепна върху бузата му.

— Чудя се как да ти благодаря, че ми спаси живота.

— Сега разбирам! — подразни го Пейдж. Силният мъж е обиден, защото е приел помощта на една слаба жена.

Той се усмихна с присъщата си тъга.

— Е силният мъж се поизложи, но ще дойде на себе си!

Тя наклони глава и попита:

— Е, и защо трябва да се сбогуваме? — надяваше се, че ударите на сърцето ѝ не стигат до неговия слух.

Погледите им се срещнаха. В очите му Пейдж прочете толкова тъга, че гърлото ѝ се стегна.

— Моята работа е приключена. Застраховката, разбира се, ще покрие всичките ти разходи. Съжалявам, че не те закарах до Флегстаф.

— А какво ще стане с нас, Хок?

Той измъкна ръката си.

— Не съществува нищо между нас, Пейдж. Какво очакваш? Не съм домашно кутре, което да те посреща вкъщи всяка вечер. И въобще не съм от хората, които се задържат на едно място. Но дори ако се спра, в периферията на твоя живот няма да се чувствам много добре. Искам всичко, не са ми нужни трохите, които остават от теб след края на работния ти ден.

Той говореше неща, които тя знаеше. Тогава защо я болеше?

„Искам да вярвам във вечното щастие и в любовта, която побеждава всичко“, каза си Пейдж и усети как по страните ѝ се стичат сълзи.

— Обичам те, Хок!

Каменното му изражение заплашваше да разруши в нея и последните остатъци от самообладание. По дяволите индианския му стоицизъм!

— Преживяхме нещо неповторимо — отрони най-сетне той с тих глас. — Това никой не може да ни отнеме.

— Но аз искам повече от една седмица с теб, Хок!

Върху лицето му се появи болезнена усмивка.

— В твоята среда винаги си получавала всичко, което поискаш. Животът обаче не за всеки е толкова лесен. Ние сме от различни светове и ти го разбираш много добре.

Отвън се чу шум от кола.

— Бащата на Алисия. — Очите на Хок станаха напълно безизразни. — По-добре тръгни с него!

Тя кимна, сразена от хладния му тон. Нямахше какво да се добави. Той беше казал всичко.

Спря на вратата на спалнята и се обърна. За момент ѝ се стори, че лицето му изразява мъка, но само за момент...

— Сбогом, Хок! Грижи се за себе си!

— Ти също!

За късмет, по пътя към стаята, където я беше подслонила Алисия, не срещна никого. Събра малкото си оцелели неща и тръгна към колата на Джон.

Пейдж се чувстваше така, сякаш от години не е излизала от този пикап. Рано или късно щяха да се доберат до Флегстаф.

Джон я докара до първото населено място. Там намери уличен телефон и се обади в болницата. Новините бяха добри. Дори говори с баща си и му каза, че скоро ще бъде при него. Гласът му звучеше много добре.

Не забравяй, успокояваше се тя, никой не е умрял от любов!

Джон я заведе в дома на брат си. Той тъкмо се канел да заминава за Флегстаф и компанията ѝ му била добре дошла.

Пейдж прие с благодарност помощта им. Започваше дългото пътешествие назад — към стария ѝ живот. Опита се да мисли какво ще направи във Флегстаф — ще се настани в някой мотел, ще отиде да пазарува, ще се опита да забрави Хок, ще вземе убийствено горещ душ, ще се опита да забрави Хок, ще отиде да види баща си, ще вечеря, ще се опита да забрави Хок...

Пейдж облегна глава назад и затвори очи.

Да забрави Хок... Щеше да бъде най-трудно от всичко. Отдаде се на спомени...

— Искаш ли да те науча как се лови риба?

— Сигурен ли си, че това влиза в програмата? Главата още я болеше и не ѝ се експериментираше.

— Не се сещам за друго занимание, което да изисква по-малко усилия. — Той леко докосна страната ѝ.

— Добре го каза — отвърна тя. — Не ме оценяваш само като дежурен по лагер, надявам се? Иначе отдавна да си ме изгонил.

Хок се засмя. Очите му бяха толкова красиви, когато се смееше! Доставяше ѝ удоволствие да го размива.

— Имаш късмет, тази седмица дежурствата ти се отменят. Включена си в списъка на болните!

Пейдж въздъхна облекчено.

— В такъв случай, да се залавяме с тази свръх сериозна дейност, наречена риболов.

Късно следобед се увериха, че на Пейдж ѝ трябва още много време, за да овладее тънкостите. Успя да завърже кукичките... И се отказа.

— Отказваш ли се? — попита я Хок с изненада.

— Да, преди да ме изгониш!

— Искаш да кажеш, че риболовът не те привлича?

— Така е!

Хок намери малко сянка до потока и предложи да си починат. Пейдж се съгласи с радост. От най-малкото движение, болката започваше да пулсира.

Хок положи главата ѝ в скута си и нежно я погали по косата.

— Била ли си някога на риболов в открито море?

— Не. Представяш ли си, как бих се оплела в онези корди и мрежи?!

Тя се отпусна под нежността на ръцете му.

— О! Въобще няма проблеми. Всичко е предварително готово, само замяташ. После седиш и чакаш да клъвне — усмихна се той, припомняйки си нещо. — Истинско удоволствие!

— Често ли ходиш?

— Когато ме прихване!

— Сигурно е много хубаво да правиш каквото ти се иска и когато ти се иска.

— Има плюсове и минуси. Понякога човек е самотен.

— Е, вече няма такава опасност. Или забрави, че имаш жена?

Пейдж си спомни как Хок бе сменил темата, насочвайки вниманието ѝ към някаква птица. После ѝ предложи да си легне.

Можеше да ѝ каже истината, но явно сътресението на мозъка ѝ го бе възпряло.

Не е искал да я разстройва. Оставяйки ѝ увереността, че са женени, той ѝ бе дал време да се влюби в него...

Пикапът забави ход и излезе на някаква магистрала. Краят на друсането бе дошъл. Истинско облекчение. Пейдж потърка челото си. Вече нищо не я болеше, но едва ли щеше да възстанови в паметта си изгубените часове.

Според Хок, от миналото ѝ липсваха само телефонното обаждане за баща ѝ и полета. Да не беше измисляла тази глупост, че са женени! Защо ѝ беше притрябвала? Защото не би легнала с мъж, ако не сте женени, укори се тя.

Това ли било?

Да! Но все пак, спях с него. Обаче едва когато разбра, че си влюбена! Нуждата да изразиш тази любов излезе по-силна от задръжките на трийсетгодишния ти аскетизъм!

Пейдж не можеше да намери каквото и да било обяснение.

Когато пристигнаха във Флегстаф, вече беше тъмно. Пейдж слезе в търговския център, за да си купи някакви дрехи. Братът на Джон отказа да вземе пари.

Докато намери онова, от което се нуждаеше, стана девет часа. Настани се в малък мотел близо до болницата, обади се да попита за баща си. Щеше да го види на сутринта. Пътуването я беше уморило повече, отколкото допускаше. Колко ли време ще ѝ трябва, за да може да се възстанови от преживяното?

Два месеца по-късно, Пейдж все още си задаваше същия въпрос.

Баща ѝ постави пръст в раната:

— Какво се мъчиш да си докараш, Пейдж? Инфаркт на трийсет и пет ли?

Тя се беше отбила да види доктор Филип Уинстън в неговия дом. На петдесет и четири години той изглеждаше с около десетина по-млад, макар косата му да сребрееше вече и то доста.

— Татко, моля те, престани! Казах ти, че не се преуморявам! Храня се добре, спя... Нищо ми няма. Не работя повече от преди. — Тя се наведе и го целуна.

— Днес се отбих да разбера как си.

— Ти никога не искаш да говорим за теб — измърмори той.

— Защото няма какво да се говори!

— Щом така казваш...

— Добре! Радвам се, че приключихме с тази тема.

Тя се разположи удобно на шезлонга до него и отпи от чая с лед, който Сара, икономката на баща ѝ, беше донесла.

— Проблемът ти, драги докторе, е, че скучаеш. Това е всичко!

— Вярно е, че скучая, Пейдж. Как да не скучая? Можех да съм на работа още преди две седмици.

— Разбира се — съгласи се тя. — И щеше да се върнеш обратно в болницата, още след първата!

— Не съм инвалид и ми омръзна да се държат с мен така!

Пейдж не можа да скрие радостта в очите си.

— Не смятам, че Сара и аз се отнасяме с теб като с инвалид. По-скоро напомняш дете, което от време на време го прихваща нещо. Точно така се държиш! — отпи нова глътка тя, докато го наблюдаваше.

Филип изненадано я погледна. Такава безцеремонност не беше в характера ѝ. С нея ставаше нещо.

— Толкова ли лошо се държа наистина?

— Чуй какво ще ти кажа! Дори малките пациенти се отнасят към здравето си по-сериозно от теб!

— Нещо ме прихваща, така ли?

— Да, в общи линии...

Филип въздъхна:

— Съгласен, вече ще се държа сериозно. Ще бъда послушен!

— Ако искаш вярвай, но... Ние също искаме да се върнеш в клиниката час по-скоро!

Той я потупа по ръката.

— Добре, мила ми болногледачке, но моля те, не ме назидавай!

В очите на Пейдж проблесна болка.

— Не мисля да те назидавам, но така ни изплаши с твоя удар, че... Не искам да се повтори!

— Опазил ме Господ!

— Знаеш ли, трябва да вървя. Имам да се отбивам при едно дете. Преди време го изписахме и обещах да се обадя.

— Няма ли да останеш за обяд?

Тя погледна часовника си.

— Днес не! Ще хапна по-късно. Утре ще мина пак да те видя — рече тя, ставайки от мястото си. — Искаш ли да ти донеса блокче и боички? Ха-ха-ха!

Той запокити след нея една възглавничка.

— Много странно! Всичките ми пациенти приемат тази идея!

Усмехнат, Филип я проследи с поглед как си тръгва. Гордееше се с дъщеря си извънредно много и не го скриваше от хората. Винаги я беше чувствал близка, но напоследък не беше така.

Нещо я измъчваше. Обясненията ѝ, че е заета в клиниката, не бяха достатъчни — с това отдавна бе свикнала. Имаше нещо друго! Не спеше добре, беше отслабнала. Не че някога е била пълна — просто нямаше апетит.

Филип имаше чувството, че цялото ѝ поведение и промяната са свързани със седмицата прекарана сред дивата пустош. Опита се да заговори на тази тема, Пейдж млъкваше.

Не искаше да си придава важност като родител. Гордееше се, че винаги я бе оставял да взима сама решения.

Тревожеше се за нея не само защото му е дъщеря. Тя беше негов приятел и партньор. Филип си даде сметка, че ако някой друг от сътрудниците му се държеше така, той незабавно би попитал за причината. Нали приятелите са за това.

Следващия път, когато Пейдж дойде отново, ще се държа с нея като приятел, а не като баща, рече си той. Може би ще сподели с мен какво се е случило.

Беше ясно, тя има нужда от някого и това едва ли е баща ѝ.

Късното августовско слънце притискаше с лъчите си Ел Пасо. Кичури коса бяха полепнали по потното чело на Пейдж и тя реши, че е по-добре да спре, за да обядва в някое спокойно хладно място, вместо да търси закусвалня.

Малкият ѝ пациент се оправяше и тя бе доволна, че мина да го види. След тежка пластична операция раната заздравяваше.

Отби по първото отклонение от магистралата и скоро видя кафене с надпис:

ПРИ ЛЮБИ

Точно това ѝ трябваше. Напоследък бе загубила апетита си и богатото меню, можеше да го възвърне.

Спомни си какво ядяха с Хок. Хок... Рано или късно, мислите ѝ се връщаха към него и времето, което бяха прекарвали заедно. Дали той се сещаше за нея? Толкова искаше да престане да мисли, да си припомня, да преживява!

Пейдж едва се бе настанила зад една малка маса, когато на вратата се появи самият Хок, заедно с трима непознати. Всички носеха работни комбинезони. Едва сега, си даде сметка, че кафенето се намира недалеч от летището. Защо бе избрала тъкмо това заведение?

Погледът ѝ, изпълнен с жажда, не се откъсваше от него. Четиримата бяха в отлично настроение и високо се смееха. Личеше, че са редовни посетители.

Поне се увери, че не линее по теб, каза си Пейдж.

Мъжете занесоха отрупаните си табли на една маса в по-големия салон. Тя стоеше затаила дъх, очаквайки той да я забележи. Но не я видя.

Със седмици се беше мъчила да убеди себе си, че неговата притегателна сила идва от дивото място, където се бяха срещнали. Трябваше да признае, че в условията на цивилизацията той бе не толкова привлекателен.

Пред масата им спряха две жени. Видя как Хок вдигна поглед и се усмихна. Същата топла чувствена усмивка, която ускоряваше нейното сърцебиене!

Пейдж набързо допи чая си и стана. Не знаеше дали я е забелязал, но във всеки случай Хок не прояви никакъв интерес. Излиза, че напразно се е измъчвала със спомени.

Потискайки изкушението да се приближи, тя излезе от заведението, без да се обърне. Бяха си казали всичко още тогава.

Хок погледна към вратата. Някаква жена излезе от заведението. Приличаше на Пейдж, но в това нямаше нищо чудно. Където и да отидеше напоследък, все тя му се привиждаше.

Не можеше да я забрави. Трябваша му няколко седмици, за да се възстанови от нараняванията в реката, включително счупените ребра.

Пейдж излезе права. Бяха нужни и още няколко седмици, за да се оправи със самолета. Разбра защо никой не ги беше открил с Пейдж. Контролната кула бе загубила следите им по време на бурята, а тя ги бе отклонила твърде далеч. Шест месеца да бяха седели, все тая!

На устните му се появи иронична усмивка. Шест месеца! Понещяха да си омръзнат. Кого заблуждаваше? Бе разбрал, че трудно ще я забрави. Как би се радвал на една пълна амнезия точно сега! Помнеше всяка нейна дума, всеки миг от времето, когато бяха заедно! Сънуваше как правят любов. Спомените го подлудяваха. Припознаваше се в нея, където и да отиде.

— Ей, Хок, три пъти ти искам солта! На диета ли ще ме слагаш? — чу гласа на единия от колегите си. Приключиха обяда, без да спират да се шегуват. След няколко дни Хок реши, че ще бъде най-добре, ако я покани на вечеря. Несъмнено въображението му я разкрасяваше повече от реалното. При една среща нещата биха могли да дойдат по местата си — те нямаха общо бъдеще.

Намери телефонния ѝ номер в указателя, но когато се обади, насреща се оказа телефонен секретар. Коя негова позната имаше подобно чудо? Не остави съобщение, но не спря да мисли за нея.

Един ден в местния вестник, случайно попадна на съобщение за благотворителна вечеря, която организираше нейната болница. Реши, че ще отиде, ще я види, ще поговори с нея, ще разбере как е — съвсем обикновена среща между стари познати, нищо повече! Така най-добре ще се справи с чувствата си.

Десет дни по-късно Хок разбра колко глупаво е постъпил. Облегнат на мраморната колона в балната зала на хотела, той гледаше как около него танцува и се забавлява елитът на градското общество. Залата бе приказно украсена и всичко напомняше приказка само дето Хок не вярваше в такива неща. Чувстваше се крайно неловко във взетия под наем фрак съвсем не забелязваше възторжените погледи, които му отравяха повечето от представителките на нежния пол.

Ами ако Пейдж не се появи? Кой му гарантира, че тук ще я срещне?

Едва не се вкамени, когато я видя да влиза. Беше в кремава рокля, която подчертаваше женствените ѝ форми, а косите и падаха свободно на раменете. Хок почувства острата болка на връхлетелите го споени.

Пейдж вървеше под ръка с изискан висок мъж. Приликата помежду им беше очевидна. Хок усети известно облекчение. Поне баща ѝ беше оздравял. Един от въпросите отпаднаше. Проследи с поглед как се ръкуват с местните величия, как разговарят и усети, че бездната между него и тях никога не е била по-голяма.

Тя приличаше на принцеса от приказките. Край нея имаше няколко мъже, които се опитваха да привлекат вниманието ѝ. Защо му бе говорила, че е самотна, че ѝ липсват социални контакти? Изглеждаше напълно щастлива и доволна.

Видя достатъчно. Стига му толкова! Далеч не само залата ги разделяше. Никога нямаше да се чувства добре в нейната среда. Дори не го теглеше да опита.

Пейдж прие с усмивка думите на един от колегите си.

— Не съм те виждал такава в болницата. — Името му беше Роб Хартман.

— Съжалявам, Роб, пуснатата коса не е практична за през деня! — усмихна се тя и разсеяно огледа залата.

Висок привлекателен мъж в излят по мярка фрак крачеше към изхода. Прилича на Хок, помисли си тя. Едва не падна, когато се убеди, че наистина е той. И че си отива...

— Извинете за минутка! — каза тя и забърза да го настигне.

Никой друг не излъчваше толкова достойнство и небрежност. Никой нямаше неговата походка.

На няколко пъти я спираха и когато се добра до изхода, той вече беше изчезнал.

Защо е дошъл? Заради нея ли? Тогава защо си тръгна, без да я заговори? Не можеше да си обясни поведението му, но дълго след като галавечерята бе забравена, Пейдж си спомняше странната му поява.

Причината можеше да е само една — той искаше да я види!

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Пейдж поклати отрицателно глава:

— Не мога повече, татко. Нахраних се.

Филип погледна чинията пред дъщеря си. Почти цялата беше пълна.

— Пейдж, ядеш по-малко от врабче!

Тя се засмя.

— Помниш ли как ми се подиграваше, че ям като хищник?

Той се усмихна.

— Наистина, беше още момиче. И грам не ти се лепеше. Сега какво правиш? Не ядеш, изразходваш калории, които не е ясно откъде взимаш.

В трапезарията влезе Сара с кана кафе и им наля по чаша.

— Сара, вечерята както винаги беше чудесна!

Възрастната жена не скри задоволството си.

— Радвам се, че ви хареса, госпожице.

Филип стана.

— Защо да не пием кафето в моята бърлога, а Пейдж? Хем ще се поизпънем в креслата.

Пейдж от години имаше навика да прекарва петъчната вечер с баща си. Така можеха да си кажат едно-друго, да обменят мисли по професионални въпроси. Макар да работеха в една и съща клиника, рядко имаха време да се видят.

Пейдж се отпусна в един от фотьойлите. Отдавна не беше се чувствала толкова уморена. В съзнанието ѝ за миг изплуваха моменти от катеренето по стръмните планини, но тя решително ги отблъсна. Това се беше случило в друг живот и с друг човек.

— Пейдж?

— Да.

— Тревожа се за теб.

Тя вдигна изненадана поглед към баща си.

Той седеше на отсрещния фотьойл, доволен и отпочинал на вид. Бяха му обещали да започне работа на половин ден като консултант и това явно го окуражаваше.

— Какво искаш да кажеш?

— Отслабнала си, не ядеш, имам чувството, че не спиш достатъчно и това ме притеснява. А мислех, че сме приятели.

Тя го погледна настойчиво.

— Ние наистина сме приятели.

— Но не достатъчно близки, за да споделяме грижите си, така ли?

Озадачена от сериозния му тон, Пейдж отвърна:

— Татко, не разбирам за какво говориш!

Той вдигна рамене. Не можеше да я принуди да се изповяда, но симптомите му бяха ясни. Тя имаше нужда да се открие пред някого. Неотложна нужда. Очите му излъчваха обич и загриженост.

— Пейдж, мислила ли си да се посъветваш с приятел или колега?

Толкова ли сериозни изглеждаха нещата, помисли тя объркана. Толкова ли й личи, че страда? Направи всичко възможно да забрави Хок и дните, които прекараха заедно. Понякога през деня й се удаваше да не мисли за него, но през нощта той завладяваше сънищата й и тя сякаш губеше разсъдък.

Изправи се в креслото, за да вижда по-добре Филип. Дали пък ако поговорят няма да се поуспокои?

— Спомняш ли си, че когато получи сърдечния удар, аз летях до Флегстаф, или по-точно се опитах да летя?

Той кимна безмълвно, опасявайки се да не я разколебае, след като веднъж е почнала да говори.

— Една седмица сред дивата природа с някой ти дава възможност да го разбереш що за човек е много по-добре, отколкото, ако го познаваш от години. — Тя малко трудно намираще думи, за да опише случилото се между нея и Хок.

— Така е — промърмори Филип.

— През живота си не съм срещала човек като Хок Камерън! Той е толкова различен — сякаш идва от друга планета! Възхитителен е!

Тя изчака да чуе реакцията му, но той мълчеше. Очакваше продължението.

— Хок е вълк-единак. Живее сам от четиринадесетгодишен. Обиколил е света, работил е къде ли не... И не иска да се спре на едно място.

Филип започваше да разбира, не толкова от думите ѝ, а по-скоро от премълчаното.

— Ти си се влюбила в него — констатира той спокойно.

Тя рязко вдигна глава и го погледна смутено.

— Не знам вече какво чувствам! Изглежда не мога да го забравя. Спомням си всяка негова дума, всеки жест...

Лекото ѝ изчервяване му даде достатъчно информация.

— Той ме научи как се оцелява сред дивата пустош, как да се справям сама, как да търся храна. Нищо, че имахме и екипировка, и провизии, и... — Тя поклати глава. — Не мога да разбера защо толкова ми липсва.

Баща ѝ се засмя.

— Това е любов.

— Как може да се преодолее?

— Защо трябва да я преодоляваш?

— Нямам друг избор. Той ми каза, че сме от различни светове.

— Ти си го знаеше, нали?

— Да.

— Но това май не променя нещата или се лъжа?

Очите ѝ бавно се наляха със сълзи и погледът ѝ се замъгли.

— Не.

— Тогава какво смяташ да правиш?

— Нищо. За връзката ни само аз не съм достатъчна.

— А-а — провлече Филип, — сега разбирам. Ти си влюбена, но той не проявява интерес към теб.

Пейдж усети как сърцето ѝ трепна при спомена за всичко онова, което Хок ѝ беше засвидетелствал. Едва чуто тя прошепна:

— Каза ми, че ме обича.

— Сигурно е така.

— Но не ме обича достатъчно!

— Не мога да кажа, че разбирам какво точно имаш предвид. Каква единица мярка използваш?

— Каза ми, че не е домашно кученце, което ще скимти за малко внимание от моя страна. — В гласа ѝ имаше много болка и обида.

Филип се разсмя. Очите ѝ се разшириха от мъка.

— Пейдж, скъпа, би ли обърнала внимание на домашно кученце, което се навърта, за да го погалиш? Защо се разстройваш от тези думи?

Тя се замисли.

— Може би защото усещам, че ревнува от професията ми. Вече му бях казала, че нямам време за лична връзка.

— Тогава не го упреквам! След като си декларира, че нямаш намерение да променяш живота си, заради вашата връзка...

Изненадана от думите му, Пейдж погледна объркана баща си.

— Така е.

— Тогава какво очакваш? Ако поне половината от това, което ми разказа за него, е вярно, той не би се задоволил само с трохите от твоя живот.

— Прав си, но аз не мога да му дам повече.

— Наистина ли?

— Ти си лекар. Знаеш колко много изисква тази професия.

— Да, но знам и още нещо! Направих големи грешки — позволих ѝ да се разпорежда изцяло с живота ми.

Пейдж за първи път чуваше баща си да говори така и когато видя на лицето му болка, разбра, че и той има мъчителни спомени.

— Обичах майка ти повече, отколкото можеш да си представиш. Тя въплъщаваше мечтата ми за съпруга и жена. Чудо на чудесата е, че и тя чувстваше същото към мен. Споделените чувства са голяма рядкост и трябва да се пазят. Не бива да се отнасяме с равнодушие към тях.

Филип замълча и преглътна, като че ли нещо заседна на гърлото му.

— Проявих непростимо лекомислие. Помислих, че любовта е нещо обикновено. Бях млад, амбициозен и много късоглед. Въобразявах си, че вечно ще сме заедно. Междувременно трябваше да си създам име, да спечеля пари и какво ли още не...

Той погледна Пейдж — болката в очите му беше огромна.

— После... вече нищо не можеше да се промени. Графиците бяха направени. В тях нямаше време за майка ти. — Той поклати глава. — Тя никога не се оплака, макар да знаеше, че е второстепенното в живота ми. Но бъркаше. Бях решил, че ще намерим време за себе си

по-късно... Трябваше да подреда нещата по важност още в самото начало, защото времето не стига за всичко.

Докато слушаше, Пейдж се разплака. Спомените ѝ съвпадаха с това, което разказваше баща ѝ. Помнеше радостта на майка си, когато баща ѝ се прибереше по-рано и имаше време за тях, помнеше как броеше дните до отпуската му. Тогава заминаваха някъде заедно, далеч от непрекъснатите му служебни задължения.

Знаеше колко майка ѝ обича баща ѝ. Чак сега обаче си даде сметка за неговите чувства към нея.

Имаше над какво да се замисли.

Късно вечерта Пейдж лежеше с поглед вперен в тавана и премисляше чутото. Животът беше пълен с възможности. Понякога човек избира един вариант и с това елиминира много други, не толкова интересни.

Така ли беше станало и с медицинската кариера? Преди ѝ беше все едно. Професията даваше всичко на Пейдж. Но сега имаше нужда от още нещо, за да се чувства щастлива.

Имаше нужда от Хок, от неговото хладнокръвие в живота, което сякаш слагаше ред в нещата. Трябваше ѝ неговата любов и нежност, неговите шеги, неговият възторг от всичко наоколо. Трябваше ѝ топлината му през дългите нощи.

Какво обаче изпитваше той? Беше ѝ казал недвусмислено, че не иска да се обвързва. Той харесваше сегашния си начин на живот — свободен да идва и да си отива, когато му хрумне.

Ами ако не я желае?

Тя си спомни за деня, когато отново бяха на реката и го видя, застанал под силната струя на водопада. Видя израза на лицето му, когато се обърна към нея, любовта и желанието, изписани по него.

Спомни си неудържимата му страст. Тогава той я искаше. Имаше ли начин отново да го накара да я пожелае? И ако е така, дали ще поиска да сподели живота си с нея?

Внезапно я осени мисъл. Видя ѝ се толкова странна и чужда — а самата тя беше ли готова да сподели неговия живот?

Пейдж прекара много дни и нощи над този нелек въпрос.

Късното септемврийско слънце напичаше металния хангар, където Хок поправяше мотора на самолета. Чувстваше как потта се стича по гърба му под работния комбинезон.

Нарани ръката си на една част от мотора и огласи въздуха с няколко ругатни по адрес на самолета и горещината в Ел Пасо.

Изправи се и потърка уморения си от прегъването гръб. Погледна навън от хангара. Синьото тексаско небе приличаше на декор, на чийто фон се очертава връх Франклин, надвиснал току над града. Отиде до чешмичката и дълго пи.

Знаеше, че не е във форма, но какво, по дяволите, можеше да стори? Не че не бе опитвал — направи и невъзможното.

Не можеше да забрави Пейдж. Когато я видя на благотворителната вечер, се убеди за сетен път, че никога няма да имат трайна връзка, но и това не му помогна. Тогава за пръв път излезе и се напи като пън. За нещастие обаче и за последен. Опита се да я измести от съзнанието си с други жени. Имаше няколко познати в Ел Пасо, които започна да посещава. Само че сега те му изглеждаха различни. Разговорите с тях бързо доскучаваха. Как е могъл преди да бърби с тях часове? Невероятно! Реши, че едва ли ще намери партньорка като Пейдж. Не, не за леглото — там не можеше да има проблеми!

След третия опит се оказа, че има... Тази проклетница Пейдж го беше превърнала в евнух! Налагаше му се да обяснява, че е много пиян. Отиваше си и наистина се напиваше до забрава. Дяволите да я вземат!

В хангара влезе Рик — Хок точно вземаше един малък френски ключ.

— О, Хок... — Рик напоследък не беше наясно как да се държи с приятеля си — беше кисел като лимон. Не знаеше как ще приеме новината, която му носеше.

— Кажи! — Хок вече мушкаше ръка в мотора.

— Търсят те.

Хок вдигна изненадано глава. На летището обикновено никой не го търсеше.

— Кой е? — намръщено попита той.

— Ами, виждал съм я само веднъж. Мисля, че е онази, дето нае самолета за Флегстаф през лятото. Не я попитах за името.

Сякаш гръм го удари. Едва си пое дъх — дробовете му като че ли бяха спрели да работят.

— Пейдж ли е? — едва прошепна той.

— Да, мисля, че се казва така. Доктор Уинстън, нали?

— Пейдж е дошла тук?

Рик кимна, изненадан от онова, което ставаше с приятеля му. Изведнъж тя се бе пренесла от мислите на Хок в действителността.

— Какво иска?

Рик се почеса по главата.

— Каза, че възнамерява да наеме самолет или нещо такова... Но ти да пилотираш.

По дяволите! Трябва й самолет, за да демонстрира пренебрежението си към стария си спътник, самоукия пилот? Що за игра е намислила?

— Кажи й, че съм зает.

— Казах й.

— Е, и?

— Каза, че ще почака.

Въздухът отново се изпълни с ругатните на Хок за прищевките на някои жени, способни да се вдигнат посред бял ден и да чакат Бог знае колко, само и само за да се срещнат с някого.

Рик чакаше. Какво да й кажа?

Хок се вторачи в приятеля си. Бяха се запознали в Югоизточна Азия преди дявол знае колко години.

При мисълта, че трябва да се види с Пейдж поне още веднъж, той изръмжа:

— Нека дойде тук!

Рик изненадано огледа хангара.

— Тук? Ще стане цялата в машинно масло.

— Каква трагедия, нали? Ако иска да ме види, да дойде тук. Нямам намерение да се мия, за да говоря с някаква хайлайфна дама.

Рик понечи да тръгне.

— Добре де, Хок, само не си го изкарвай на мен. По-спокойно.

Хок го погледна стреснато.

— Извинявай, Рик! Ти нямаш вина.

Рик махна с ръка.

— Здраве да е! Проблемът ти е, че не водиш редовен полов живот.

Той се засмя и тръгна.

Беше уцелил в десетката. Хок много добре знаеше, че след Пейдж фактически не бе спал с жена.

Грабна един парцал и започна да бърше ръцете си. Стоеше с лице към вратата, откъдето трябваше да влезе тя. Имаше нужда от доста кураж, за да се справи с нея отново. Надяваше се това да е за последен път.

Вратата бавно се отвори, Пейдж надникна и влезе в хангара. Беше в рокля без ръкави, ушита от някакъв лек плат — полата ѝ се вееше около коленете. Моделът подчертаваше красивите бедра и тънките глезени. Малките ѝ стъпала бяха обути в сандали. Хок усети как тялото му потръпна.

Точно това му трябваше — неоспоримо доказателство, че все още му действа много силно.

Тя приближи колебливо. Забеляза, че е поотслабнала. Сега изглеждаше още по-уязвима. Той не помръдна — нека дойде.

Когато отвори вратата на хангара, Пейдж така трепереше, че не знаеше ще може ли да върви. После вниманието ѝ бе привлечено от необичайния вид на хангара. Сградата беше огромна, вътре имаше три самолета и няколко мотора, всичките почти разглобени.

Забеляза Хок, чак когато той помръдна. Беше в мазен яркочервен комбинезон с очернена буза. Когато го видя, цялото ѝ тяло се разтрепери. Той я гледаше със сериозно лице.

Пейдж си представяше тази среща от седмици. С баща си бе обсъждала възможните изходи и как да реагира. Какво ще стане, ако я отблъсне? Как ще го преживее? Умът ѝ не го побираше.

Напомни си, че никога не е чакала наготово, не се е оставяла събитията да я носят. Не можеше повече да чака и Хок. Трябваше да се срещне с него още веднъж. Като приближи, съжали, че избърза. Не беше съвсем готова.

— Здравсти, Хок!

— Защо не си в клиниката?

— В сряда следобед имам свободен ден.

— А-ха.

Той си погледна ръцете, които още стискаха парцала, и продължи да ги чисти, сякаш това беше най-важното нещо на света.

— Как я караш? Как са ти ребрата?

— Нищо ми няма. А ти?

Тя се усмихна. Колко откровена можеше да бъде? Аз съм ужасно зле, Хок. Откакто спях в твоите прегръдки, една нощ не съм прекарала спокойно. Нищо не ми се услажда след храната, която ми приготвяше на огън, мислеше си Пейдж.

— Горещо-долу.

Той я загледа с очакване, но след като тя не каза нищо повече, попита хладно:

— Какво те води чак тук?

Тя се напрегна. Леко долавяше мириса на одеколона му — беше го усещала дори в сънищата си. Искеше ѝ се да се хвърли в ръцете му, но той недвусмислено показваше, че няма да е добре дошла.

Дали да не си тръгне? Обикновено разбираше отговора от неговия тон или жест. Явно за него тя вече не означаваше нищо.

Или може би крие чувствата си, помисли си тя. Никога не ти е било лесно да разбереш какво мисли наистина.

Пейдж пое дълбоко дъх.

— Искам да наема самолет за екскурзия и мислех, че ще пожелаеш да го пилотираш.

Самолет за екскурзия! Побъркала ли се е? Погледът на Хок се спря на ръцете ѝ — кърпичката бавно и последователно ставаше на лентички. За миг на устните му се появи лека усмивка. Много е нервна, кой знае защо, рече си Хок.

Той поклати глава.

— Съжалявам, Пейдж, но няма да мога да те откарам. Рик не ти ли каза, че напускам Ел Пасо?

Изненадата беше по-голяма и от шамар по лицето. В мечтите ѝ това беше единственото неизменно нещо — Хок някак си трябваше да е наблизо.

— Къде отиваш? — едва помръдна скованите си устни Пейдж.

— Един земевладелец от Перу, с който се запознах преди няколко години, ме вика да работя при него. Решил е, че ако наеме пилот, ще си улесни живота.

— Кога заминаваш?

Думите ѝ увиснаха в продължително мълчание. Най-сетне той махна към самолета зад гърба си.

— Щом го приготвя за летене. Откакто кацнах на оная поляна в Аризона, все нещо му куца.

Пейдж огледа по-внимателно самолета.

— Искаш да кажеш, че това е същия самолет, с който летяхме ние?

— Да. Само него имам, но смятам да го продам и да си купя друг, преди да тръгна за Южна Америка. Нещо му нямам доверие.

Той се облегна на крилото и потупа с ръка самолета. В жеста му имаше много привързаност, противно на думите му.

— Как го докара дотук?

— Не беше лесно. Отидох с хеликоптер и го ремонтирах. Макар и с малко чужда помощ, успях да го измъкна оттам.

— Хок?

Той я погледна с хладни очи.

— Да?

— Искаш ли да дойдеш при мен довечера... на вечеря?

Лицето му остана мрачно.

— Защо?

— За да поговорим.

— За какво?

С усилие се въздържа да не отвърне „за нас“, защото знаеше какво ще ѝ каже. Той не искаше да приеме, че двамата имат шанс. Тя обаче бе готова да се бори за любовта им. На няколко пъти откакто влезе в хангара, Пейдж успя да надникне под безизразната му маска. Липсваше му! Точно както и той на нея. Някак трябваше да го убеди да опитат, но се нуждаеше от време, за да помисли как да го направи. Плановете му за заминаване преобърнаха наопаки всичките ѝ намерения.

— Трябва ли на всяка цена да има някаква причина, за да прекараме една вечер заедно?

— Не е задължително. Просто не виждам защо.

— Моля те, Хок, направи го заради мен.

Когато ме погледне умолително с тези очи, направо ме свършва, мислеше си Хок. Оставам без капка воля. Ама че глупак! Изглежда

изпитвам някакво удоволствие да се самоизмъчвам. Имаше специална дума за този вид хора...

— В колко часа?

Усмивка озари лицето ѝ. Ако не беше този парцал в ръцете му, сигурно щеше да я прегърне и целуне, но се овладя.

— Защо не дойдеш в седем? — Тя порови в чантата си и извади тефтер и писалка. Написа нещо, скъса листа и му го подаде.

— Това е адресът ми. Оставям те. Извинявай, че прекъснах работата ти. — Тя тръгна към вратата. Ще се видим довечера в седем. — Пейдж бързо излезе, преди да му е хрумнало нещо друго.

Хок остана като закован, загледан във вратата, зад която тя изчезна. Щеше да вечеря с нея. Щеше да види къде и как живее. С други думи, щеше да събере нови спомени. А после — ще се мъчи да ги забрави.

— Сигурно съм си загубил ума — измърмори Хок и отново се захвана с мотора.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато чу звънеца, Пейдж се втурна да отвори. Не възнамеряваше да разиграва никаква роля, нито да прикрива нетърпението си. От летището се беше заловила за менюто и то трябваше да го впечатли. По едно време си даде сметка какво прави и се разсмя. Отдавна бяха минали тази фаза. Но така и не беше идвал в дома ѝ. Тя също не знаеше къде живее Хок. Това е без значение, помисли си тя, докато бързаше към вратата.

Отвън наистина стоеше Хок. Стори ѝ се прекрасен — с тъмнокафяви панталони и бежова риза, която подчертаваше мургавата му кожа. В очите му се таеше чувство, което я окуражи.

— Влизай! — каза тя усмихната и се дръпна от вратата.

Хок я гледаше объркано. Нямаше и следа от докторското ѝ поведение, а той залагаше точно на това цял следобед. Пред него стоеше една страхотна жена с рокля в есенни тонове. На ушите ѝ се поклащаха стилни обеци, които се подаваха измежду гъстите къдрици. Не е честно, каза си Хок.

Отидоха в хола, където го чакаха още изненади. Не си бе представял къщата ѝ така. Апартаментът беше малък, намираше се в един от крайните квартали на Ел Пасо. Холът изглеждаше удобен и личеше, че се употребява непрекъснато — нямаше нищо общо с педантичността, която си бе представял. Ярки възглавници бяха разпилени из стаята. Във въздуха се носеше благовонието на запалени свещи.

— Толкова се радвам, че дойде — рече Пейдж тихо.

Той я погледна — стоеше съвсем близо до него.

— Липсваше ми...

Тялото му отново не можа да ѝ устои. Той бавно се обърна към нея и пръстите му докоснаха косата ѝ.

— И ти ми липсваше — призна най-сетне той.

Тя се повдигна на пръсти и обви с ръце врата му. Той я прегърна през кръста и я притисна силно. Устните му потърсиха нейните и от

страстта, с която започна да я целува, пролича колко беше закопнял за нея.

За първи път от месеци Пейдж се почувства щастлива. Защото бе в неговите обятия.

Неутолимата му страст сякаш искаше да се надсмее над всичките му първоначални намерения. Цял следобед се бе настройвал, решен да не се поддаде на чувствата си. Щеше да покаже и на двамата, че може да прекара с нея една последна вечер, преди да се разделят като приятели.

Те наистина бяха само приятели. Още малко и щеше да прати по дяволите думата приятелство! Хок неохотно свали ръцете си на кръста ѝ и леко я отдалечи от себе си.

Пейдж прие жеста му със съжаление. Толкова добре се чувстваше отново до Хок. Усети, че желанието се надига и у него. Значи можеше да разчита на щастлив изход. Той не бе безразличен към нея, нито се преструваше на такъв.

— Гладен ли си? — попита тя и разбирайки как са прозвучали думите ѝ, се изчерви.

Хок се разсмя. Не беше се смял от месеци. Избликът на чувства сякаш го извиси до небето. Защо си го беше забранявал? Обичаше я до полуда. Какво му пречеше да се наслади на още няколко броеви часове с нея.

— Всъщност... — започна бавно той с искрящи очи.

Пейдж несъзнателно сложи длани на пламналите си страни, после, давайки си сметка какво прави, ги свали. Той вдигна ръка и я погали.

— Розовината много ти отива.

— Да, но нека да идем в трапезарията! — каза тя припряно и се обърна.

Масата беше украсена с малък букет цветя и дълги свещи, които осветяваха стаята.

— Ще донеса виното — промълви тя и изчезна към кухнята.

Трябваша ѝ няколко минути, за да се поуспокои. После извади бутилката от хладилника и се върна в трапезарията.

— Ще налееш ли?

— С удоволствие! — Той я взе от ръцете ѝ, заедно с тирбушона.

Пейдж се върна в кухнята да донесе вечерята.

Когато се нахраниха, и двамата бяха по-спокойни. Бързо подхванаха приятелски разговор. Пейдж го обсипа с въпроси. Искаше да знае всичко, което се беше случило, след нейното заминаване.

— Алисия сигурно много е страдала, когато си си тръгвал — подхвърли тя накрая. Добре поне, че поне видимо не се притесняваше от този спомен.

— Алисия е добро момиче. И много приятелски настроена.

— Сигурно.

— Тя е още дете. За Бога, аз мога да й бъда баща!

— Доста млад баща, наистина.

— Като стана дума за това, как е твоят баща?

Пейдж разбра, че той нарочно сменя темата.

— Чудесно. Готви се да се върне на работа за цял ден.

— А ти, сигурно си много заета?

— Да, в клиниката станаха големи промени.

— Какви например?

— Назначихме още трима лекари и моите приемни часове понамаляха.

Той я изгледа невярващо.

— И защо го направи?

— Защото така ми се иска — засмя се тя.

Но изведнъж той я изгледа подозрително.

— Да не би да си бременна?

На лицето му се изписа такава тревога и загриженост, че Пейдж трябваше да го успокои. Не можа обаче да устои на изкушението, още миг да го подържи в неведение.

— Нима те интересува?

Той се наведе над масата и я стрелна с поглед.

— Прав съм, нали? Става ти лошо? Затова си толкова отслабнала.

— Е, и какво от това? — попита тя, сплела пръсти под брадичката си.

Хок скочи и възбудено закрочи напред-назад. Не му беше хрумвало такава нещo нито веднъж. Жените, които познаваше, бяха опитни и знаеха да се грижат за себе си. Но Пейдж не беше от тях. И той го бе разбрал веднага. Но не бе направил нищо, за да я предпази.

Копеле мръсно, наруга се наум той. В буквалния и преносния смисъл на думата! Щеше да си заминеш, без въобще да разбереш, че ще имаш дете. Точно като собствения си баща!

Пейдж стана и започна да разчиства масата. Когато понесе чиниите към кухнята, Хок я последва.

— Ще се оженим — заяви той категорично.

Пейдж се обърна и го изгледа. Не беше го виждала толкова сериозен.

— Защо?

Той не беше подготвен за подобен въпрос. Причината беше ясна, нямаше място за размисъл.

— Да не би да искаш да кажеш, че ще се ожениш за мен, понеже съм бременна?

— Разбира се!

— А различния ни начин на живот — всеки си има свой свят.

На лицето му се появи упорито изражение.

— Ще трябва някак да се разберем, да стигнем до компромис. Знам, че не съм идеалният мъж за теб, но няма да позволя моето дете да се роди без баща!

Пейдж приближи към Хок и нежно го погали по лицето.

— Хок, ти си единственият мъж, за който бих се омъжила. Почти цяла седмица те мислех за мой съпруг и никога не съм била пощастлива! — Тя го целуна по страната и прошепна: — С радост приемам това прекрасно предложение!

При тези думи Хок се усети на върха на щастието. Тя щеше да се омъжи за него! Не можеше да повярва. Господи, щяха да се оженият! Изведнъж забрави за плановете си да живее сам, да не се обвързва. По дяволите, вече беше обвързан! Обвърза се още първия път, когато се любиха!

— Кога трябва да се роди бебето? — попита Хок.

Пейдж го хвана за ръка и го поведе към хола. Побутна го леко да седне на канапето, а тя самата се настани в скута му.

— Хок, обичаш ли ме? — впери поглед тя в очите му.

Той бе загубил битката и със себе си, и с нея, но кой знае защо се чувстваше абсолютен победител. Прегърна я, вдишвайки нежното ѝ ухание на цветя и прошепна:

— Много!

— Хубаво, защото когато се оженим, ще имаш само мен...

Той вдигна глава и щастливо се вгледа в нея.

— Не съм бременна, Хок.

— Но нали каза...

— Ти го каза, а аз просто не отрекох. — И тя се настани удобно в скута му.

— През последните седмици се опитвах да измисля начин да те убедя, че бихме могли чудесно да живеем заедно.

Той отвори уста да ѝ отговори, но тя сложи пръст на устните му.

— Разбрах, че ти си най-важното нещо в моя живот. По-важно и от професията ми, която толкова обичам. Не знаех как да те убедя. — Тя склони глава на рамото му и продължи: — Срам ме е да си призная, но когато разбрах, че не съм бременна, плаках с часове. Толкова исках дете от теб, Хок! Бях стигнала дотам, че се надявах да склониш заради детето!

Тя го целуна по бузата, после надолу по брадата и усети как потръпна под ласките ѝ.

— Обичам те, Хок, и искам да се омъжа за теб.

Когато го погледна, тя занемя. Очите му, пълни с любов и нежност, бяха плувнали в издайническа влага.

— Пейдж, бих ли могъл да устоя на подобно изкушение?!

— Надявам се, не!

Той отметна глава назад.

— И сега? Трябва да се обадя на земевладелеца в Перу, за да му кажа, че няма да отида — рече той, сякаш мислеше на глас.

— Не е задължително. Защо не го попиташ дали няма да му трябва лекар?

Хок рязко вдигна глава.

— Сериозно ли говориш?

— Както никога досега! Как беше казано? С теб и накрай света!
— усмихна се тя. — Не искам да се променяш, Хок. Аз се влюбих в теб, такъв, какъвто си. Искам да станеш част от моя живот! Толкова ли е трудно да го разбереш?

Хок не вярваше на ушите си.

— Но ти си лекар! Тук вече те познават. Защо ще се местиш?

— Много просто! За да съм с теб! Хок, аз ще си остана лекар — това не може да се промени. Но болни хора има навсякъде. Щом ти не

искаш да се установиш на едно място — добре! Ще пътуваме заедно!

— Изгубила си си ума!

— Не ума, а сърцето!

— Няма да ти позволя!

— Да не би да оттегляш предложението си?

— Не, но... Може би трябва да помислим...

— Нали точно това правим от месеци! Искам да съм искрена с теб и ще ти призная, че ми беше нужно доста време, докато степенувам нещата по важност. Вече съм наясно. Така че, ако още ме искаш...

— Дали те искам! Ти отдавна си обсебила мислите ми! Какво ли не опитах, за да те изтрия от съзнанието си! — Той си спомни с горчивина за своите провали. — Но искам да си сигурна, че вземаш правилно решение!

— Обичам те, Хок, това е важно...

— О, Господи, Пейдж, и аз те обичам! Дано да не грешим — рече той с дрезгав глас.

Целуна я и тя повярва, че всичко ще бъде наред.

Бе неспособна да мисли повече, когато Хок отново я целуна страстно и ръцете му бавно се плъзнаха надолу. Несъмнено всичко щеше да е прекрасно.

ЕПИЛОГ

Три години по-късно Пейдж не беше се разочаровала. Всичко наистина беше прекрасно.

Тя се обърна в широкия двоен спален чувал и погледна с любов мъжа до себе си. Бе открила нещо много вълнуващо — колкото по-дълго живееше с Хок, толкова повече го обикваше. Любовта ѝ разцъфтяваше като цвете.

Наблюдава го безмълвно известно време, защото не искаше да го събуди. Изглеждаше ѝ малко изтощен. Напоследък се бе преуморил, затова бяха дошли на почивка за няколко седмици сред природата. Тя вече знаеше какво трябва да се вземе за такова прекарване. Когато се върнаха в Щатите преди няколко дни, Хок нае хеликоптер и каза, че отиват на палатка в Източна Аризона.

Приземиха се край малко живописно езеро, което се пълнеше от подземни реки. Решиха да прекарат няколко дни край бреговете му. Докато търсеха място за лагер, Хок откри малък водопад.

В Перу Пейдж беше научила доста полезни неща. Успя да се сприятели с хората от селцето и те за нейна радост я приеха добре. Помагаше им да се грижат за своите бебета, нещо, което я правеше истински щастлива.

Хок се обърна на една страна и я прегърна.

— Премести се, мечок такъв! Чувалът не е само за теб! — възнегодува Пейдж.

— Кой е мечок?

— Ами ти!

— Така ли се отнасяш със своя любим?

— Ами като тежи почти сто килограма...

— Ясно. Означаваш ли това, че сватбеното пътешествие приключи?

— Не, разбира се. Ние сме женени само от три години. А сватбените пътешествия траят поне двайсет и пет. После всеки сам да се оправя.

Той се опита да прикрие усмивката си, но не успя.

— Не ти ли е студено?

— Не, тази екипировка е страхотна! Толкова е удобна!

Хок погледна към тавана. Палатката беше за шест души и имаше свободно място, където да се движат. Не ставаше за носене на гръб, но и дано не се наложеше.

— Искаш ли да отидем за риба?

Тя го погледна невярващо.

— Нали каза, че няма да ходиш за риба с мен, защото хващам повече от теб?

Той се усмихна невинно.

— Промених решението си.

— О! Защо?

— Защото обичам да те гледам как слагаш червея на кукичката.

— Хок, моля те, не ми се подигравай!

— Но, скъпа, толкова е хубаво да сме заедно! Обичам да се смея с теб, обичам всичко, което правим двамата!

Той се притисна към нея. Ръцете му обгърнаха тялото ѝ, търсейки онези тайни желани места. През годините бяха се научили как да си доставят удоволствие. Потънаха в дълбините на нежността и изпаднаха в сладостна забрава.

— О, скъпа, толкова ми е хубаво с теб! — прошепна той, след като всичко бе свършило.

Двамата дълго мълчаха, щастливи един до друг.

— Хок?

— Да.

— Наистина ли заминаваме за Аляска след ваканцията?

Той повдигна глава, после отново я отпусна върху гърдите ѝ.

— Да. Писмото остана в Ел Пасо, забравих да ти го покажа.

— Значи вече сме официални партньори. Ще осигуряваме хранителни припаси и медицинско обслужване за хората там, така ли?

— Точно така!

— Хок?

— Да.

— Трябва да ти призная нещо.

Той надигна глава и каза:

— Пак ли?

— Ами нещата могат да имат сериозни последици.

Той се поотдръпна и попита:

— Какво се е случило?

— Може би нищо, но все пак...

— Пейдж! — изрече той почти заплашително.

Тя го погледна неуверено, но все пак продължи:

— Забравила съм си хапчетата... — Очите ѝ внимателно следяха изражението му. Лицето му нищо не издаваше.

По дяволите, рече си ядосано Пейдж, той все още може да скрива чувствата си, когато реши!

— Много интересно... Чакала си почти цяла седмица, за да ми го съобщиш.

— Знам. Извинявай.

— Но не ми го каза по-рано, нали!

— Не, защото... След катастрофата нали не забременях, въпреки че се любихме без хапчета?

Той я погледна. Лицето ѝ беше толкова напрегнато, че не можа да се сдържи и се усмихна.

— Разбирам, че искаш да имаме истинско семейство, независимо, че заминаваме за Аляска.

Тя поклати глава.

— Не съм го решила предварително, Хок. Просто видях, че съм ги забравила, но не съжалих.

— Ти си една хитра, потайна женичка, знаеш ли това? — Пейдж се усмихна. — Но ако не беше такава, щях да пътувам сам и да се чувствам самотен, нямаше да има кой да ме топли, да бъде с мен, да се грижи за мен... Защо тогава трябва да очаквам, че заслужавам сам да реша дали да стана баща и кога? Сега вече знам какво е да те водят за носа!

— Теб ли те водят за носа?! Аз?

Пейдж седна и отметна завивките.

— Да. И на мен ми харесва! — прошепна той и я сграбчи, преобърна я и допря лицето ѝ до своето. — Надявам се този път наистина да имаме дете, а ако тревогата е лъжлива, с удоволствие ще прекарам останалата част от времето си, всецяло отдаден на тази отговорна задача!

Тя въздъхна и щастливо отпусна глава на гърдите му.

— Точно това твое изключително чувство за отговорност ме кара да съм луда по теб!

Издание:

Анет Бродрик. Полетът на ястреба
ИК „Арлекин-България“, София, 1994

Редактор: Саша Попова

ISBN: 954-11-0150-X

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.